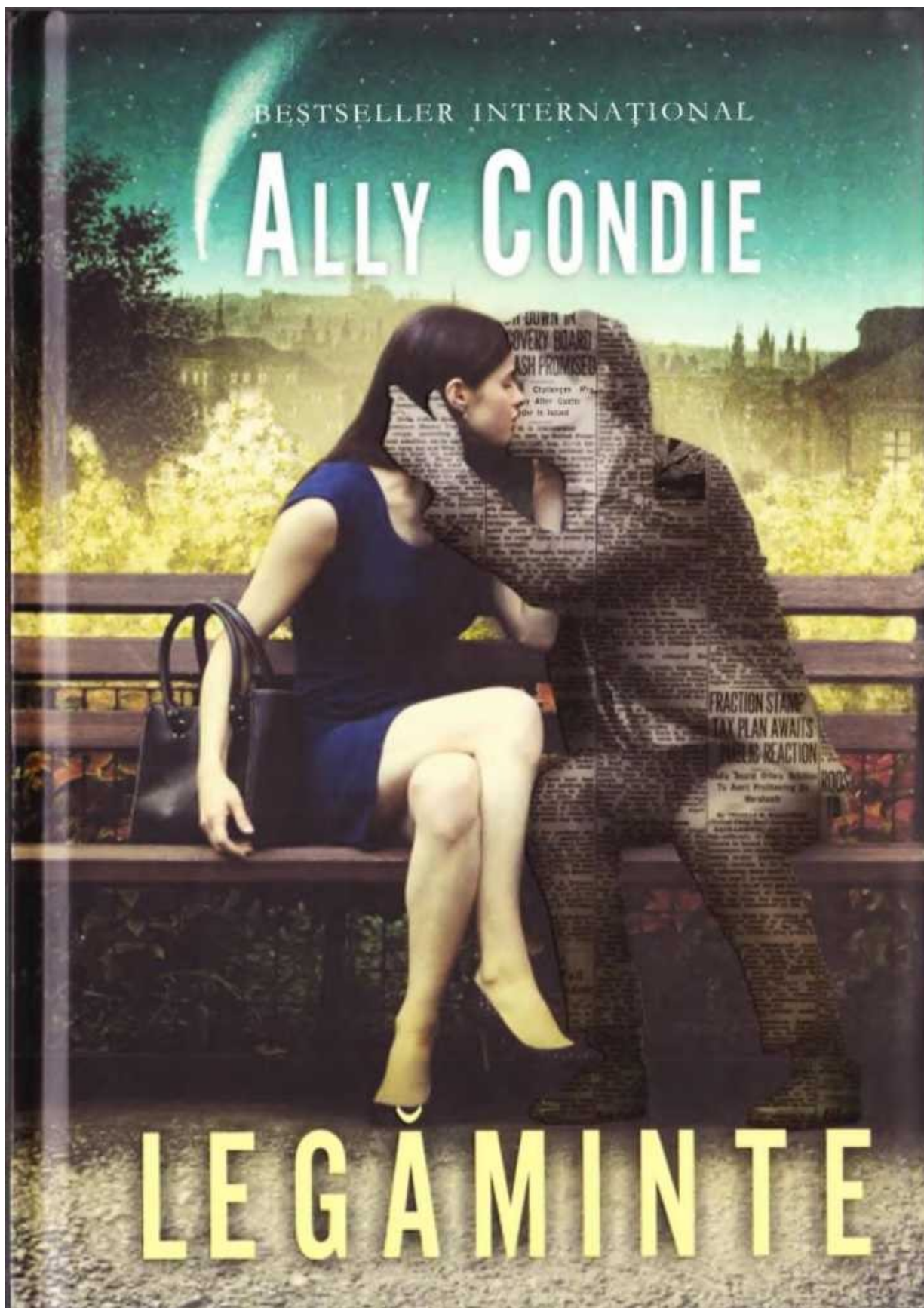

BESTSELLER INTERNATIONAL

ALLY CONDIE

LEGAMINTE

ALLY CONDIE

LEGĂMINTE

Traducere din limba engleză Laura Blebea

București: Litera Internațional, 2011

Lui Scott, care crede întotdeauna

MULȚUMIRI

Le mulțumesc și le sunt profund recunoscătoare:

Soțului meu, Scott, datorită căruia scrisul nu e doar posibil, ci și probabil;

Celor trei fii ai mei, care fac ca totul să fie captivant - te iubesc pe tine, și pe tine, și pe tine;

Părinților mei, Robert și Ariene Braithwaite; fratelui meu, Nic, și surorilor mele, Elaine și Hope, care citesc fiecare cuvânt, de fiecare dată (iar, în cazul lui Elaine, de nenumărate ori);

Prietenilor cititori și prietenilor scriitori, care-mi oferă sfaturi importante și încurajări;

Lui Alec Shane, pentru că a rezistat de-a lungul întregului maraton, chiar dacă nu e alergător de cursă lungă, ci are centura neagră 4 DAN;

Lui Jodi Reamer, care e genială și cu picioarele pe pământ (și amuzantă!), susținătorul ideal al oricărui scriitor;

Lui Julie Strauss-Gabel, o femeie de o grație și o inteligență de neegalat, care îmbunătățește fiecare pagină;

Și minunatei echipe de la Editura Penguin, care a avut încredere și și-a folosit feluritele talente spre binele acestei povești, din care fac parte: Theresa Evangelista, Lauri Hornik, Rosanne Lauer, Linda McCarthy, Shanta Newlin, Irene Vandervoort, Don Weisber, Lisa Yoskowitz și mulți alții.

Capitolul 1

Acum, că am învățat să zbor, încotro ar trebui să pornesc în noapte? Aripile nu-mi sunt nici albe, nici acoperite de pene; sunt verzi, din mătase verzuie, fluturând în vânt și înclinându-se când mă mișc - mai întâi în cerc, apoi, în linie dreaptă și, în cele din urmă după propria-mi dorință. Nu mă îngrijorează întunericul din spatele meu; nici stelele dinaintea mea.

Zâmbesc în sinea mea - cât de avântată îmi e imaginația! Oamenii nu pot zbura, deși, pe vremea când Societatea nu exista, circulau mituri despre cei care reușeau s-o facă. I-am văzut o dată într-un tablou. Aripă albe, cer albastru, nimburi aurii deasupra capetelor, ochi dați peste cap în semn de mirare, de parcă nu le-ar fi venit să creadă că pictorul îi înfățișase plutind deasupra pământului.

Poveștile acelea nu erau adevărate. Știu. În această seară însă mi-e ușor să uit. Trenul aerian alunecă atât de lin în noaptea înstelată, iar inima îmi bate atât de repede, încât mi se pare că, din clipă-n clipă, o să-mi iau zborul.

—De ce zâmbești? mă întreabă Xander, în timp ce-mi netezesc cutele rochiei de mătase verde.

— Am toate motivele s-o fac, îi răspund, și așa și e.

Aștept de mult seara asta - cea a Banchetului Alegerii, când voi vedea pentru prima oară chipul băiatului menit să-mi fie Pereche. Îi voi auzi numele pentru prima oară.

Ard de nerăbdare. Oricât de rapid înaintează trenul aerian, tot nu mi se pare suficient. Se deplasează aproape tăcut prin noapte. Pe fundalul ușoarelor sunete pe care le scoate, se aud încontinuu vocile părinților noștri

și bătaile frenetice ale inimii mele.

Se pare că și Xander îmi aude inima bubuind, căci mă întreabă:

— Ai emoții?

Pe locul de lângă el, fratele mai mare al lui Xander începe să-i descrie mamei mele cum a fost la Banchetul Alegerii la care a participat el. Nu peste mult timp, eu și Xander vom avea, la rândul nostru, ce povesti.

— Nu, spun eu.

Dar Xander e prietenul meu cel mai bun, mă cunoaște ca pe propriul buzunar.

— Minți, mă tachinează el. *Ai* emoții.

— Tu n-ai?

— Nu, sunt pregătit.

Nu șovăie deloc și îl cred pe cuvânt. Xander e genul de om care știe ce vrea.

— Nu contează dacă ai emoții, Cassia, zice cu blândețe. Aproape nouăzeci și trei la sută dintre cei care participă la propriul Banchet al Alegerii dau oarecare semne de nervozitate.

Nu mă pot abține să nu râd.

— Ai învățat pe dinafară *toate* documentele oficiale privitoare la Banchet?

— Aproape, răspunde Xander zâmbind larg.

Își ridică mâinile cu palmele-n sus de parc-ar vrea să spună: „Te așteptai la altceva?”

Gestul mă face să râd, mai ales că și eu am memorat toate documentele. Nu-i așa de greu când le-ai citit de-atâtea ori, căci hotărârea e foarte importantă.

— Așadar te afli în minoritate, remarc eu. Te numeri printre cei șapte la sută care nu dau niciun semn de neliniște.

— Desigur, încuviințează el.

— Cum ți-ai dat seama că *am* emoții?

— Pentru că deschizi și închizi întruna chestia aia, răspunde Xander, arătând spre obiectul auriu pe care-l țin în mână. Nu știam că ai un artefact.

Câteva comori din trecut s-au păstrat, cumva, până în prezent. Deși

cetățenii Societății au voie să posede fiecare câte un artefact, obiectele se găsesc greu. Asta dacă nu cumva. Strămoșii tăi au avut grijă să le lase moștenire de-a lungul generațiilor.

— L-am primit abia acum câteva ore, îi explic. Mi l-a dat bunicul de ziua mea. A fost al mamei lui.

— Cum se cheamă? se interesează Xander.

— E o cutiuță pentru pudră compactă, răspund.

Îmi place foarte mult ce nume are. Compact înseamnă mic. Eu sunt mică. Îmi place și cum sună când îl pronunți: „com-pact”. Când rostesc cuvântul e ca și cum aș reproduce zgomotul pe care-l scoate artefactul când se închide.

— Iar inițialele și numerele alea ce-nseamnă?

—Nu prea știu, îi zic, pipăind literele „ACM” și numărul „1940” gravate pe suprafața aurie a pudrierei. Dar ia privește, adaug, deschizând cutiuța ca să-i arăt interiorul.

Conținea o oglinjoară din sticlă adevărată și avea o mică adâncitură, în care proprietarul își ținea inițial pudra de față. Eu am pus în ea cele trei pastile pentru situații de urgență, pe care le are toată lumea - una verde, una albastră și una roșie.

—Ce folositor! comentează Xander. Își întinde brațele și observ că are și el un artefact - butoni lucioși de platină. Mi i-a împrumutat tata, dar nu poți pune nimic în ei. Sunt complet inutili.

—Arată frumos totuși. Îl privesc apoi pe Xander, îmbrăcat într-un costum închis la culoare și cu o cămașă albă, și-i admir ochii de un albastru-deschis și părul blond. A fost întotdeauna chipeș, chiar și când eram mici, dar nu l-am mai văzut niciodată îmbrăcat atât de elegant. Băieții nu au atât de multe variante de haine ca fetele. Toate costumele seamănă între ele. Dar pot alege culoarea cămășii și a lavalierii, iar calitatea materialului e mult mai bună decât a celui folosit pentru veșmintele civile.

—Și *tu* arăți bine. Fata care va afla că-i este Pereche va fi, cu siguranță, peste măsură de încântată.

— Bine? repetă Xander ridicând din sprâncene. Doar atât?

—Xander! îl apostrofează mama lui, în parte amuzată, în parte cu

reproș.

—*Tu* ești de-a dreptul frumoasă, îmi spune el făcându-mă să mă îmbujorez un pic, chiar dacă-l știu pe Xander de când eram mică.

Îmbrăcată în rochia verde-argintie, vaporeasă, cu fustă lungă în cloș, mă *simt* frumoasă. Pielea mea nu e obișnuită cu finețea mătăsii, care mă face să mă simt zveltă și grațioasă.

Mama și tata, care stau lângă mine, trag brusc aer în piept când zăresc pe geam clădirea primăriei, luminată în alb și albastru, cu becurile pentru ocazii speciale aprinse, semn că se sărbătorește ceva. Încă nu pot vedea scările de marmură de la intrare, dar știu că sunt lustruite și lucesc. Am așteptat întreaga viață să urc acele trepte curate de marmură și să pătrund pe ușa primăriei, o clădire pe care o știu din depărtare, dar în care n-am intrat niciodată.

Vreau să deschid pudriera și să mă uit în oglindă, ca să mă asigur că arăt cum nu se poate mai bine. Însă nu-mi doresc să par îngâmfată, așa că, în loc de asta, îmi privesc cu coada ochiului chipul reflectat pe suprafața cutiutei.

Capacul rotunjit al pudrierei îmi deformează ușor trăsăturile, dar tot eu sunt. Ochii mei verzi, părul șaten-roșcat, care, reflectat în pudrieră, pare mai deschis decât e în realitate. Nasul meu mic și drept, bărbia cu o gropiță abia vizibilă, ca a bunicului. Toate aceste trăsături fizice puse laolaltă o alcătuiesc pe Cassia Maria Reyes, care a împlinit azi șaptesprezece ani.

Învârt pudriera în mâini, privind cât de bine se îmbină cele două jumătăți. Alegerea Perechii mele decurge deja la fel de lin, începând cu faptul că mă aflu aici în seara asta. Fiindcă m-am născut pe data de cincisprezece, ziua în care se ține, în fiecare lună, Banchetul, am sperat dintotdeauna că-mi voi găsi Perechea chiar de ziua mea de naștere - dar știam că e posibil să nu se întâmple asta. Poți fi convocat la Banchet pe tot parcursul anului în care ai împlinit șaptesprezece ani. Cu două săptămâni în urmă, când am primit înștiințarea că-mi voi cunoaște Perechea chiar de ziua mea, mai că n-am auzit păcănitul pieselor de puzzle potrivitându-se perfect, exact cum visasem de-atâta timp.

Căci, deși nu mai am de așteptat nici măcar o zi ca să-mi întâlnesc Perechea, într-un fel am senzația că am așteptat o viață întreagă.

— Cassia, mă strigă mama zâmbindu-mi.

Luată prin surprindere, clipesc și-mi ridic privirea.

Părinții mei se ridică pentru a se pregăti să coboare din tren. Xander le urmează exemplul, îndreptându-și mânecile sacoului. Îl aud cum trage adânc aer în piept și zâmbesc. La urma urmei, cred că e ușor emoționat.

— Iată-ne, îmi zice.

Zâmbetul lui e cald și blând. Mă bucur că am fost convocați în aceeași lună. Ne-am petrecut mare parte a copilăriei împreună, așa că mi se pare normal să-i și punem punct în același timp.

Îi zâmbesc și-i fac cea mai frumoasă urare care există în Societatea noastră:

— Îți doresc să ai rezultate bune.

— La fel și ție, Cassia, spune el.

Când ne dăm jos din trenul aerian și ne îndreptăm spre primărie, părinții mei mă iau de braț. Ca întotdeauna, sunt înconjurată de dragostea lor.

Astă-seară suntem doar noi trei. Fratele meu, Bram, nu poate asista la Banchetul Alegerii, pentru că e prea tânăr - are sub șaptesprezece ani. Primul Banchet la care participi e întotdeauna al tău. Eu voi putea să asist la cel al lui Bram, pentru că sunt sora mai mare. Zâmbesc, gândindu-mă cum va fi, oare, Perechea lui Bram. Voi afla peste șapte ani.

Dar noaptea asta este a *mea*.

* * *

E ușor să-ți dai seama care dintre cei prezenți este în căutarea Perechii; nu doar că suntem cei mai tineri, dar pășim îmbrăcați în rochii minunate și în costume croite la comandă, în vreme ce părinții și frații noștri mai mari poartă haine civile. Pe acest fundal mohorât, noi ieșim și mai mult în evidență. Oficialitățile orașului ne zâmbesc cu mândrie și, când pătrundem în rotondă, îmi crește inima de bucurie.

În afară de Xander, care flutură din mână în semn de rămas-bun, traversând încăperea spre locul său, mai văd pe cineva cunoscut: o fată pe

nume Lea. Poartă o rochie de un roșu-aprins. E o alegere potrivită, căci este suficient de frumoasă încât să o avantajeze faptul că iese în evidență. Cu toate acestea, pare îngrijorată și-și răsuțește întruna artefactul, o brățară bătută cu pietre roșii. Sunt oarecum surprinsă s-o văd acolo, deoarece credeam că a ales să fie Celibatară.

—Ia uită-te la porțelanurile astea, îmi spune tata când găsim masa la care trebuie să ne așezăm. Seamănă cu cele fabricate de Wedgwood, pe care le-am găsit anul trecut...

Mama mă privește și-și dă amuzată ochii peste cap. Până și la Banchetul Alegerii, tatăl meu nu se poate abține să nu observe astfel de lucruri. Tata petrece luni întregi muncind în cartiere vechi, care sunt restaurate și transformate în suburbii pentru uz public. Cercetează îndeaproape relicvele unei societăți nu atât de vechi pe cât pare. De exemplu, acum lucrează la un proiect de restaurare deosebit de interesant: o bibliotecă veche. Separă lucrurile pe care Societatea le consideră valoroase de cele care nu sunt.

Apoi mă pufnește râsul, pentru că mama nu se poate abține să nu comenteze despre flori, care țin de domeniul ei, căci lucrează într-un parc dendrologic.

—Ah, Cassia! Ia uitate ce buchete de crini sunt pe masă! Mă strânge de mână.

—Vă rog să luați loc, rostește o oficialitate de pe podium. Cina va fi servită.

E de-a dreptul caraghios cât de repede ne așezăm cu toții. Admirăm noi porțelanurile și florile, și suntem aici pentru a ne afla Perechile, dar abia așteptăm să gustăm mâncarea.

—Cu cei care își vor afla Perechea strici orzul pe găște, cu cina asta, spune zâmbind un bărbat glumeț, așezat vizavi de noi. Sunt așa de emoționați, că nu pot înghiți nicio îmbucătură.

Și are dreptate; o fată într-o rochie roz, care stă la masă mai departe de noi, se uită fix în farfurie, fără să atingă nimic.

Eu însă nu par să am o asemenea problemă. Nu mă îndop, dar gust câte puțin din toate - legume la cuptor, carne condimentată, verdețuri

proaspete, brânză cremoasă. Pâine pufoasă și caldă. Servirea mesei pare un dans, de parcă ar fi vorba despre un bal, nu un simplu banchet. Chelnerii ne strecoară cu grație farfuriile în față; mâncarea garnisită cu mirodenii e la fel de ferchezuită ca noi. Apucăm șervetele albe, furculițele de argint și cupele strălucitoare de cristal de parcă ne-am mișca în ritmul muzicii.

Tata zâmbește fericit când, la final, un chelner îi pune în față o felie de tort de ciocolată cu frișcă proaspătă.

— *Minunat!* șoptește el atât de încet, încât doar eu și mama îl auzim.

Mama râde puțin de el, tachinându-l, iar el o apucă de mână.

Îi înțeleg pe deplin entuziasmul când iau o gură de tort - este consistent, dar nu greșos, aromat, cu gust intens și persistent. E cel mai bun lucru pe care l-am mâncat de câteva luni încoace, de la cina tradițională din vacanța de iarnă. Mi-aș dori să poată gusta și Bram din tort și, preț de-o clipă, mă gândesc să-i păstrez din felia mea. Dar n-am cum să i-l duc; nu încapă în pudrieră. Ar fi nepolitic să-l ascund în poșeta mamei, asta în cazul în care ar fi de acord, ceea ce nu cred. Mama nu încalcă regulile.

Nu pot să-l păstrez pentru mai târziu. Acum ori niciodată.

Tocmai când băgăm în gură ultima bucățică, aud anunțul crainicului:

— Suntem gata să vă aducem la cunoștință Perechile alese.

Înghit, surprinsă, și, o clipă, mă străbate un fior neașteptat de mânie, pentru că n-am apucat să savurez ultima îmbucătură de tort.

* * *

— Lea Abbey.

Lea își răsucesce precipitat brățara, se ridică și așteaptă să vadă chipul care va apărea pe ecran. Are grijă să-și țină brațele pe lângă corp, pentru ca băiatul care-i e destinat, aflat într-o altă primărie, să zărească doar o frumoasă fată blondă, nu și mâinile ei neliniștite, răsucind și învârtind brățara.

E ciudat că ne agățăm de bucăți din trecut în timp ce așteptăm viitorul.

Desigur, Alegerea Perechii urmează un anume ritual. În primăriile pline de oameni de pe tot cuprinsul țării, Perechile sunt anunțate în ordine

alfabetică, după numele de familie al fetelor. Îmi pare puțin rău de băieți, care habar n-au când vor fi strigați și vor trebui să se ridice pentru a le fi prezentați drept Pereche fetelor din alte primării. Cum numele meu de familie e Reyes, voi fi strigată pe la finalul părții de mijloc, începutul sfârșitului.

Pe ecran apare fața unui băiat blond și arătos. Zâmbește când vede chipul Leei pe ecranul primăriei în care se află el, și ea îi întoarce zâmbetul.

— Joseph Peterson, rostește crainicul. Lea Abbey, Perechea aleasă pentru tine este Joseph Peterson.

Amfitrioana Banchetului îi aduce Leei o cutiuță argintie, la fel ca cea pe care o primește și Joseph Peterson. Când Lea ia loc, se uită cu jind la cutia argintie, de parcă și-ar dori să o deschidă pe dată. N-o condamn. Înăuntru se află un microcard ce cuprinde informații despre Perechea ei. Vom primi cu toții așa ceva. Mai târziu, în cutie se vor păstra inelele pentru Legământul de Căsătorie.

Pe ecran apare iar imaginea standard: un băiat și o fată care-și zâmbesc, iar în spatele lor se văd lumini strălucitoare și o oficialitate îmbrăcată în alb. Deși Societatea planifică Alegerea Perechilor astfel încât să fie cât se poate de eficientă, mai sunt momente în care pe ecran apare din nou aceeași imagine, ceea ce înseamnă că, în timp ce noi așteptăm, undeva se petrece ceva. Alegerea este complicată și îmi aduc iar aminte de pașii dificili ai dansurilor de pe vremuri. Dar coregrafia acestui dans aparține exclusiv Societății.

Imaginea pâlpâie și dispare.

Crainicul strigă un nou nume și o altă fată se ridică. Treptat, tot mai mulți dintre cei prezenți la Banchet primesc cutiuțe argintii. Unii le pun înaintea lor, pe fețele de masă albe, dar majoritatea le țin cu grijă în mână, apărându-și astfel viitorul proaspăt dezvăluit.

Nicio altă fată nu poartă rochia verde. Nu mă deranjează. Îmi place că, măcar pentru o noapte, nu arăt la fel ca restul.

Aștept, ținând pudriera într-o mână și palma transpirată a mamei mele în cealaltă. Îmi dau seama că și ea, și tata au emoții.

— Cassia Maria Reyes.

E rândul meu.

Mă ridic, dând drumul mâinii mamei, și mă întorc cu fața spre ecran. Simt cât de tare îmi bate inima, și îmi vine să-mi frâng mâinile, la fel ca Lea, dar rămân nemișcată, cu bărbia ridicată și cu ochii ațintiți la ecran. Privesc și aștept, hotărâtă ca Perechea mea să zărească pe ecranul primăriei în care se află o fată sigură pe sine, calmă și adorabilă, cea mai bună variantă a Cassiei Maria Reyes.

Dar nu se întâmplă nimic.

Stau în picioare, uitându-mă la ecran, și, pe măsură ce trece timpul, nu pot face altceva decât să rămân nemișcată și să zâmbesc în continuare. În jurul meu, lumea începe să șușotească. Văd cu coada ochiului cum mama dă să mă apuce iar de mână, dar se răzgândește.

O fată îmbrăcată într-o rochie verde stă și așteaptă, cu inima bătându-i nebunește. Eu sunt aceea.

Ecranul este negru și rămâne întunecat.

Asta nu poate să însemne decât un singur lucru.

Capitolul 2

Șoaptele se întetesc asemenea unor păsări care dau din aripi sub cupola primăriei.

— Perechea ta se află chiar aici în această seară, anunță zâmbind amfitrioana.

Cei din jur îmi zâmbesc la rândul lor, iar murmurul crește în intensitate. Societatea noastră e atât de mare, cu atât de multe orașe, încât șansele ca Perechea perfectă să locuiască în același oraș cu mine sunt infime. Au trecut mulți ani de când nu s-a mai întâmplat așa ceva.

Gândurile astea îmi aleargă prin minte, și îmi închid ochii pentru o clipă, dându-mi seama - nu în plan abstract, ci concret - ce poate însemna pentru mine, fata în rochie verde, lucrul ăsta. „S-ar putea să-mi fi cunoscut deja Perechea.” Ar putea fi cineva care merge la aceeași școală cu mine, cineva

pe care îl văd zilnic, cineva...

— Xander Thomas Carrow.

Xander se ridică de la masa lui. Între noi se așterne o mare de chipuri care ne privesc, de fețe albe de masă, de pahare scânteietoare de cristal și de cutiuțe lucitoare de argint.

Nu-mi vine să cred.

E un vis. Oamenii se uită la mine și la băiatul cel chipeș: în costum închis la culoare și cu o lavalieră albastră la gât. Mi se pare că nu-i adevărat, până când Xander îmi zâmbeste, îmi spun: „Știu zâmbetul ăsta”, și zâmbesc dintr-odată, iar ropotul de aplauze și mirosul crinilor mă conving pe deplin că totul se petrece cu adevărat. În vise nu există mirosuri sau sunete atât de puternice. Încalc puțin protocolul, făcându-i cu mâna lui Xander, iar el zâmbeste și mai larg.

— Puteți să luați loc, spune amfitrioana. Pare mulțumită că suntem atât de fericiți, așa cum, desigur, trebuie să fim cu toții. La urma urmei, suntem Perechea perfectă unul pentru celălalt.

Când îmi aduce cutiuța de argint, o țin cu mare grijă în mână, deși știu deja cam tot ce conține. Eu și Xander nu numai că mergem la aceeași școală, ci și locuim pe aceeași stradă; suntem cei mai buni prieteni, de când mă știu. Nu am nevoie de microcard ca să văd poze cu Xander de când era mic, căci am deja aceste imagini în minte. Nu am nevoie să descarc și să învăț pe dinafară lista cu lucrurile lui preferate, căci le cunosc deja. Culoarea preferată: verde. Hobby-ul preferat: înotul. Activități preferate în timpul liber: jocurile pe calculator.

— Felicitări, Cassia, îmi șoptește tata, părând ușurat.

Mama nu spune nimic, dar este peste poate de încântată și mă îmbrățișează strâns. În spatele ei, o altă fată se ridică, privind ecranul.

Bărbatul așezat lângă tata șoptește:

— Ce noroc pe familia voastră! Nu veți fi nevoiți să încredințați viit orul în mâinile cuiva despre care nu știți nimic.

Tonul nefericit al vocii sale mă ia prin surprindere; comentariul său sună a răzvrătire. Fiica lui, îmbrăcată în roz și neliniștită, îl aude; pare deranjată și se foiește ușor în scaun. Nu o recunosc - probabil că merge la o altă școală

din oraș.

Îi mai arunc o privire lui Xander, dar ne despart prea mulți oameni și nu reușesc să-l zăresc. Altor fete le vine rândul să se ridice. Ecranul se aprinde pentru fiecare dintre ele. Nimeni nu mai are parte de un ecran întunecat. Eu sunt singura.

* * *

Înainte să plecăm, amfitrioana Banchetului Alegerii ne roagă pe mine, pe Xander și pe-ai noștri să stăm puțin de vorbă cu ea.

—E o situație neobișnuită, spune ea, dar se corectează imediat. Nu neobișnuită. Mă scuzați. Doar că se întâmplă arareori. Ne zâmbește. Din moment ce vă cunoașteți deja, în cazul vostru lucrurile vor decurge diferit. Aveți deja suficiente informații unul despre celălalt. Face un semn către cutiutele argintii. Pe microcarduri veți găsi noi instrucțiuni de curtare, așa că familiarizați-vă cu ele cât mai curând.

—Le vom citi diseară, promite cu sinceritate Xander. Încerc să mă abțin să nu-mi dau amuzată ochii peste cap, căci exact la fel răspunde și când primește o temă de la un profesor. Va citi noile instrucțiuni și le va învăța pe dinafară, la fel cum a făcut cu documentele oficiale privitoare la Alegerea Perechii. Apoi mă îmbujorez iar, căci îmi amintesc un paragraf din documente:

„Dacă vă hotărâți să vă cunoașteți Perechea, Legământul de Căsătorie va avea loc când veți împlini douăzeci și unu de ani. Studiile au relevat că atât fertilitatea bărbaților, cât și cea a femeilor, atinge apogeul în jurul vârstei de douăzeci și patru de ani. Sistemul Alegerii Perechii a fost alcătuit astfel încât să le permită celor care fac legământul să aibă copii la această vârstă, pentru ca progeniturile să aibă maximum de șanse să se nască în perfectă stare de sănătate.”

Eu și Xander vom face Legământul de Căsătorie. *Vom avea copii.*

Nu trebuie să-mi petrec următorii ani învățând totul despre el, pentru că- l cunosc aproape la fel de bine cum mă cunosc pe mine.

Mă surprinde faptul că, în adâncul inimii, simt că am pierdut ceva. Colegii mei își vor petrece următoarele câteva zile privind plini de ardoare poze cu Perechile lor, laudându-se cu ele în pauza de prânz de la școală, așteptând să primească alte și alte informații. Vor aștepta cu nerăbdare prima întâlnire, apoi pe cea de-a doua și așa mai departe. În cazul meu și al lui Xander, acest mister nu există. Nu mă voi întreba cum e el oare cu adevărat și nici nu voi visa cu ochii deschiși la prima noastră întâlnire.

Tocmai atunci, Xander se uită la mine și mă întreabă:

— La ce te gândești?

— Că suntem foarte norocoși, îi răspund vorbind cât se poate de serios.

Mai sunt multe de aflat. Până acum, Xander mi-a fost doar prieten. Acum îmi e Pereche.

Amfitrioana mă corectează cu blândețe.

— Nu sunteți norocoși, Cassia. În cadrul Societății nu există așa ceva.

Dau aprobator din cap. „Desigur.” Trebuia să știu că nu e cazul să folosesc un termen atât de inexact și de învechit. Acum există doar probabilități - cât de probabil sau cât de puțin probabil e să se întâmple ceva.

— A fost o seară plină și s-a făcut târziu. Puteți citi instrucțiunile de curtare într-o altă zi. Aveți suficient timp la dispoziție, adaugă amfitrioana.

Are dreptate. Asta este ceea ce ne oferă Societatea: timp. Trăim mai mult și mai bine decât oricare dintre cetățenii din istoria lumii. Iar asta se datorează în mare parte Sistemului Alegerii Perechii, care are drept rezultat nașterea unor progenituri sănătoase atât fizic, cât și psihic.

Iar eu fac, la rândul meu, parte din toate astea.

Părinții mei și familia Carrow nu încetează să se minuneze în timp ce coborâm împreună treptele primăriei. Xander se apleacă spre mine și-mi zice:

— Ai crede că ei au pus totul la cale.

— Imposibil, răspund, simțindu-mă bogată și puțin amețită. Nu-mi vine să cred că eu sunt fata îmbrăcată într-o frumoasă rochie verde, ținând un obiect de aur într-o mână și unul de argint în cealaltă și pășind alături de cel mai bun prieten al meu. Perechea mea.

— Eu așa cred, mă tachinează Xander. De fapt, am știut dintotdeauna că așa va fi. De-asta *eu* n-am avut emoții.

— Și eu am știut. De-asta *eu* am avut, îl tachinez la rândul meu.

Ne prăpădim de râs și nu observăm când sosește trenul aerian. Când Xander îmi oferă brațul ca să mă ajute să urc, mă simt puțin stânjenită.

— Poftim, se oferă el pe un ton serios.

Preț de-o clipă, nu știu ce să fac. Acum e cu totul altceva să ne atingem, și am ambele mâini ocupate.

Xander mă apucă de braț și mă trage alături de el, în tren.

— Mulțumesc, spun eu când ușile se închid în urma noastră.

— Cu plăcere, îmi răspunde el.

Nu-mi dă drumul; cutiuța argintie pe care-o am în mână creează un zid între noi, în vreme ce un altul se prăbușește. Nu ne-am mai ținut așa de mână de când eram copii. Făcând-o în această seară, depășim granița invizibilă care desparte prietenia de ceva mai mult decât atât. Simt furnicături în braț; ceilalți participanți la Banchetul Alegerii nu au parte de luxul de-a fi atinși de Perechea lor.

Trenul aerian ne poartă departe de luminile de un alb strălucitor ale primăriei, spre cele galben pal ale lămpilor din fața caselor și ale felinarelor stradale din suburbie. În timp ce ne îndreptăm spre Suburbia Arțarului, trecând în viteză pe lângă numeroase străzi, îi arunc o privire lui Xander. Auriul luminilor de afară se apropie de culoarea părului său. Pe chipul frumos i se citesc încrederea și bunătatea. Și-mi este, în mare parte, cunoscut. Dacă dintotdeauna te-ai uitat la cineva într-un anume fel, e ciudat atunci când trebuie să-l privești din alt unghi. Xander a fost mereu băiatul pe care nu l-am putut avea, într-un anume fel.

Acum, totul s-a schimbat.

* * *

Fratele meu, Bram, care are zece ani, ne așteaptă pe verandă. Când îi povestim ce s-a întâmplat la Banchet, nu-i vine să-și creadă urechilor.

— Ai fost aleasă Perechea lui *Xander*? Îl cunosc deja pe cel cu care te vei

căsători? Ce ciudat!

—TU ești ciudat, îl tachinez, iar Bram se ferește când mă prefac că-l înșfac. Cine știe, poate că Perechea ta locuiește chiar pe strada noastră. Poate că e...

Bram își astupă urechile.

—Nu-mi spune! Nu-mi spune!

—Serena, continui, iar el se întoarce cu spatele, prefăcându-se că nu m-a auzit.

Serena locuiește alături. Ea și Bram se sâcăie întruna unul pe celălalt.

—Cassia, mă dojenește mama privind înjur, ca să se asigure că nu ne-a auzit nimeni.

Nu avem voie să-i vorbim de rău pe vecini și pe ceilalți membri ai comunității. Suburbia Arțarului este recunoscută ca fiind foarte unită și cuviincioasă. „Dar asta nu mulțumită lui Bram”, îmi zic.

—Doar îl necăjesc, mami. Știu că nu se poate supăra pe mine. Nu în noaptea Banchetului meu, când și-a dat încă o dată seama cât de repede cresc.

—Haideți înăuntru, ne invită tata. E aproape vremea stingerii. Vom discuta mâine despre toate astea.

— Ați mâncat și tort? întrebă Bram când tata deschide ușa.

Toți se uită la mine, așteptând.

Nu mă mișc. Nu vreau încă să intru. Asta ar însemna că noaptea e pe sfârșite, și nu-mi doresc așa ceva. Nu vreau să-mi scot rochia și să mă îmbrac iar în hainele civile; nu vreau să am iar parte de zile obișnuite, destul de bune în felul lor, dar nici pe departe deosebite ca asta.

— Intru imediat. Mai rămân doar câteva minute.

— Să nu stai mult, îmi spune cu blândețe tata.

Nu vrea să încalc semnalul de stingere. E stabilit de municipalitate, nu de el, așa că-l înțeleg.

— N-o să stau, îi promit.

Mă așez pe treptele de la intrare, cu grijă să nu stric rochia împrumutată. Mă uit la faldurile materialului minunat. Nu-mi aparține, dar seara asta e a mea, ca și orele acestea deopotrivă întunecate și luminoase, pline de

neprevăzut, dar de lucruri cunoscute. Privesc în sus spre stele, în această noapte de primăvară.

* * *

Nu întârzii prea mult pe-afară, fiindcă a doua zi, sâmbătă, voi avea multe de făcut. Dis-de-dimineață trebuie să mă prezint la slujba de probă de la centrul de sortare. Spre seară, voi avea parte de cele câteva ore libere, una dintre rarele ocazii când mă pot întâlni cu prietenii în afara școlii.

Și va fi și Xander acolo.

Merg în camera mea și scot pastilele din mica adâncitură a pudrierei. Apoi le număr - una, două, trei, albastră, verde, roșie - în timp ce le pun înapoi în tubul de metal în care le păstrez de obicei.

Știu la ce folosesc pastila albastră și cea verde. Nu cunosc, în schimb, pe nimeni care să știe sigur la ce e bună cea roșie. Umblă tot felul de zvonuri pe tema asta, de ani de zile.

Mă bag în pat și încerc să nu mă mai gândesc la pilula roșie. Pentru prima oară în viață, am voie să visez la Xander.

Capitolul 3

M-am întrebat mereu cum arată visele mele așternute pe hârtie, descompuse în cifre. Cineva sigur știe, dar eu, una, nu. Îmi dezlipesc etichetele pentru somn de pe piele, având grijă să nu trag prea tare de cea de după ureche. Pielea de-acolo e sensibilă și mă doare mereu când îndepărtez discul, mai ales dacă mi-am prins câteva fire de păr sub eticheta

adezivă. Mă bucur că mi-am terminat tura și pun echipamentul la loc în cutie. În seara asta e rândul lui Bram să fie etichetat.

Nu l-am visat pe Xander; nu știu de ce.

Am dormit însă prea mult și o să întârzii la serviciu dacă nu mă grăbesc. Intru în bucătărie, ținând în brațe rochia pe care am purtat-o cu o seară în urmă, și văd că mama a aranjat deja pe masă micul dejun primit prin curier. Obișnuitul terci de ovăz de un maro-cenușiu. Mâncăm ca să fim sănătoși și să dăm randament; gustul bun nu e important. Vacanțele și sărbătorile constituie o excepție. Fiindcă am ținut toată săptămâna cont de kaloriile consumate, aseară, la Banchet, am putut mânca de toate fără să ne simțim rău în vreun fel.

Bram îmi zâmbește șmecherește, îmbrăcat încă în pijama.

—Așa deci, spune, îndesându-și în gură încă o lingură de terci, te-ai trezit abia acum pentru că l-ai visat pe *Xander*?

Nu vreau să-și dea seama cât de aproape e de adevăr, căci, deși nu l-am visat pe Xander, îmi dorisem s-o fac.

—Nu. Iar pe tine ar trebui să te intereseze mai degrabă că o să întârzii la școală, răspund eu.

Bram e încă la vârsta la care sâmbăta trebuie să se ducă la școală, nu la muncă, și, dacă nu se grăbește, o să întârzie din nou. Sper să nu primească o citație din cauza asta.

—Bram, te rog să mergi să te-mbraci cu hainele civile, îi zice mama.

Va răsufla ușurată când va trece la Școala Secundară, unde ore le încep cu jumătate de ceas mai târziu.

Bram iese târșâit din cameră, iar mama îmi ia rochia și o ridică în fața ochilor.

—Ai fost așa de frumoasă aseară. Ce rău îmi pare că trebuie s-o duc înapoi...

Preț de-o clipă, ne uităm amândouă la rochie. Admir felul în care lumina e captată și reflectată apoi de material, de parcă ar fi însuflețite.

Oftăm amândouă în același timp, iar pe mama o pufnește râsul. Mă sărută pe obraz.

—Mai știi că-ți vor trimite o bucățică de material? mă întreabă, iar eu

încuviințez din cap.

Fiecare rochie are aplicată în interior o bucată de țesătură care poate fi tăiată în bucăți, câte una pentru fiecare fată care o va purta. Fâșia va fi un suvenir care să-mi amintească de Alegerea Perechii mele, alături de cutiuța argintie care conține microcardul.

Cu toate astea, nu voi mai vedea *niciodată* rochia asta, rochia mea verde.

Am știut că mi-o doresc din clipa în care am văzut-o. Când m-am hotărât, femeia de la centrul de distribuire a hainelor mi-a zâmbit după ce a introdus numărul - șaptezeci și trei - în calculator.

—E chiar cea pe care era cel mai probabil s-o alegi, mi-a spus. Toate informațiile tale personale, ca și cele de psihologie generală, indicau asta. Și până acum ai ales altfel decât majoritatea. În plus, fetelor le place ca rochia să le pună în evidență culoarea ochilor.

Am zâmbit și-am privit cum femeia și-a trimis asistenta în camera din spate, să aducă rochia. Când am probat-o, am văzut că avusese dreptate. Parcă fusese făcută special pentru mine. Avea lungimea perfectă și era strânsă pe talie exact cât trebuia. M-am răsucit în fața oglinzii, admirându-mă.

—Deocamdată, ești singura fată care poartă această rochie la Balul Alegerii de luna asta. Cea mai cerută este una dintre cele roz, numărul douăzeci și doi, mi-a mărturisit femeia.

— Foarte bine, am răspuns.

Nu mă deranjează să ies *puțin* în evidență.

Bram apare iar în pragul ușii, cu hainele civile boțite și cu părul ciufulit. Aproape că-i citesc mamei gândurile: să-i pieptene părul și să întârzie sau să-l lase să plece așa?

Bram hotărăște în locul ei.

— Ne vedem diseară. Salută și o zbughește pe ușă.

— N-are cum să meargă atât de repede.

Mama se uită pe geam în direcția stației trenului aerian, la șinele care se aprind, semn că se apropie trenul.

— N-ar fi exclus, o contrazic, văzând cum Bram încalcă încă o regulă, cea împotriva alergatului în public. Mai că-i aud pașii pe trotuar în vreme

ce fuge de-a lungul străzii, cu capul plecat și cu rucsacul săltându-i pe spatele osos.

Încetinește chiar când ajunge în stație. Își netezește părul și urcă nonșalant scările până la tren. Din fericire, nu l-a văzut nimeni alergând. O clipă mai târziu, trenul pornește, cu Bram la bord.

— Băiatul ăsta o să mă termine într-o zi. Mama oftează. Ar fi trebuit să-l trezesc mai devreme. Am dormit cu toții prea mult. Dar seara trecută nu a fost una oarecare.

— Așa e, o aprob.

— Trebuie să prind următorul tren aerian spre oraș, mă anunță și își pune geanta pe umăr. Ce-ai de gând să faci în orele libere de diseară?

— Sunt convinsă că Xander și ceilalți o să vrea să joace ceva la centrul pentru tineret, răspund. Am văzut toate spectacolele, iar muzica... explic ridicând din umeri.

Mama râde și-mi ia vorba din gură:

— E pentru bătrâni ca mine.

— În ultima oră vreau să-i fac o vizită bunicului.

Oficialitățile nu permit, de obicei, o abatere de la opțiunile de petrecere a orelor libere, dar vizitele sunt autorizate și chiar încurajate în ajunul Banchetului Final.

Privirea mamei se îmblânzește.

— O să fie foarte încântat.

— I-a povestit tata despre Perechea aleasă?

Mama zâmbește.

— Avea de gând să treacă pe la el, în drum spre serviciu.

— Foarte bine, încuviințez, căci vreau ca bunicul să afle cât de curând posibil.

Știu că s-a gândit la mine și la Banchetul meu la fel de mult cum m-am gândit eu la el și la Banchetul lui.

* * *

Iau în grabă micul dejun și prind trenul la mustață. Chiar dacă nu l-am

visat azi-noapte pe Xander, pot să o fac acum. Mă uit pe fereastră și-mi aduc aminte cum arăta aseară, îmbrăcat în costum, în vreme ce trenul traversează suburbiile în drum spre oraș. Piatra și betonul încă nu luaseră locul pomilor verzi când, deodată, observ fulgi albi plutind prin aer.

Și ceilalți pasageri îi văd.

— Zăpadă? În *iunie*? se miră femeia care stă lângă mine.

— Nu se poate! murmură un bărbat de pe partea cealaltă a culoarului.

— Ba se poate, privește! insistă femeia.

— Nu se poate! repetă bărbatul.

Oamenii se răsucesc spre ferestre, părând neliniștiți. Poate fi adevărat ceva ce e greșit?

Evident, fulgi albi plutesc spre pământ. Zăpada asta are ce va ciudat, dar nu-mi dau seama exact ce. Îmi rețin un zâmbet când văd toate chipurile îngrijorate din jurul meu. Ar trebui să-mi fac și eu griji? Poate că da. Dar e atât de frumos, de neașteptat și, cel puțin deocamdată, imposibil de explicat!

Trenul aerian se oprește în stație. Ușile se deschid și înăuntru pătrund câțiva fulgi. Prind unul în palmă, dar acesta nu se topește. Misterul dispare însă când văd mica sămânță maronie din mijlocul lui.

— E o sămânță de bumbac, le explic încrezătoare celorlalți. Nu e zăpadă.

— Desigur, aprobă bărbatul, părând bucuros că s-a găsit o explicație.

Ninsoare în iunie ar fi ceva cu totul neobișnuit. Semințele de bumbac însă nu.

— Dar de ce sunt așa de multe? întreabă o altă femeie, continuând să-și facă griji.

Primim răspunsul pe dată. Unul dintre pasagerii proaspăt urcați în tren își scutură fulgii din păr și de pe hainele civile.

— Smulgem bumbacul de pe plantația cultivată de-a lungul râului, explică acesta. Societatea vrea să pună în loc niște copaci.

Toată lumea îl crede pe cuvânt; nu știu nimic despre copaci. Bălmăjesc cum că sunt ușurați că nu-i semnul unei noi încălziri; slavă cerului că Societatea ține totul sub control, ca de obicei. Dar, mulțumită mamei, care nu se poate abține să nu vorbească despre slujba ei de îngrijitoare în parcul

dendrologic, știu că explicația asta *este* destul de logică. Nu poți folosi bumbacul pe post de combustibil, sau ca hrană. Iar semințele sunt o adevărată pacoste. Zboară care-ncotro, se agață în orice, încearcă să crească peste tot. Mama le zice „plante-buruiană”. Are, totuși, o slăbiciune pentru ele, căci semințele mici și maro sunt frumos înveșmântate în peri subțiri și albi de bumbac. Mici parașute țesute din nori, care fac căderea mai domoală, ajutând semințele să zboare și să fie purtate de vânt într-un loc unde ar putea prinde rădăcini.

Mă uit la sămânța care mi se odihnește în palmă. Miezul maroniu este, totuși, misterios. Nu știu ce să fac cu ea, așa că o bag în buzunar, alături de cutia în care țin pilulele.

Zăpada falsă îmi amintește de un vers dintr-o poezie pe care am studiat-o la școală anul ăsta, în orele de limbă și literatură. Se cheamă: *Popas lângă pădure într-o seară ninsă*. E una dintre preferatele mele din cele O sută de poezii, pe care Societatea a decis să le păstreze pe vremea când au constatat că aveam o cultură dezorganizată. Au format comisii care să aleagă cele mai bune o sută de creații: O sută de cântece, O sută de picturi, O sută de povești, O sută de poezii. Restul au fost distruse pentru totdeauna. „E spre binele tuturor, declarase Societatea”, și toată lumea *fusesse* de acord, pentru că explicația părea de bun-simț. „Cum am putea aprecia pe deplin ceva dacă suntem copleșiți de prea multe lucruri?”

Străbunica mea a fost unul dintre istoricii culturali care au ajutat la alegerea celor O sută de poezii în urmă cu aproape șaptezeci de ani. Bunicul mi-a spus de mii de ori cum mama lui a ajutat la luarea acestei hotărâri: ce poezii să se păstreze și care să fie eliminate pentru totdeauna. Aceasta obișnuia să-i îngâne strofe din poezii pe post de cântece de leagăn. „Le șoptea și le cânta, iar eu am încercat să le țin minte după ce-a plecat ea”, îmi spunea bunicul.

„După ce-a plecat.” Măine, va pleca și bunicul meu.

Pe când lăsam în urmă și ultimele semințe de bumbac, mă gândeam la acea poezie și la cât de mult îmi plăcea, îmi plac cuvintele „târzii” și „a dormi”, felul în care rimează și se repetă; cred că poemul acesta ar putea fi un cântec de leagăn potrivit dacă ai fi atent la ritm, nu la cuvinte. Căci, dacă

ai băga de seamă cuvintele, nu te-ai mai simți odihnit: „*Și mult de mers până a dormi.*”¹

* * *

—Azi e zi de sortare a numerelor, îmi spune supraveghetoarea mea, Norah.

Oftez ușor, dar Norah nu mai zice nimic. Îmi scanează cârdul și mi-l dă înapoi. Nu mă întreabă nimic despre Banchetul Alegerii, deși n-are cum să nu știe că a avut loc aseară, căci informațiile despre mine au fost actualizate. Dar nu e ceva nou. Norah abia dacă interacționează cu mine, căci sunt unul dintre cei mai buni sortatori. De fapt, au trecut aproape trei luni de când am făcut o greșală. Atunci a fost ultima oară când am discutat cu adevărat.

—Ia stai puțin, îmi zice Norah când dau să plec spre postul meu de lucru. Văd pe card că se-apropie momentul în care îți vor fi testate oficial calitățile de sortator.

Încuviințez din cap. De luni de zile mă gândesc la asta; e drept, nu la fel de mult cum m-am gândit la Banchetul Alegerii, dar destul de des. Chiar dacă sortarea numerelor e cam plictisitoare, activitatea în sine te poate ajuta să ocupi locuri de muncă mult mai interesante. Poate că voi ajunge să fiu supraveghetor Restaurări, la fel ca tata. Când era de vârsta mea și el s-a ocupat de sortarea informațiilor. La fel și bunicul, asta ca să n-o mai menționez pe străbunica, cea care a luat parte la una dintre cele mai importante sortări, făcând parte din Comitetul Celor O Sută.

¹ Din „Popas lângă pădure într-o seară ninsă” de Robert Frost, vol. Cele mai frumoase poeme de dragoste, Editura Humanitas Educațional, București, 2007, traducere de Grete Tartler (n.tr.)

Cei care supraveghează Alegerea Perechilor încep tot ca sortatori, dar pe mine nu mă interesează asta. Îmi plac poveștile și informațiile cu care am de-a face; nu vreau să fiu responsabilă cu sortarea oamenilor adevărați.

— Să te pregătești, îmi mai spune Norah, dar știm amândouă că sunt deja gata.

* * *

Lumina gălbuie pătrunde pieziș prin ferestrele de lângă posturile noastre din centrul de sortare. Când trec pe lângă ele, umbra mea se proiectează pe posturile de lucru ale celorlalți. Nimeni nu-și ridică privirea.

Mă strecor să-mi ocup locul, atât de mic, încât abia încap o masă, un scaun și un ecran de sortare. Pereți subțiri și cenușii mă despart de ceilalți, astfel încât nu văd pe nimeni. Suntem asemenea microcardurilor din biblioteca de cercetare a Școlii Secundare - fiecare așezat cu grijă în boxa sa. Desigur, guvernul dispune de calculatoare care pot sorta mult mai repede decât noi, ceea ce nu înseamnă că suntem mai puțin importanți. Nu știi niciodată când tehnologia te lasă la greu.

Asta a pățit societatea dinaintea noastră. Toată lumea dispunea de tehnologie, iar consecințele au fost dezastruoase. Acum există doar tehnologie de bază - orificii de transmitere, cititori, scribi -, iar informațiile pe care le reținem sunt mult mai bine delimitate. Specialiștii în nutriție nu au nevoie să știe cum să programeze trenurile aeriene, iar programatorii, la rândul lor, nu trebuie să știe cum să pregătească mâncarea. Datorită specializărilor pe fiecare domeniu în parte, oamenii nu se mai simt sufocați. Nu e nevoie să înțelegem totul. Și, după cum ne reamintește Societatea, există o diferență între cunoștințe și tehnologie. Cunoștințele nu ne lasă la greu.

Îmi scanez cârdul și încep sortarea. Chiar dacă prefer asocierile de cuvinte sau sortările de imagini și de propoziții, mă pricep și la cele de numere. Ecranul îmi arată ce modele trebuie să identific, iar numerele încep să se desfășoare pe ecran ca niște soldăței albi pe un câmp negru, așteptând să-i decimez. Le ating pe fiecare în parte și încep să le sortez, trăgând de ele ca să le introduc în diferite căsuțe. Bat ușor darabana cu degetele pe ecran, iar sunetul abia se aude, la fel de tăcut ca ninsoarea.

Și dau naștere unei furtuni. Numerele zboară la locul lor ca fulgii

învârtejii de vânt.

Pe la jumătate, tiparul pe care îl urmăim se schimbă. Sistemul identifică rapiditatea cu care observăm modificările și cât de repede ne ajustăm sortările. Nu știi niciodată când va avea loc o schimbare. Două minute mai târziu, modelul se modifică din nou și-mi dau încă o dată seama de asta de la primul șir de numere. Nu știu cum reușesc, dar mereu prevăd schimbarea șablonului înainte să se petreacă.

Când sortez, nu mă pot gândi decât la ceea ce văd în fața ochilor. Așadar, în micul spațiu cenușiu care îmi este alocat, nu mă gândesc la Xander. Nu îmi mai doresc să simt rochia verde pe piele sau gustul tortului de ciocolată pe limbă. Nu mă gândesc la bunicul, care, mâine-seară, își va lua ultima cină la Banchetul Final. Nu mă gândesc la zăpada care cade în iunie sau la alte lucruri care, deși imposibile, continuă să existe. Nu-mi imaginez cum mă orbește soarele, cum mă răcoresc razele lunii sau cum frunzele arțarului din curte trec de la verde la auriu și la ruginiu. Mă voi gândi la toate acestea mai târziu, nu acum, când sortez.

Sortez întruna până când nu mai am ce. Ecranul este gol. Eu sunt cea care l-a golit.

* * *

Pe drumul de întoarcere cu trenul aerian spre Suburbia Arțarului, semințele de bumbac au dispărut. Aș vrea să-i povestesc mamei despre ele, dar, când ajung acasă, ea, tata și Bram plecaseră deja să-și petreacă cele câteva ore libere. Pe dispozitivul de supraveghere pâlpâie un mesaj: „Ne pare rău că nu ne-am întâlnit, Cassia. O seară plăcută!”

Din bucătărie se aude un țuit - mi-a sosit cina. Recipientul învelit în staniol alunecă prin fanta de distribuire a mâncării, îl apuc repede, tocmai la timp ca să aud hurducăturile vehiculului de transportat alimente care-și urmează traseul prin spatele caselor din suburbie.

Mâncarea e fierbinte și scoate aburi când îndepărtez folia. Probabil că e un nou director responsabil cu alimentația. Până de curând, primeam mâncarea doar ușor încălzită. Acum e de-a dreptul clocotită. Mănânc în

grabă și mă ard puțin pe limbă, căci știu exact ce vreau să fac în aceste ore libere, în casa aproape goală. De fapt, niciodată nu sunt cu adevărat singură; dispozitivul de supraveghere zumzăie pe fundal, urmărind și înregistrând totul. Dar e-n regulă. Chiar am nevoie de el ca să-mi pun planul în aplicare. Vreau să mă uit la microcard fără ca părinții mei sau Bram să tragă cu ochiul. Vreau să citesc mai multe despre Xander înainte de întâlnirea noastră de diseară.

Când introduc microcardul în deschizătură, zumzăitul devine mai hotărât. Ecranul se luminează și inima îmi bate mai tare, chiar dacă îl cunosc atât de bine pe Xander. Oare ce-a hotărât Societatea că e cazul să știu despre persoana alături de care-mi voi petrece cea mai mare parte a vieții?

Știu oare totul despre el, așa cum credeam până acum, sau mi-a scăpat ceva?

„Cassia Reyes, Societatea are onoarea să îți prezinte Perechea.”

Zâmbesc când chipul lui Xander apare pe ecran imediat după mesajul înregistrat. E una dintre pozele lui reușite. Ca întotdeauna, are un zâmbet luminos și autentic, iar ochii albaștri îi sunt blânzi. Îi studiez îndeaproape fața, prefăcându-mă că nu am mai văzut niciodată această imagine; că l-am zărit doar o dată, seara trecută, la Banchet. Îi studiez trăsăturile și curbura buzelor. Chiar arată bine. Desigur, niciodată n-aș fi îndrăznit să mă gândesc că mi-ar putea fi Pereche, dar acum, că am aflat, sunt interesată. Intrigată. Puțin speriată că prietenia noastră ar putea avea de suferit, dar, în mare parte, sunt pur și simplu bucuroasă.

Întind mâna să ating cuvintele „Instrucțiuni de curtare”, afișate pe ecran, dar, înainte să apuc s-o fac, chipul lui Xander se întunecă și apoi dispare. Ecranul emite un țiuit, apoi vocea rostește din nou: „Cassia Reyes, Societatea are onoarea să îți prezinte Perechea.”

Inima mi se oprește-n loc și nu-mi vine să cred ce văd. Pe ecran apare o față.

Nu e a lui Xander.

Capitolul 4

— Poftim?

Luată prin surprindere, ating ecranul, iar fața se dezintegrează sub degetele mele, descompunându-se în particule fine ca un praf. Apar cuvinte, dar ecranul se întunecă înainte să apuc să le citesc. *Din nou.*

— Ce se petrece? întreb cu voce tare.

Ecranul rămâne gol. Și eu mă simt golită. E de o mie de ori mai rău decât ecranul negru din seara trecută. Atunci știam ce înseamnă. Acum, habar nu am. N-am mai auzit să se mai fi întâmplat *așa ceva*.

„Nu pricep. Societatea nu greșește.”

Dar atunci ce-ar putea fi? Nimeni nu are două Perechi.

— Cassia? întreabă Xander, aflat dincolo de ușa.

— Vin imediat, strig, smulgând microcardul din fantă și îndesându-l în buzunar. Trag adânc aer în piept și deschid ușa.

* * *

— Am aflat de pe microcard că-ți place să mergi pe bicicletă, spune sobru Xander după ce trag ușa în urma mea, făcându-mă să râd în ciuda a ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Dintre toate variantele de exerciții fizice, cel mai mult îmi displace mersul pe bicicletă, iar el o știe prea bine. Ne certăm mereu pe tema asta; mie mi se pare aiurea să mergi pe ceva care nu se mișcă, învârtind întruna roțile. El susține că dacă-mi place să alerg pe bandă e cam același lucru.

— Ba e diferit, îl contrazic, însă nu pot să-i explic de ce.

— Ți-ai petrecut întreaga zi privind-mi chipul pe ecran? mă întreabă.

Glumește, dar eu simt că mi se taie deodată răsuflarea. S-a uitat și el la informațiile de pe microcard. Mi-a văzut oare chipul? E ciudat să-i ascund

ceva lui Xander.

— Nici vorbă, răspund, încercând să-l tachinez la rândul meu. Doar e sâmbătă! Am avut de lucru.

— Și eu, dar asta nu m-a împiedicat. Am citit toate datele statistice despre tine și am trecut și prin instrucțiunile de curtare.

Fără să-și dea seama, mi-a oferit ceva de care să mă pot agăța. Nu mai sunt copleșită de griji. Încă le mai simt și mă străbat în valuri reci, dar acum pot să respir. Xander încă mai crede că sunt Perechea lui. El n-a văzut nimic ciudat când s-a uitat peste conținutul microcardului. Tot e ceva.

— Ai citit toate instrucțiunile?

— Desigur. Tu nu?

— Încă nu.

Mă simt aiurea să recunosc asta, dar Xander pufnește iar în râs.

— Nu sunt prea interesante, spune. Cu o singură excepție, adaugă și-mi face cu ochiul.

— Poftim? îl întreb eu, cu gândul în altă parte.

Văd că strada se umple de tineri de vârsta noastră, îndreptându-se tot spre centrul de jocuri. Își fac cu mâna, se strigă și poartă aceleași haine ca noi. Dar în seara asta ceva nu este ca de obicei. Unii îi studiază pe alții. Alții sunt priviți: eu și Xander.

Ne ațintesc o vreme cu privirea, apoi se uită în altă parte.

Nu sunt obișnuită cu așa ceva. Eu și Xander suntem cetățeni normali și sănătoși și facem parte din acest grup. Nu suntem niște străini.

Dar acum mă simt dată la o parte, de parcă între mine și cei care se holbează s-ar fi ridicat un perete subțire. Ne putem vedea, dar nu putem trece de partea cealaltă.

— Te simți bine? mă întreabă Xander. Îmi dau seama prea târziu că ar fi trebuit să insist, întrebându-l care dintre instrucțiuni i s-a părut atât de interesantă. Dacă nu-mi vin curând în fire, o să-și dea seama că e ceva în neregulă. Ne cunoaștem mult prea bine unul pe celălalt.

Xander mă apucă de braț când cotim și ieșim din Suburbia Arțarului. După ce mai mergem câțiva pași, mă ia de mână, și degetele ni se împletesc. Se apleacă și-mi șoptește la ureche:

—În instrucțiuni se zicea și că avem voie să ne manifestăm fizic afecțiunea. Dacă dorim.

Iar eu îmi doresc. În ciuda a ceea ce mă apasă, atingerea directă a mâinii lui e ceva nou și bine-venit. Mă miră că Xander se poartă cu atâta naturalețe. Și, plimbându-ne, recunosc sentimentele care se citesc pe chipurile unora dintre fetele care ne privesc. E pură gelozie. Mă relaxez puțin, căci le înțeleg. Niciuna dintre noi nu s-a gândit că l-ar putea avea pe Xander cel blond, charismatic și deștept. Fuseserăm sigure că va fi Perechea unei fete dintr-un alt oraș, dintr-o altă provincie.

Dar nu s-a întâmplat așa. E Perechea mea. Îl țin strâns de mână pe când ne îndreptăm spre centrul de jocuri. Poate că, dacă nu-i dau drumul, se va dovedi că trebuie să formăm o Pereche. Că celălalt chip de pe ecran nu înseamnă absolut nimic; a fost doar o defecțiune de moment a microcardului.

Doar că fața pe care am văzut-o în locul celei a lui Xander îmi este și ea cunoscută.

Capitolul 5

—E un loc liber aici, spune Xander, oprindu-se în dreptul mesei de joc din mijlocul camerei.

Se pare că ceilalți tineri din suburbia noastră au aceeași părere ca noi despre variantele de recreere de sâmbăta asta, căci centrul de jocuri e plin de oameni, printre care sunt de față și majoritatea prietenilor noștri.

— Vrei să participi, Cassia?

— Nu, mersi, runda asta doar mă uit, răspund.

— Dar tu? o întreabă el pe Em, cea mai bună prietenă a mea.

— Dă-i drumul, îl îndeamnă ea, și râdem amândouă când Xander rânjește și se răsuțește pe călcâie, ca să-i înmâneze cardul oficialității care supervizează jocul.

Xander se poartă mereu așa când e vorba despre jocuri - e plin de viață și de nerăbdare. Îmi aduc aminte cum ne jucam când eram mici, luând totul în serios și nevrând să-l lăsăm pe celălalt să câștige.

Mă întreb de când anume nu-mi mai plac jocurile. Îmi vine greu să-mi amintesc.

Xander se apropie de masă și spune ceva, făcându-i pe ceilalți să râdă. Zâmbesc. E mult mai distractiv să te uiți la el decât să iei parte la joc. Iar acest joc, „Fise”, se numără printre preferatele lui. Necesită mare îndemânare, exact ce-i place cel mai mult.

— Așadar, spune încet Em, doar pentru urechile mele, printre râsetele și conversațiile celorlalți. Cum e? Cum e să-ți știi Perechea?

Eram sigură că mă va întreba asta; știu că toată lumea ar vrea să afle. Și am un singur răspuns de dat. Îi spun adevărul.

— E Xander. E minunat.

Em dă înțelegătoare din cap.

— Nimeni nu s-a gândit că am putea fi Perechea cuiva cunoscut, zice ea. Și iată că se întâmplă.

— Știu, întăresc eu.

— Iar *Xander* e cel mai bun dintre noi, continuă Em.

Cineva o strigă, și se îndreaptă spre altă masă.

Mă uit cum Xander ia piesele cenușii și le așază pe pătratele gri și negre ale tablei. Culorile din centrul de jocuri sunt, în mare parte, mohorâte: pereții sunt cenușii, elevii sunt îmbrăcați în haine maro, iar cei care au deja un loc stabil de muncă, în bleumarin. Doar noi mai înveselim încăperea, cu nuanțele părului nostru și cu chicotele noastre. Când Xander așază ultima piesă, se uită la mine peste masă și spune de față cu adversarii lui:

— Voi câștiga această partidă pentru *Perechea* mea.

Toată lumea se întoarce să mă privească, iar Xander zâmbește neastâmpărat.

Îmi dau ochii peste cap, și sunt încă îmbujorată câteva clipe mai târziu, când cineva mă bate pe umăr. Mă răsucesc.

În spatele meu se afla o oficialitate.

— Cassia Reyes? întreabă.

— Da, confirm, aruncându-i o privire lui Xander.

Acesta se concentra asupra următoarei mișcări și nu vedea ce se întâmplă.

— M-ai putea însoți până afară pentru o clipă? Nu va dura mult și nu ai de ce să-ți faci griji. E o simplă formalitate.

„Oare oficialitatea știe ce s-a întâmplat când am încercat să văd informațiile de pe microcard?”

— Desigur, încuviințez. Nici nu poți răspunde altfel când o oficialitate îți cere ceva. Mă uit la prietenii mei. Sunt atenți la joc și la jucătorii care mută piesele. Nimeni nu observă că plec. Nici măcar Xander. Sunt înghițită de mulțime și urmez oficialitatea îmbrăcată în alb afară din încăpere.

* * *

— Te asigur că nu ai de ce să-ți faci griji, repetă zâmbind oficialitatea.

Vocea îi pare blândă. Mă conduce în micul spațiu verde din fața centrului de jocuri. Chiar dacă mă neliniștește să mă aflu în prezența unei oficialități, mă bucur să fiu în aer liber, și nu în spațiul aglomerat din interior.

Pășim pe iarba tunsă cu atenție, îndreptându-ne spre o bancă de metal aflată sub un felinar. Nu mai e nimeni.

— Nici măcar nu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, rostește oficialitatea. Știu tot. Chipul prezentat de microcard nu era cel corect, nu?

Chiar *este* drăguță: nu mi-a cerut să recunosc eu asta. Dau aprobator din cap.

— Probabil că ești foarte îngrijorată. Ai spus cuiva ce s-a întâmplat?

— Nu.

Îmi face semn să mă așez, și mă supun.

— Grozav. Permite-mi să te liniștesc. Mă privește drept în ochi. Cassia, nu s-a schimbat absolut nimic. Perechea ta e tot Xander Carrow.

— Mulțumesc, îi spun, și sunt atât de recunoscătoare, încât repet: Mulțumesc.

Tulburarea îmi dispare și, în sfârșit, mă pot calma. Oftez de ușurare, iar femeia izbucnește în râs.

— Te felicit pentru Perechea ta. A provocat mare vâlvă. Se vorbește despre asta în toată provincia. Poate chiar în toată Societatea. De mulți ani nu s-a mai întâmplat așa ceva. Face o scurtă pauză, apoi continuă: Nu ai cumva la tine microcardul?

—Ba da. Îl scot din buzunar. Am fost îngrijorată; n-am vrut să-l vadă și altcineva...

Întinde mâna și-i pun microcardul în palma deschisă.

—Perfect. Mă ocup eu de asta, spune, punându-l în mica geantă specifică oficialităților.

Zăresc cu coada ochiului recipientul pentru pilule și observ că este mai mare decât cel standard. Mă surprinde privindu-l.

—Oficialitățile de nivel înalt au la dispoziție și suplimente, explică ea.

Pentru cazuri de urgență. Încuviințez, iar femeia continuă: Dar tu nu ai de ce să-ți faci probleme în această privință. Asta e pentru tine. Scoate un alt microcard dintr-o despărțitură laterală a gentuței. L-am verificat. Totul este în regulă.

— Mulțumesc.

Preț de câteva clipe după ce bag noul microcard în buzunar, se lasă liniștea. La început, mă uit la iarbă, la băncile de metal și la mica fântână de beton din centrul spațiului verde, din care, la fiecare câteva secunde, țâșnesc jeturi argintii de apă. Apoi, îi arunc o privire femeii de lângă mine, încercând să văd însemnul de pe buzunarul cămășii. Știu că e o oficialitate, pentru că e îmbrăcată în alb, dar nu sunt sigură ce departament al Societății reprezintă.

— Fac parte din Departamentul de Alegere a Perechilor și sunt autorizată să mă ocup de defecțiunile informatice, explică oficialitatea, observând la ce mă uitam. Din fericire, nu prea avem de lucru. Cum Alegerea Perechilor e atât de importantă pentru Societate, sistemul este foarte bine pus la punct.

Cuvintele ei îmi amintesc de un paragraf din documentele oficiale referitor la Alegerea Perechilor: „Alegerea Perechilor are un dublu scop: de a asigura cei mai sănătoși cetățeni ai Societății noastre și de a le oferi cetățenilor interesați cele mai bune șanse pentru a avea parte de o Viață de Familie reușită. Pentru Societate, este de maximă importanță ca Perechile să fie cât mai potrivite.”

— N-am mai auzit niciodată despre o asemenea greșală.

— Mă tem că se mai întâmplă, din când în când. Nu prea des. Păstrează puțin tăcerea, apoi pune întrebarea pe care nu vreau s-o aud: Ai recunoscut chipul celeilalte persoane?

Deodată, fără să mă gândesc, sunt tentată să mint. Vreau să-i spun că habar nu am, că nu am mai văzut niciodată acel chip. Mă uit iar la fântână și, urmărind țâșnirea și căderea apei, îmi dau seama că tăcerea mă dă de gol. Așa că răspund:

— Da.

— Îmi poți spune cum îl cheamă?

Desigur, știe deja toate astea, așa că nu am încotro și spun adevărul.

—Da. Ky Markham. De-asta mi s-a și părut ciudat totul. Șansele să se producă o greșeală, ba încă în privința unei persoane pe care o cunosc...

—Sunt aproape nule, completează ea. Așa este. De aceea ne și întrebăm dacă nu cumva greșeala a fost intenționată, un fel de glumă. Dacă vom identifica persoana responsabilă cu asta, o vom pedepsi cu asprime. A fost o cruzime să facă așa ceva. Nu doar pentru că te-a tulburat și te-a indus în eroare, dar și din cauza lui Ky.

— El știe?

—Nu. Habar nu are. Am spus că a fost o cruzime să-l folosească în această farsă din cauza a ceea ce e.

— Ce e?

Ky Markham s-a mutat în suburbia noastră pe când avea zece ani. Arată bine și e liniștit. Nu provoacă necazuri. Nu-l mai văd atât de des ca pe vremuri; anul trecut a primit, mai devreme decât ceilalți, un loc de muncă și nu se mai duce la Școala Secundară, precum restul tinerilor din Suburbie.

Oficialitatea îmi face semn din cap și se apropie, deși nu ne poate auzi nimeni. Lumina felinarului de lângă noi e fierbinte, și mă foiesc puțin.

—E o informație confidențială, dar Ky Markham nu are cum să fie Perechea ta. Nu poate fi Perechea nimănui.

— Ah, a ales să fie Celibatar.

Nu-mi dau seama de ce această informație ar fi confidențială. Mulți tineri de la școala noastră au ales să fie celibatari. În documentele oficiale despre Alegerea Perechilor există chiar un paragraf întreg despre asta: „Vă rugăm să cântăriți cu atenție dacă sunteți un candidat potrivit pentru a fi Perechea cuiva. Nu uitați, Celibatarii sunt la fel de importanți pentru Societate. După cum bine știți, conducătorul actual al Societății este Celibatar. Atât Perechile, cât și cetățenii Celibatari duc vieți împlinite și pline de satisfacții. Însă doar cei care aleg să fie Perechea cuiva au voie să aibă copii”.

Se apropie de mine.

— Nu. Nu este Celibatar. Ky Markham este o Aberație.

„Ky Markham este o Aberație?”

Aberațiile trăiesc printre noi; nu sunt periculoase, precum Anomaliile, care trebuie separate de Societate. Deși Aberațiile dobândesc, de obicei, acest statut fiindcă au săvârșit o infracțiune, sunt totuși protejate; identitatea lor nu este cunoscută. Doar oficialitățile din Departamentul de clasificare socială și din alte domenii înrudite au acces la asemenea informații.

Nu pun întrebarea cu voce tare, dar femeia știe ce gândesc.

—Mă tem că da. Dar nu din vina lui. Tatăl său a comis o infracțiune. Societatea nu a putut trece cu vederea așa ceva, chiar și când i-au permis familiei Markham să-l adopte pe Ky. A fost obligat să-și păstreze clasarea ca Aberație și, prin urmare, nu a putut lua parte la Alegerea Perechilor, explică femeia și oftează. Producem microcardurile cu doar câteva ore înainte de Banchet. Cel mai probabil atunci s-a produs greșeala. Verificăm deja cine a avut acces la microcardul tău - cine a putut să adauge imaginea lui Ky înainte de Banchet.

— Sper să aflați cine a făcut-o, spun. Aveți dreptate. E o cruzime.

—Vom afla, mă asigură ea, zâmbindu-mi. Îți promit. Apoi, oficialitatea privește în jos și aruncă o privire asupra ceasului de mână. Acum trebuie să plec. Sper că am reușit să-ți alung grijile.

—Da, vă mulțumesc. Încerc să nu mă mai gândesc la băiatul care s-a dovedit a fi o Aberație. Ar trebui să mă bucur că totul este iarăși în regulă. Dar mă tot gândesc la Ky - îmi pare rău pentru el și mi-aș dori să nu fi aflat asta despre el, să cred în continuare că a ales să fie Celibatar.

—Nu mai trebuie să-ți reamintesc că informația aceasta despre Ky Markham trebuie să rămână confidențială, nu-i așa? întreabă femeia cu blândețe, dar tonul vocii ei este dur ca oțelul. Ți-am dezvăluit asta doar ca să știi sigur că nu era menit să-ți fie Pereche.

— Bineînțeles. Nu voi spune nimănui.

— Perfect. Cel mai bine e să păstrezi secretul. Am putea, totuși, să organizăm o întâlnire, să le explic părinților tăi, lui Xander și familiei sale...

— Nu! spun hotărât. Nu vreau să știe nimeni în afară de.

— În afară de cine?

Nu răspund și, deodată, oficialitatea mă apucă de braț. Nu mă strânge,

dar îmi dau seama că n-o să-mi dea drumul până nu răspund.

— De bunicul meu, rostesc. Are aproape optzeci de ani.

Îmi dă drumul.

— Când e ziua lui?

— Mâine.

Stă pe gânduri o clipă, apoi încuviințează.

— Dacă simți că trebuie să povestești cuiva ce s-a întâmplat, el este cel mai potrivit pentru asta. Sigur doar lui vrei să-i spui?

— Da, confirm. Nu mai vreau să știe nimeni altcineva. Nu mă deranjează să-i spun bunicului, pentru că. Nu-mi închei propoziția. Știe și ea motivul. Sau, cel puțin, unul dintre motive.

— Mă bucur, mă aprobă oficialitatea. Trebuie să recunosc că asta-mi ușurează mult treaba. Evident, când vei vorbi cu bunicul tău, îi vei atrage atenția că, dacă mai spune cuiva, va primi o citație. Și sunt convinsă că nu - și dorește așa ceva, mai ales acum. Și-ar putea pierde privilegiile de conservare.

— Înțeleg.

Femeia îmi zâmbeste și se ridică.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Mă bucur că interviul a ajuns la final. Acum, că totul este iar în regulă, vreau să-mi ocup locul în încăperea plină de lume. Mă simt, brusc, foarte singură aici, afară.

— Nu, mulțumesc.

Face semn către cărarea care duce la centru.

— Îți doresc toate cele bune, Cassia. Mă bucur că te-am putut ajuta.

Îi mulțumesc încă o dată și mă îndepărtez. Rămâne în urmă și mă petrece cu privirea. Chiar dacă știu că-i o prostie, mă simt de parcă m-ar urmări cum intru pe ușă, străbat holurile și mă întorc în cameră, la masa la care Xander încă mai joacă. Își ridică privirea și se uită fix la mine. Observase că lipsesc. „E totul în regulă?” mă întreabă el din priviri, iar eu dau aprobator din cap. Acum, este.

Totul a revenit la normal. Ba e chiar mai bine decât atât - acum mă pot iar bucura că Xander este Perechea mea.

Mi-aș fi dorit să nu-mi fi dezvăluit însă ce este Ky. Acum, că știu prea multe despre el, nu-l voi mai putea privi cu aceiași ochi.

* * *

Centrul de jocuri e plin de tineri ca noi. În cameră e foarte cald și umed, amintindu-mi de cursul despre simularea oceanului tropical, de la ora de științe despre recifele de corali care forfoteau de pești înainte ca încălzirea să-i omoare pe toți. Simt gustul transpirației și respir apă.

Cineva se lovește de mine, când vocea unei oficialități se aude în difuzorul principal. Mulțimea amuțește și ascultă cu atenție.

— Cineva și-a scăpat pe jos recipientul cu tablete. Vă rog să rămâneți nemișcați și tăcuți până când îl găsim.

Toată lumea se oprește pe dată. Aud păcănitul zarurilor și un bufnet înfundat scos de cineva, poate chiar de Xander, care așază pe tablă o piesă de joc. Apoi, se lasă liniștea. Nu mai mișcă nimeni. Un recipient pierdut e o problemă serioasă. Mă uit la fata de lângă mine, iar ea mă privește la rândul ei, cu ochi măriți de spaimă, cu gura deschisă, absolut încremenită. Mă gândesc iar la simularea oceanului și-mi amintesc cum profesorul a oprit-o pe la mijloc ca să explice ceva, iar peștii proiectați pe pereții încăperii ne priveau fără să clipească, până când profesorul a pornit iar simularea.

Așteptăm cu toții să fie apăsat comutatorul, iar profesorul să ne spună ce urmează. Încep să mă gândesc la altceva, ca să evaderez din acest loc în care stăm cu toții nemișcați. Mai sunt și alte Aberații neștiute în această încăpere, înotând în aceste ape? Apă. Îmi vine în minte o altă amintire legată de apă, de data asta una adevărată, de pe vremea când eu și Xander aveam zece ani.

Pe atunci, aveam mai mult timp de recreere, pe care, în timpul verii, îl petreceam mai mereu la piscină. Lui Xander îi plăcea să înoate în apa albastră și tratată cu clor; eu preferam să stau pe marginea de ciment cu asperități și să-mi vântur picioarele în apa din piscină înainte să intru. Exact asta făceam când Xander a apărut lângă mine, părând foarte

îngrijorat.

— Mi-am pierdut recipientul cu pastile, mi-a spus încet.

Am privit în jos, să mă asigur că al meu era încă bine prins de costumul de baie - clama metalică era atașată de breteaua stângă. Ne primiserăm recipientele pentru tablete în urmă cu mai multe săptămâni și, pe atunci, conțineau o singură pilulă. Prima. Cea albastră. Cea care ne poate salva; cea care conține suficiente substanțe nutritive încât să putem rezista câteva zile, dacă avem și apă la îndemână.

Era destulă apă în piscină. Tocmai aia era problema. Cum să găsească Xander recipientul?

— Probabil că-i în apă, am spus. Să-l rugăm pe salvamar să golească piscina.

— Nu, a spus cu fermitate Xander. Nu le spune. Îmi vor trimite citație pentru că l-am pierdut. Nu spune nimănui. O să-l găsesc eu.

Să avem propriul recipient pentru pastile e un pas important spre independență; dacă îl pierdem e ca și cum am recunoaște că nu suntem pregătiți să avem responsabilități. Părinții au grijă de pastilele noastre până când suntem destul de mari ca să le preluăm noi, una câte una. Întâi pe cea albastră, când împlinim zece ani. Apoi, la treisprezece ani, pe cea verde. Cea care ne liniștește când avem nevoie de așa ceva.

În cele din urmă, la șaisprezece ani, o primim pe cea roșie, cea pe care putem să o luăm doar la porunca unei oficialități de nivel înalt.

La început, am încercat să-l ajut pe Xander, dar mă înțepau ochii din cauza clorului. M-am tot scufundat și, când ochii au ajuns să mă usture atât de rău, că abia mai vedeam, am ieșit pe marginea de ciment a piscinei și am încercat să privesc dincolo de suprafața luminată de soare a apei.

Când suntem mici, nu avem ceasuri la dispoziție; ni se spune cât e ora. Cu toate astea, știam. Știam că se afla sub apă de mult prea mult timp. Îl cronometrasem numărându-mi bătăile inimii și clipocitul valurilor lovindu-se de pereții piscinei când un om, apoi altul și încă unul au plonjat înăuntru.

„Oare s-a înecat?” Preț de o clipă, am fost orbită de lumina albă a soarelui reflectându-se în apă și paralizată de frica ce părea tot albă. Dar

apoi m-am ridicat și am tras suficient aer în piept, ca să le strig tuturor: „Xander e sub apă, salvați-l, salvați-l!” înainte să apuc s-o fac, o voce necunoscută m-a întrebat:

— Se îneacă?

— Nu-mi dau seama, am răspuns, desprinzându-mi cu greu privirea de suprafața apei.

Lângă mine stătea un băiat bronzat, cu păr negru. Un băiat pe care nu-l știam. Doar atât am apucat să văd înainte să dispară, alunecând în apă dintr-o singură mișcare rapidă.

Liniște, clipocitul apei lovindu-se de pereții de ciment, și apoi capul lui Xander a apărut la suprafață. Mi-a zâmbit triumfător, ținând în mână recipientul impermeabil.

— L-am găsit, a spus el.

— Xander, am rostit ușurată, ești bine?

— Desigur, a declarat, iar în ochi i se citea din nou încrederea în sine. De ce-ai crede că nu sunt bine?

— Ai stat atât de mult timp sub apă, încât am crezut că te îneci, am recunoscut eu. Și la fel a crezut și băiatul ăla... Deodată, am intrat în panică. „Unde-a dispărut?” Nu ieșise să ia vreo gură de aer.

— Care băiat? a întrebat nedumerit Xander.

— A intrat în apă să te caute. Și atunci l-am văzut - o umbră în piscină. E chiar acolo. Se îneacă?

Tocmai atunci băiatul a apărut la suprafață, tușind, cu apa șiroindu-i pe față. Pe obraz avea o zgârietură roșie, aproape vindecată, dar încă vizibilă. M-am străduit să nu mă holbez la ea. Nu doar pentru că rănilor sunt ceva neobișnuit într-un mediu în care suntem cu toții sănătoși și în siguranță, dar și pentru că nu-l cunoșteam. Un străin.

Băiatul a avut nevoie de câteva secunde ca să-și recapete răsuflarea. Când s-a mai liniștit, s-a uitat la mine, dar i s-a adresat lui Xander:

— Nu te-ai înecat.

— Nu, a confirmat Xander. Tu ai fost însă cât pe ce.

— Știu, a răspuns băiatul. Am vrut să te salvez. Apoi, s-a corectat. Adică să te *ajut*.

— Nu știi să înoți? l-am întrebat.

— Am *crezut* că știu, a spus băiatul, iar eu și Xander am izbucnit în râs. Băiatul m-a privit în ochi și mi-a zâmbit. Lucrul acesta a părut să-l surprindă; pe mine m-a uimit câtă căldură emana.

Apoi, s-a uitat la Xander.

— Părea îngrijorată când n-ai mai apărut la suprafață.

— Nu mai sunt îngrijorată, am zis, ușurată că toată lumea era în regulă. Ești în vizită la cineva? l-am întrebat pe băiat, sperând că se afla într-o vizită mai lungă. Îmi plăcea deja de el, căci încercase să-l ajute pe Xander.

— Nu, a răspuns el și, cu toate că încă mai zâmbea, vocea îi era șoptită și plată precum apa care ne înconjură. M-a privit fix. Sunt de prin părțile locului.

* * *

Uitându-mă la mulțimea din fața mea, mă simt la fel de ușurată când văd un chip cunoscut, chipul cuiva pentru care, până de curând, îmi făcusem nenumărate griji. Cineva despre care crezusem că s-a înecat, că a alunecat sau a fost tras la fund, fără să-l mai pot vedea vreodată.

Ky Markham se afla aici și mă privea.

Fără să-mi dau seama, fac un pas spre el. Și atunci simt cum îmi plesnește ceva sub picior. Recipientul pierdut s-a deschis, conținutul s-a vărsat pe podea, strivindu-se sub piciorul meu. Albastruverderoșu.

Mă opresc pe dată, dar mișcarea mi-a fost observată. Oficialitățile se năpustesc în direcția mea, iar cei din jur strigă:

— Aici! S-a spart!

Trebuie să mă întorc spre o oficialitate care mă apucă de cot și mă întreabă ce s-a întâmplat. Mă uit spre locul în care se afla Ky, dar acesta dispăruse. Exact ca în ziua aceea, de la piscină. Și la fel cum a dispărut chipul lui de pe ecranul de-acasă.

Capitolul 6

— Azi, la piscină, am întâlnit un băiat nou, le-am spus părinților în seara aceea, după incidentul care avusese loc în timp ce eu și Xander înotam.

Nu am menționat nimic despre faptul că Xander și-a pierdut recipientul pentru pastile. Nu voiam să dea de necaz. Omisiunea îmi stătea în gât precum o pastilă. De fiecare dată când înghițeam, o simțeam blocată acolo, amenințând să mă sufoc.

Dar tot nu am spus nimic.

Părinții mei s-au uitat unul la celălalt.

— Un băiat *nou*? Ești sigură? m-a întrebat tata.

— Da, am confirmat. Îl cheamă Ky Markham. Eu și Xander am înotat împreună cu el.

— Înseamnă că stă la familia Markham, a continuat tata.

— L-au adoptat, i-am informat eu. Aidei îi spune „mamă”, iar lui Patrick, „tată”. L-am auzit cu urechile mele.

Ai mei și-au intersectat iar privirile. Adoptiile erau, și încă mai sunt, ceva nemaiauzit în provincia Oria.

Tocmai a bătut cineva la ușă.

— Rămâi aici, Cassia, mi-a spus tata. Vedem noi cine e.

Am stat în bucătărie, dar l-am auzit pe tatăl lui Xander, domnul Carrow, a cărui voce puternică răsună de-a lungul foaierului. Nu avem voie să intrăm în casa altcuiva, dar mi-l închipuiam stând pe trepte, o variantă mai în vârstă a lui Xander. Același păr blond. Aceiași ochi albaștri și surâzători.

— Am vorbit cu Patrick și cu Aida Markham, a spus el. Mi-am zis că ați dori să știți. Băiatul e orfan. E din Provinciile Exterioare.

— Da? în vocea mamei se citea îngrijorarea. Provinciile Exterioare se aflau la hotarul geografic al Societății, acolo unde viața este mai dură și mai sălbatică. Uneori, oamenii le numesc Provinciile Inferioare sau Provinciile Inverse, pentru că dispun de foarte puține cunoștințe, iar ordinea lipsește aproape cu desăvârșire. Acolo există mai multe Aberații decât în restul populației. Și chiar și Anomalii, spun unii. Deși nimeni nu știe exact unde se află Anomaliile. Erau ținute în adăposturi, dar cele mai multe sunt astăzi goale.

— Se află aici cu aprobarea Societății, a adăugat domnul Carrow. Patrick însuși mi-a arătat actele. Mi-a spus să împărtășesc asta oricui se arată interesat. Știam că te vei îngrijora, Molly. La fel și tu, Abran.

— Păi, atunci, pare în regulă, a spus mama.

M-am ițit de după colț, ca să văd ce se petrecea în foaier, unde părinții mei stăteau cu spatele la mine, în timp ce tatăl lui Xander rămăsese afară pe trepte, în noapte.

Apoi, tatăl lui Xander și-a coborât vocea, și a trebuit să ciulesc urechile ca să disting ce zicea printre bâzâiturile joase ale dispozitivului din foaier.

—Molly, s-o fi văzut pe Aida. Și pe Patrick. Păreau iar plini de viață. Băiatul e nepotul Aidei. Fiul surorii ei.

Mama și-a trecut mâna prin păr, cum făcea mereu când se simțea nelalocul ei. Ne aminteam cu toții prea bine ce se întâmplase cu familia Markham.

A fost unul dintre rarele cazuri de eșec ale guvernului. O Anomalie de nivelul întâi nu ar fi trebuit să rămână neidentificată, cu atât mai puțin în libertate, strecurându-se în birourile guvernamentale în care lucra Patrick și unde fiul său venise în vizită tocmai în ziua aceea. Nu vorbeam despre asta, dar nu puteam uita. Căci băiatul familiei Markham nu mai era - fusese ucis în timp ce aștepta ca tatăl lui să se întoarcă de la o întâlnire care avea loc într-o altă parte a clădirii. Patrick Markham însuși fusese în convalescență, căci Anomalia l-a așteptat în tăcere în birou și l-a atacat și pe el.

—Nepotul ei, a spus mama cu glas înțelegător. Sigur că Aida își dorește să-l crească.

—Iar guvernul consideră, probabil, că-i este dator lui Patrick să facă o excepție în cazul lui, a adăugat tata.

— Abran, l-a apostrofat mama.

Dar tatăl lui Xander era de aceeași părere.

—E logic. O excepție, drept recompensă pentru accident. Un fiu care să-l înlocuiască pe cel pe care n-ar fi trebuit să-l piardă. Așa văd oficialitățile situația.

Mai târziu, mama a venit la mine în cameră să mă bage în pat. Cu o voce moale precum păturile în care mă învelea, m-a întrebat:

— Ai auzit ce-am vorbit?

— Da, am recunoscut.

— Nepotul, mai bine zis fiul familiei Markham, începe mâine școala.

— Ky. Așa îl cheamă, am spus.

— Da.

S-a aplecat, iar părul lung și blond i-a alunecat peste un umăr; pistrii de pe față păreau niște stele pe pielea ei albă. Mi-a zâmbit.

—O să te porți frumos cu el, nu-i așa? Și-o să-l ajuti să se integreze? E greu să fii nou când toți ceilalți și-au găsit locul.

— Așa o să fac, i-am promis.

După cum s-a dovedit, sfatul nu a fost necesar. A doua zi, la Școala Secundară, Ky a salutat și s-a prezentat singur. Străbătea holurile rapid și pe tăcute; le-a spus tuturor cine este, pentru ca nimeni să nu fie nevoit să întrebe. Când a sunat clopoțelul, a dispărut printre grupurile de elevi. A dispărut șocant de repede. Acum un minut era acolo - retras, deosebit și nou și brusc a devenit parte din mulțime, ca și cum ar fi făcut asta întreaga viață. Ca și cum ar fi locuit dintotdeauna acolo.

Acum, privind în urmă, îmi dau seama că așa se petreceau mereu lucrurile cu Ky. L-am văzut întotdeauna înotând la suprafață. S-a scufundat în adâncuri doar în prima zi.

* * *

—Trebuie să-ți spun ceva, îl anunț pe bunicul, trăgându-mi un scaun lângă el. Oficialitățile nu m-au mai reținut mult timp la centrul de jocuri, după ce-am călcat pe pilule; aveam suficient timp la dispoziție pentru o vizită. Sunt recunoscătoare, pentru că e penultima oară când o voi face. Acest gând mă face să mă simt golită pe dinăuntru.

— Ah, spune bunicul. E de bine?

Stă la fereastră, așa cum face adesea noaptea. Se uită cum apune soarele și cum apar stelele, și uneori mă întreb dacă mai e încă acolo când răsare soarele. Oare ți-e greu să adormi când știi că ești aproape de final? Încerci să nu pierzi nici măcar o clipă, chiar și pe cele care ar părea plictisitoare și cu nimic ieșite din comun?

Noaptea, culorile se diluează; predomină cenușiul și negrul. Din când în când, scânteiază câte un punctuleț luminos, când se aprinde un felinar. Șinele trenului aerian, banale în lumina zilei, par un frumos drum strălucitor pe deasupra pământului, acum, că s-au aprins luminile de seară, în vreme ce privesc în depărtare, un tren aerian trece în viteză, cu oameni la bordul său alb și luminos.

— Ceva ciudat, răspund, iar bunicul își lasă furculița jos.

Mănâncă o bucată din ceva numit plăcintă, din care eu n-am gustat niciodată, dar care arată delicios. Mi-aș dori să nu fie interzis să-și împartă mâncarea cu mine.

— Totul e în regulă. Xander încă e Perechea mea, continui.

Societatea m-a învățat că așa se dau veștile; întâi îl asiguri pe celălalt că nu e nimic în neregulă, apoi dezvălui restul.

— Dar s-a făcut o greșeală cu microcardul meu. Când am vrut să vizionez informațiile de pe el, chipul lui Xander a dispărut. Și am văzut pe altcineva.

— Ai văzut pe *altcineva*?

Dau aprobator din cap, încercând să nu mă uit prea insistent la mâncarea din farfuria lui. La crusta de zahăr ca niște fulgi, care-mi amintește de cristalele de zăpadă. La fructele de pădure coapte și pline de savoare, care mânjesc farfuria cu roșu. Cuvintele pe care tocmai le-am rostit îmi rămân în minte ca aluatul care se lipește de furculița de argint masiv: „Am văzut pe altcineva.”

— Și cum te-ai simțit când ai văzut chipul celui alt băiat apărând pe ecran? mă întreabă cu blândețe bunicul, punându-și mâna pe a mea. Ai fost îngrijorată?

— Puțin, mărturisesc. Nu înțelegeam ce se întâmplă. Pentru că-l cunosc și pe cel de-al doilea băiat.

Bunicul ridică mirat din sprâncene.

— Chiar așa?

— E Ky Markham, îi zic. Fiul lui Patrick și al Aidei. Locuiește în Suburbia Arțarului, în josul străzii noastre.

— Și ce explicație ți-a oferit oficialitatea pentru o asemenea greșeală?

— N-a fost o greșeală a Societății. Societatea nu greșește niciodată.

— Sigur că nu, admite bunicul pe un ton plat. Dar oamenii da.

— Asta și consideră oficialitatea că s-a întâmplat. Crede că cineva a umblat la microcardul meu și a introdus chipul lui Ky.

— De ce? se minunează bunicul.

— Ca să facă o glumă plină de cruzime. Rostesc cuvintele și mai încet:

Din cauza statutului lui Ky. E o Aberație.

Bunicul se ridică brusc de pe scaun, dărâmându-și tava. Observ cu uimire cât de mult a slăbit, dar stă drept ca un stâlp.

— O Aberație ți-a fost prezentată drept Pereche?

— Doar pentru o clipă, explic, încercând să-l liniștesc. Dar a fost o greșeală. Xander e Perechea mea. Celălalt băiat nici măcar nu a fost luat în considerare pentru Alegerea Perechilor.

Bunicul nu se așază, deși eu stau încă pe scaun, sperând că-l voi face să se calmeze și să-și dea seama că totul este în regulă.

— Ți-au spus de ce a fost clasificat astfel?

— Tatăl lui a făcut ceva, răspund. Nu e vina lui Ky. Și nici nu e. O știu prea bine, la fel și bunicul. Oficialitățile n-ar fi permis niciodată adopția dacă el ar fi constituit o amenințare.

Bunicul se uită la farfuria care căzuse zdrăngănind de pe tavă pe podea. Dau să o ridic, dar mă oprește.

— Nu, spune pe un ton ascutit, apoi se îndoaie cu greu de spinare.

De parcă ar fi fost făcut din lemn vechi; un copac bătrân, cu încheieturi înțepenite din lemn. Împinge ultimele îmbucături de mâncare înapoi pe farfurie și apoi mă privește cu ochii săi limpezi. Ei nu sunt deloc înțepeniți, ci vii și plini de energie.

— Nu-mi place, rostește. De ce ți-ar modifica cineva microcardul?

— Bunicule, te rog, stai jos, îi zic. E doar o farsă. Vor afla cine a făcut-o și se vor ocupa de tot. O oficialitate de la Departamentul de alegere a perechilor a spus-o cu gura ei.

Îmi doream să nu-i fi povestit nimic bunicului. De ce mi-am imaginat că mă va alina să-i dezvălui toate astea?

Dar acum chiar mă alină.

— Sărmanul băiat, spune bunicul cu tristețe. Nu e din vina lui că e un proscris. Îl cunoști bine?

— Suntem prieteni, dar nu apropiați. Îl întâlnesc uneori în orele de recreere de sâmbătă, îi explic. Acum un an a primit locul definitiv de muncă, așa că-l văd destul de rar.

— Și ce anume muncește?

Ezit să-i spun bunicului, pentru că e de-a dreptul jalnic. Am fost cu toții surprinși când Ky a primit o repartiție atât de umilă, căci Patrick și Aida se bucurau de mult respect.

— Lucrează la centrul de distribuire a hranei.

Bunicul se strâmbă.

— E o muncă grea și lipsită de satisfacții.

— Știu.

Am observat că, în ciuda mănușilor pe care le purtau cei de-acolo, mâinile lui Ky erau mereu roșii de la apa fierbinte și de la mașinării. Dar nu se plângea.

— Și oficialitatea ți-a dat voie să-mi spui toate astea? mă întreabă bunicul.

— Da. Am întrebat-o dacă pot povesti unei singure persoane. Ție.

Ochii bunicului sclipesc șmecherește.

— Pentru că morții nu mai pot vorbi?

— Nu, neg.

Îmi plac glumele bunicului, dar nu pot glumi la rândul meu, cel puțin nu pe această temă. Se apropie prea repede momentul acela. O să-mi fie tare dor de el.

— Am vrut să știi pentru că eram sigură că vei înțelege.

— Ah, oftează bunicul, ridicând din sprâncene și strâmbându-se. Și am înțeles?

Acum chiar râd puțin.

— Nu pe cât de bine mi-aș fi dorit. Ai reacționat exact cum ar fi făcut ai mei, dacă le-aș fi zis.

— Sigur că da. Vreau să te apăr.

„Nu întotdeauna”, mă gândesc, ridicând la rândul meu din sprâncene. Bunicul e cel care m-a obligat să nu mai stau deoparte, pe marginea piscinei.

Într-o zi de vară, ni s-a alăturat, mie și lui Xander, pe care l-a întrebat:

— Ce face?

— Ceea ce face mereu, i-a răspuns Xander.

— Nu știe să înoate? s-a mirat bunicul, iar eu l-am străfulgerat cu

privirea, căci puteam foarte bine să răspund în numele meu, lucru pe care-l știa.

— Ba da, a spus Xander. Doar că nu-i place.

— Nu-mi place când trebuie să plonjez în apă, l-am informat pe bunicul.

— Înțeleg, a spus acesta. Dar trambulina îți place?

— În niciun caz.

— În regulă.

Bunicul s-a așezat lângă mine pe marginea piscinei. Chiar și pe vremea aceea, când era mai tânăr și mai în putere, îmi amintesc cât de bătrân mi se părea în comparație cu bunicii prietenilor mei. Bunicii mei fuseseră unul dintre ultimele cupluri care aleseseră să aibă Pereche mai târziu. Aveau treizeci și cinci de ani când au făcut-o. Tata, singurul lor copil, s-a născut abia după patru ani. În ziua de azi, nimeni nu mai are voie să aibă copii după vârsta de treizeci și unu de ani.

Razele soarelui îi sclipeau în părul cărunt și îi scoteau în evidență fiecare fir, chiar dacă nu-mi propusesem să-l studiez atât de amănunțit. M-am întristat, chiar dacă el mă înfuriase.

— Ce *palpitant* este, a spus, dând din picioare în apă. Acum știu de ce nu vrei decât să stai pe margine.

Mi-am dat seama că mă tachina și i-am întors spatele.

Atunci, el s-a ridicat și s-a îndreptat spre trambulină.

— Domnule, a spus salvamarul. Domnule!

— Am permis de recreere, l-a informat bunicul, fără să se oprească. Sunt sănătos tun.

Apoi, a urcat scara până la trambulină, părând din ce în ce mai puternic cu cât ajungea mai sus.

Nu mi-a aruncat nicio privire înainte să sară; a plonjat direct și, înainte să reapară la suprafață, mă ridicasem deja, străbătând cimentul umed și fierbinte până la scară, în vreme ce atât tălpile, cât și mândria îmi luaseră foc.

Și am sărit.

— Te gândești la piscină, nu-i așa? mă întreabă el acum.

— Da, confirm râzând. Atunci nu m-ai protejat. Practic, m-ai provocat să

sar, căutându-mi moartea cu lumânarea.

Deodată, mă fac mică; n-am vrut să pronunț acest cuvânt. Nu știu de ce mi-e teamă de el. Bunicului nu-i este. Și nici Societății. N-ar trebui să-mi fie nici mie.

Bunicul nu pare să bage de seamă.

— Eras pregătită să sari. Doar că încă nu erai sigură de asta, spune el.

Ne cufundăm amândoi în tăcere, aducându-ne aminte. Încerc să nu mă uit la ceasul de pe perete. Trebuie să plec în curând, ca să prind stingerea, dar nu vreau ca bunicul să aibă impresia că stau să număr minutele. Să cronometrez când se va termina vizita. Când i se va termina viața. Deși, dacă stai bine să te gândești, îmi cronometrez propria viață, fiecare minut petrecut alături de cineva îi oferă o parte din viața ta și îi răpește o parte dintr-a lui.

Bunicul își dă seama că sunt cu mintea în altă parte și mă întreabă ce mă preocupă. Îi spun, pentru că nu voi mai avea ocazia s-o fac, iar el mă apucă de mână.

— Mă bucur să-ți dăruiesc o parte din viața mea, spune el, și cuvintele lui sună atât de frumos și le rostește cu atâta bunătate, încât îi mărturisesc același lucru.

Deși are aproape optzeci de ani, și chiar dacă, mai devreme, trupul îi părea atât de fragil, mă strânge de mână cu putere, provocându-mi din nou tristețe.

— Mai voiam să-ți povestesc ceva, îi mărturisesc. Mi-am ales drumeția ca activitate pentru vară.

Pare mulțumit.

— Au trecut-o iar pe listă?

Cu mulți ani în urmă, bunicul alesese același lucru, și de-atunci tot vorbește despre asta.

— Începând cu vara asta. N-a mai apărut până acum pe lista de opțiuni.

— Mă întreb cine-o fi instructorul, zice bunicul, cu un aer gânditor. Apoi, se uită pe fereastră. Oare unde te vo r duce în excursie?

Îi urmăresc și eu privirea. Nu prea avem parte de natură sălbatică, deși sunt destule spații verzi - parcuri și terenuri de recreere.

— Poate într-una dintre zonele mai mari de agrement, îmi dau eu cu părerea.

— Poate pe Deal, zice el, iar privirea i se luminează din nou.

Dealul este singurul loc sălbatic și împădurit din oraș. Îl pot vedea de aici, coastele lui verzi și neregulate înălțându-se deasupra parcului dendrologic unde lucrează mama. Pe vremuri, a fost folosit mai ales pentru antrenamentele armatei, dar, cum cea mai mare parte a acesteia a fost trimisă în Provinciile Exterioare, acum nu mai e nevoie de asta.

— Chiar crezi? întreb entuziasmată. N-am mai fost niciodată acolo. Sigur, m-am dus de multe ori în parcul dendrologic, dar n-am avut voie să urc Dealul.

— O să-ți placă la nebunie dacă o să te lase să mergi în drumeție pe Deal, spune bunicul cu însuflețire. E ceva deosebit să urci până pe cea mai înaltă culme pe care o poți vedea, fără ca nimeni să-ți croiască drum, fără niciun simulator. Totul e adevărat...

— Chiar crezi că ne vor lăsa să mergem acolo? îl întreb din nou.

Entuziasmul lui e de-a dreptul contagios.

— Sper că da.

Bunicul se uită pe fereastră în direcția parcului dendrologic, și mă întreb dacă, în ultima vreme, nu cumva își petrece atât de mult timp făcând asta pentru că-i place să-și re trăiască amintirile.

Parcă mi-ar citi gândurile.

— Sunt doar un bătrân care stă aici și-și aduce aminte, nu-i așa?

Zâmbesc.

— Nu-i nimic rău în asta, îl asigur.

Ba chiar, spre sfârșitul vieții, ești încurajat s-o faci.

— Dar nu asta fac, de fapt, adaugă bunicul.

— Poftim?

— Mă gândesc. Iar îmi citește gândurile, căci continuă: Nu e același lucru cu a-ți aminti. Amintirea face parte din gândire, dar nu se suprapun.

— La ce te gândești?

— La multe lucruri. La o poezie. La o idee. La bunica ta.

Bunica a murit de timpuriu, la șaiszeci și doi de ani, din cauza uneia

dintre ultimele forme de cancer. N-am apucat s-o cunosc. Pudriera a fost a ei înainte s-o primesc eu - un dar de la soacra ei. Mama bunicului.

— Ce părere crezi c-ar avea despre Perechea mea? îl întreb. Despre ce s-a întâmplat azi?

Bunicul tace, iar eu aștept.

— Cred că te-ar întreba dacă ai căzut pe gânduri, răspunde în cele din urmă.

Vreau să-mi explice ce-nseamnă asta, dar aud soneria care anunță că ultimul tren către suburbii va sosi curând în stație. Trebuie să plec.

— Cassia? rostește bunicul când mă ridic. Mai ai pudriera pe care ți-am dat-o, nu?

— Da, confirm, surprinsă că mă întreabă așa ceva. E cel mai valoros lucru pe care-l am. Cel mai valoros obiect pe care-l voi avea vreodată.

— O aduci mâine cu tine la Banchetul meu Final? mă roagă el.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Probabil că vrea s-o vadă încă o dată ca să-și aducă aminte de bunica și de mama lui.

— Sigur că da, bunicule.

— Îți mulțumesc.

Lacrimile mele amenință să i se reverse pe obraz când mă aplec să-l sărut. Mi le rețin; eu nu plâng. Mă întreb când o voi putea face. Nu mâine-seară, la Banchetul Final. Vor fi oameni de față. Ca să vadă cum pleacă bunicul și cum ne împăcăm noi cu asta.

Când străbat holul, îi aud pe ceilalți locatari vorbind singuri sau discutând cu musafirii în spatele ușilor închise, cu sunetul dispozitivelor dat la maxim, căci mulți vârstnici nu mai aud bine. În unele încăperi e liniște. Poate că unii sunt asemenea bunicului și le place să stea în fața ferestrei deschise, gândindu-se la oamenii care nu mai sunt printre noi.

„Te-ar întreba dacă ai căzut pe gânduri.”

Intru în lift și apăs pe buton, simțindu-mă ciudat, tristă și tulburată. Ce-a vrut să spună?

Știu că bunicul nu mai are timp la dispoziție. O știu de multă vreme. Dar de ce, când ușile liftului se închid, simt dintr-odată că și al meu e pe sfârșite?

„Bunica ar vrea să știe dacă nu mi-am pus problema că nu e totuși vorba despre o greșeală. Dacă nu cumva Ky trebuie să-mi fie Pereche.”

Preț de-o clipă, chiar m-am întrebat asta. Când am văzut chipul lui Ky apărând și dispărând atât de repede, că nici n-am apucat să-i zăresc culoarea ochilor, ci doar umbra lor privindu-mă, mi-am zis: „Tu ești acela?”

Capitolul 7

Azi e duminică. E cea de-a optzecea aniversare a bunicului, așa că în seara asta va muri.

Într-o vreme, oamenii se trezeau dimineața și se întrebau: „Îmi va sosi oare astăzi sfârșitul?” Sau se culcau, neștiind dacă se vor mai întoarce din întunericul somnului. Acum și știm care zi anume va fi sfârșitul luminii și care noapte va fi ultima, cea mai lungă dintre toate. Banchetul Final e un lux. Un triumf al planificării, al Societății, al vieții omenești și al calității acesteia.

Toate studiile relevă că optzeci de ani este vârsta cea mai potrivită ca să mori. E suficient de mult ca să ne putem trăi pe deplin viața, dar nu într-atât încât să ne simțim inutili. E unul dintre cele mai rele sentimente ale unui vârstnic. În societățile anterioare, bătrânii se puteau îmbolnăvi grav, de exemplu, de depresie, pentru că simțeau că nimeni nu mai are nevoie de ei. Și Societatea are limitele sale. Nu putem amâna toate ororile îmbătrânirii mult peste vârsta de optzeci de ani. Alegerea Perechilor pentru obținerea de gene sănătoase are limitele sale.

Lucrurile n-au fost niciodată atât de corecte ca acum. Pe vremuri, nu toată lumea murea la aceeași vârstă și existau tot felul de probleme și de neliniști. Puteai muri oriunde - pe stradă, într-un spital, ca bunica, sau chiar într-un tren aerian. Puteai să mori singur.

Nimeni n-ar trebui să moară singur.

E dimineața devreme, iar cerul e un amestec de albastru-deschis și roz pal, când coborâm din trenul aerian aproape gol și străbatem ale ea de ciment, către ușa de la intrarea în clădirea bunicului. Vreau să ies de pe alee, să-mi scot pantofii și să pășesc cu picioarele goale pe iarba răcoroasă și aspră, dar azi nu e ziua potrivită să mă abat de la plan. Părinții mei, Bram și

cu mine suntem tăcuți și gânditori. Nu avem nici ore de muncă, nici de recreere. Azi e ziua bunicului. Măine, lucrurile se vor întoarce din nou la normal, noi ne vom continua viețile, iar el va fi dispărut.

E de așteptat. Este drept. Îmi reamintesc asta când ne urcăm în lift, ca să ajungem la apartamentul bunicului.

— Poți să apeși pe buton, îi spun lui Bram, încercând să glumesc.

Eu și Bram ne certam adesea pe tema asta când mergeam în vizită la bunicul. Bram zâmbește și apasă pe 10. „Pentru ultima oară”, îmi zic. După ziua de azi, nu voi mai avea un bunic pe care să-l vizitez. Nu vom avea niciun motiv să mai venim aici.

Cei mai mulți oameni nu-și cunosc atât de bine bunicii. Cu bunicii din Ținuturile Agricole am o relație obișnuită. Discutăm prin intermediul dispozitivului o dată la câteva luni și ne vizităm o dată la câțiva ani. Mulți nepoți asistă la Banchetul Final urmărindu-l pe ecranele dispozitivelor, fără să ia parte direct. Nu i-am invidiat niciodată; ba dimpotrivă, mi-a fost milă de ei. Chiar și azi simt la fel.

— Cât mai e până să vină Comitetul? îl întreabă Bram pe tata.

— Cam o jumătate de oră. Aveți cu toții cadourile la voi?

Încuviințez. Am adus fiecare un dar pentru bunicul. Nu știu ce-au luat părinții mei, dar Bram s-a dus la parcul dendrologic după o piatră aflată cât mai aproape de Deal.

Bram mă surprinde privindu-l și-și desface pumnul, să-mi arate iar piatra. E maro, rotundă și încă puțin murdară. Arată ca un ou și, când a adus-o ieri acasă, mi-a spus că a găsit-o sub un copac, într-un morman de ace de pin verzi și moi, care arăta ca un cuib.

— O să-i placă la nebunie, îl asigur pe Bram.

— Și cadoul tău o să-i placă.

Bram strânge din nou piatra în mână. Ușile se deschid și pătrundem în hol.

I-am scris bunicului o scrisoare drept cadou. M-am trezit devreme și am decupat, am lipit și am copiat sentimente în programul de creare de scrisori al dispozitivului. Înainte să tipăresc scrisoarea, am găsit o poezie din deceniul în care s-a născut și-am băgat-o în plic. Puțini oameni mai dau doi

bani pe poezie după ce termină școala, dar bunicul e unul dintre ei. A citit de nenumărate ori toate cele O sută de poezii.

Una dintre ușile de pe hol se deschide și o bătrână își ițește capul.

— Mergeți la Banchetul domnului Reyes? întreabă, fără să aștepte un răspuns. E privat, nu-i așa?

— Da, confirmă tata, oprindu-se politicos să discute cu ea, chiar dacă e nerăbdător să-și vadă tatăl.

Aruncă întruna priviri în lungul holului, către ușa închisă a bunicului.

Femeia mormăie ceva.

— Tare-aș fi vrut să fie cu public. Aș fi mers și eu, ca să-mi vină idei. Al meu e peste mai puțin de două luni. Sigur o să fie unul public. Râde scurt și aspru, apoi întreabă: Puteți trece pe-aici după aceea, să-mi povestiți?

Mama îi sare tatei în ajutor, așa cum fac adesea unul pentru celălalt.

— Poate, zice ea zâmbind, apoi îl apucă pe tata de mână și se întoarce cu spatele la bătrână.

O auzim oftând a dezamăgire și trântind ușa în urma ei. Plăcuța ne dezvăluie că o cheamă doamna Nash, și-mi amintesc că bunicul mi-a pomenit de ea. E tare băgăreață, după spusele lui.

— Nu poate s-aștepte să-i vină rândul în loc să vorbească despre asta tocmai azi? bombăne Bram, deschizând ușa de la locuința bunicului.

Pare deja un cu totul alt loc. Mai tăcut. Mai singuratic. Poate din cauză că bunicul nu mai stă la fereastră. Azi e întins pe un pat din sufragerie, în timp ce corpul lui își încetează funcționarea. Exact la timp.

* * *

— Puteți să mă duceți lângă geam? întreabă bunicul după ce ne salută.

— Sigur că da.

Tata apucă marginea patului și îl trage ușor către fereastră prin care pătrunde lumina dimineții.

— Mai știi când ai procedat la fel cu mine? Când mi s-au făcut toate injecțiile alea, pe când eram mic?

Bunicul zâmbește.

— Era altă casă.

—Și altă priveliște, adaugă tata. Tot ce vedeam pe acel geam era curtea vecinului și șinele unui tren aerian, dacă mă uitam în sus.

—Dar dincolo de ele era cerul, rostește încet bunicul. Îl poți vedea aproape întotdeauna. Și ce-o fi dincolo de el? După momentul ăsta?

Eu și Bram ne uităm unul la altul. Probabil că mințile bunicului rătăcesc puțin astăzi, ceea ce era de așteptat. În ziua în care vârstnicii împlinesc optzeci de ani, declinul se accelerează. Nu toată lumea moare la aceeași oră, dar se întâmplă mereu înainte de miezul nopții.

—Mi-am chemat prietenii încoace imediat după vizita Comitetului, spune bunicul. Și, după ce pleacă, aș vrea să petrec puțin timp între patru ochi cu fiecare dintre voi. Începând cu tine, Abran.

Tata aprobă din cap.

— Desigur.

Vizita Comitetului nu durează mult. Cei trei bărbați și cele trei femei, îmbrăcați cu toții în halate lungi și albe de laborator, sosesc și aduc cu ei câteva lucruri. Hainele pe care le va purta bunicul la Banchet. Echipamente pentru păstrarea țesuturilor. Un microcard care conține întreaga istorie a vieții sale și pe care îl va putea viziona pe dispozitiv.

Cred că bunicului îi vor plăcea mai mult cadourile noastre, poate cu excepția microcardului.

După câteva clipe, bunicul apare iar, de data asta îmbrăcat în hainele pentru Banchet. Sunt, în principiu, haine civile - pantaloni simpli, o cămașă și șosete -, dar sunt croite dintr-un material de bună calitate, a cărui culoare a putut s-o aleagă singur.

Simt un nod în gât când văd că poartă o îmbrăcăminte de un verde-deschis. Semănăm atât de mult. Și mă întreb dacă, atunci când m-am născut, și-a dat seama că vom participa la Banchetele noastre unul după altul, căci zilele noastre de naștere sunt foarte apropiate.

Ne așezăm cu toții, politicoși, bunicul pe patul său, iar noi, restul, pe scaune, în vreme ce Comitetul își îndeplinește rolul său în această ceremonie.

—Domnule Reyes, vă oferim microcardul ce conține imagini și

înregistrări ale vieții dumneavoastră. A fost alcătuit în onoarea dumneavoastră de către unul dintre cei mai buni istorici de care dispunem.

— Vă mulțumesc, spune bunicul, întinzând mâna.

Cutia care conține microcardul seamănă cu cea argintie pe care o primim când ne sunt alese Perechile, doar că are altă culoare: e aurie. Microcardul conține poze cu bunicul de când era băiețel, adolescent, apoi bărbat în toată firea. Pe unele dintre ele nu le-a mai văzut de ani de zile și-mi închipui că abia așteaptă să le vizioneze acum. Microcardul cuprinde și un rezumat al vieții lui, citit de unul dintre istorici. Bunicul răsuțește în palme cutia aurie, cum am făcut și eu cu cea argintie la Banchetul Alegerii, nu cu multă vreme în urmă. Își ține viața în mâini, la fel ca mine.

Una dintre femei ia cuvântul. Pare mai blândă decât colegii ei, dar asta poate pentru că e mai scundă și mai tânără.

—Domnule Reyes, v-ați hotărât cine va intra în posesia microcardului dumneavoastră după ziua de azi?

— Fiul meu, Abran, răspunde bunicul.

Femeia îi întinde dispozitivul pentru colectarea țesuturilor - proces care, drept ultim semn de prețuire a vârstnicilor, are aprobarea Societății de a se desfășura în privat, în sânul familiei.

—Și ne bucurăm să vă anunțăm oficial că informațiile despre dumneavoastră arată că v-ați calificat pentru conservare. Nu toată lumea are această șansă, după cum bine știți; e o altă onoare pe care o puteți adăuga listei lungi de împliniri.

Bunicul îi ia obiectul din mână și-i mulțumește din nou. Înainte ca femeia să-l poată întreba pe cine a însărcinat cu livrarea mostrei, el îi oferă informația dorită.

— Fiul meu, Abran, se va ocupa și de asta.

Femeia dă aprobator din cap.

—Frecați-vă pur și simplu obrazul și introduceți mostra aici, spune ea, făcând o mică demonstrație. Apoi, sigilați-l. Trebuie să aduceți mostra la Departamentul de conservare biologică în cel mult douăzeci și patru de ore de la colectare, în caz contrar, nu putem garanta că procesul de conservare va funcționa.

Mă bucur că bunicul s-a calificat să-i fie criogenată o mostră de țesut. În cazul lui, moartea nu va reprezenta neapărat sfârșitul. Într-o bună zi, Societatea ar putea găsi o metodă de a ne readuce la viață. Nu ne pot promite nimic, dar cred că știm cu toții că se va întâmpla într-o bună zi. Societatea și-a atins mereu scopurile.

— Mâncarea pentru oaspeți, cât și ultima dumneavoastră cină vor sosi până într-un ceas, rostește bărbatul de lângă ea. Se apleacă să-i înmâneze bunicului un meniu tipărit. Doriți să faceți modificări de ultim moment?

Bunicul se uită la meniu și clatină din cap.

— Totul pare în regulă.

— Atunci vă dorim distracție plăcută la Banchetul Final, încheie bărbatul, băgând meniul în buzunar.

— Mulțumesc, spune bunicul, strâmbându-se ușor, de parcă, ir ți ceva ce ei nu știu.

Când Comitetul pleacă, strâng cu toții mâna bunicului și-l felicită.

Jur că pot citi gândurile bunicului când îi privește cu ochi ageri: „Mă felicitați pentru viața pe care am dus-o sau pentru moartea mea?”

* * *

— Hai să terminăm odată cu *asta*, spune bunicul, cu ochii scânteindu-i, în timp ce se uită la mecanismul de colectare; i țesuturilor.

Rostește propoziția pe un asemenea ton, că pufnim cu toții în râs.

Bunicul își tamponează obrazul, pune mostra în eprubeta de sticlă și o sigilează. Acum, că cei din Comitet au plecat, atmosfera nu mai este atât de solemnă.

— Totul decurge bine, adaugă bunicul, înmânându-i tatei eprubeta. Până acum, am parte de o moarte perfectă.

Tata se strâmbă, iar pe chip i se citește durerea. Știu că și el ar prefera, la fel ca mine, ca bunicul să nu folosească acest cuvânt, dar nu ne trece prin minte să-l corectăm într-o asemenea zi. Durerea de pe chipul tatei îl face să pară mai tânăr pentru o clipă, aproape un copil. Poate că-și amintește de moartea mamei lui, atât de neobișnuită și de grea în comparație cu un

asemenea Banchet Final.

După ziua de azi, nu va mai fi copilul nimănui.

Fără să vreau, mă gândesc la băiatul familiei Markham, care a fost ucis. N-a fost nicio sărbătoare. Țesuturile nu au fost pregătite și nimeni nu și-a luat rămas-bun. „Asta se întâmplă arareori”, îmi reamintesc. „Șansele să aibă loc așa ceva sunt de unu la un milion.”

— Avem niște cadouri pentru tine, îi spune Bram bunicului. Putem să ți le dăm acum?

— *Bram*, rostește tata cu reproș. Poate că vrea să pregătească microcardul pentru vizionare. Așteaptă musafiri.

— Chiar vreau asta, confirmă bunicul. Abia aștept să-mi văd viața trecându-mi pe dinaintea ochilor. Și-abia aștept mâncarea.

— Ce-ai ales? întreabă nerăbdător Bram.

Bunicul și oaspeții lui vor mânca același lucru, dar există o lege conform căreia noi trebuie să mâncăm de pe tăvi, iar el din farfuria lui. Nu avem voie să împărțim.

— Doar deserturi, răspunde bunicul cu un zâmbet larg. Tort. Budincă. Fursecuri. Și încă ceva. Dar, înainte de asta, ia să văd ce cadou mi-ai adus, Bram.

Bram radiază de fericire.

— Închide ochii!

Bunicul se supune și întinde mâna. Bram pune ușor piatra în palma bunicului. Câteva grăunțe de pământ cad pe pătura cu care e acoperit bunicul, iar mama se întinde să le adune, în ultima clipă însă, își trage brațul înapoi și zâmbește. Pe bunicul sigur n-o să-l deranjeze murdăria.

— O piatră, recunoaște bunicul obiectul, apoi deschide ochii și se uită în jos. Îi zâmbește lui Bram. Cred că știi unde-ai găsit-o.

Bram rânjește și își pleacă fruntea. Bunicul ține strâns piatra.

— Cine urmează? întreabă aproape vesel.

— Eu aș vrea să-ți dau cadoul mai târziu, când ne luăm rămas-bun, rostește încet tata.

— N-o să am prea mult timp la dispoziție să mă bucur de el, îl tachinează bunicul.

—Și eu la fel, zic, aducându-mi aminte de scrisoarea mea pentru bunicul, pe care nu vreau s-o citească de față cu toți.

Se aud bătăi în ușă - au sosit unii dintre prietenii bunicului. La câteva minute după aceștia, vin și mai mulți. Și mai mulți. Apoi sosește și personalul responsabil cu hrănirea, cu toate deserturile bunicului - ultima lui masă - și tăvile separate pentru oaspeții săi.

Bunicul ia capacul de pe farfurie, și un miros dumnezeiesc, de fructe coapte, umple încăperea.

—M-am gândit că ți-ar plăcea să mănânci niște plăcintă, spune bunicul uitându-se la mine.

A observat cum l-am privit ieri. Îi zâmbesc. La semnalul său, ridic capacele tăvilor pentru musafiri și ne adunăm cu toții să mâncăm. Îi servesc întâi pe ceilalți, apoi iau bucata mea de plăcintă, pufoasă, caldă, mustind de fructe, și duc la gură o furculiță plină cu aluat.

Mă întreb dacă moartea are mereu un gust așa de bun.

După ce toți oaspeții au lăsat jos tacâmurile și au oftat sătuli, stau de vorbă cu bunicul, care se sprijină de un morman de perne albe și înfoiate. Bram continuă să mănânce, îndopându-se cu de toate. Bunicul îi zâmbeste amuzat din partea cealaltă a încăperii.

—E *asa de bun*, spune Bram, cu gura plină de plăcintă, iar bunicul izbucnește în râs - un sunet atât de cald și de familiar, încât zâmbesc și îmi cobor brațul. Tocmai aveam de gând să-l ating pe Bram pe mână, ca să nu se mai desfete chiar așa. Dar, dacă pe bunicul nu-l deranjează, de ce m-ar deranja pe mine?

Tata nu mănâncă nimic. Își pune o bucată de plăcintă pe o farfurie albă și rotundă, pe care o ține pur și simplu în mână. Sucul de fructe se scurge pe porțelan, dar el nu observă. O picătură cade pe podea când tata se ridică să-și ia rămas-bun de la musafirii bunicului, care pleacă după ce s-au uitat la informațiile de pe microcard.

—Vă mulțumesc că ați venit, spune tata, iar mama se apleacă în spatele lui, să șteargă siropul cu șervetul ei.

Aici se va muta altcineva după plecarea bunicului și nu și-ar dori să vadă urmele Banchetului unei alte persoane. Dar îmi dau seama că nu din

cauza asta a făcut curat mama.

A vrut, pur și simplu, ca tata să nu se-ngrijoreze absolut deloc.

Îi ia tatei farfuria după ce a plecat și ultimul musafir.

— E vremea pentru familie, spune ea, iar bunicul încuviințează.

— Slavă cerului! exclamă el. Trebuie să vă zic fiecăruia câte ceva.

Dacă nu luăm în considerare momentul în care a vorbit despre ce-ar putea să urmeze, am putea spune că bunicul s-a purtat ca de obicei. Am auzit de cazuri în care vârstnicii i-au luat pe toți prin surprindere la sfârșit, și nu au vrut să moară cu demnitate. Au plâns, s-au necăjit, au luat-o razna. Și nu au reușit decât să-și întristeze familiile, care nu puteau să-i ajute cu nimic. Așa stau lucrurile.

Printr-o înțelegere tacită, eu, împreună cu mama și Bram ne-am retras în bucătărie, lăsându-l pe tata să vorbească primul cu bunicul. Bram, somnoros și ghiftuit, și-a lăsat capul pe masă și adormit, sforăind ușor. Mama îi netezește părul șaten și ondulat cu palma, și-mi imaginez că Bram visează și mai multe deserturi, o farfurie plină vârf cu de toate. Și eu îmi simt ochii grei, dar nu vreau să pierd nimic din ultima zi a bunicului.

După tata a venit rândul lui Bram, apoi s-a dus mama să stea de vorbă cu bunicul. Darul ei pentru el este o frunză din copacul lui preferat din parcul dendrologic. A luat-o ieri, așa că marginile s-au curbat și s-au îngălbenit, dar în mijloc e încă verde. Când așteptam, iar Bram dormea, mi-a spus că bunicul a întrebat dacă ultima lui sărbătoare nu poate avea loc în parc, în aer liber. Desigur, cererea i-a fost respinsă.

În sfârșit, e rândul meu. Când intru în cameră, observ că toate geamurile sunt deschise. Nu e o după-amiază răcoroasă, iar briza care pătrunde înăuntru e fierbinte și stăruitoare. Curând, va cădea noaptea și totul se va răcori.

—Voiam să simt puțin curent, îmi spune bunicul în vreme ce mă așez pe scaunul de lângă pat.

Îi dau cadoul. Îmi mulțumește și citește scrisoarea.

— Frumoase cuvinte, rostește el. Gingașe sentimente.

Ar trebui să fiu mulțumită, dar îmi dau seama că asta nu-i tot.

— Însă astea nu-s cuvintele tale, Cassia, adaugă bunicul cu blândețe.

Îmi dau lacrimile și mă uit în jos, la mâinile mele. Mâinile care nu pot să scrie și care abia reușesc să folosească vorbele altora, la fel ca mâinile celor mai mulți din Societatea noastră. Vorbe care l-au dezamăgit pe bunicul. Aș vrea să fi adus și eu o piatră, ca Bram. Sau să nu fi adus nimic. Mai bine veneam cu mâinile goale decât să-l dezamăgesc pe bunicul.

—Ai propriile tale cuvinte, Cassia, îmi spune bunicul. Am auzit o parte dintre ele și sunt tare frumoase. Venind atât de des în vizită, mi-ai făcut deja un cadou. Iubesc această scrisoare pentru că e de la tine. Nu vreau să te simți prost, ci să ai încredere în propriile tale cuvinte. Înțelegi?

Mă uit în ochii lui și dau aprobator din cap, căci știu că asta se așteaptă să fac și-i pot oferi acest dar, chiar dacă am dat greș cu scrisoarea. Apoi, îmi vine altceva în minte. Am în buzunar sămânța de bumbac încă de când am prins-o în trenul aerian. O scot și i-o întind.

—Ah, exclamă și o ridică s-o privească mai îndeaproape. Mulțumesc, scumpa mea. Ia uite, e un cuib sfânt².

Mă întreb acum dacă nu cumva bunicul a început deja să se ducă. Nu înțeleg ce vrea să zică. Arunc o privire spre ușă, întrebându-mă dacă e cazul să-i chem pe mama sau pe tata.

—Sunt și eu un bătrân ipocrit, zice el, iar privirea îi e iar jucăușă. Ți-am spus să-ți folosești propriile cuvinte, iar acum am de gând să le cer pe ale altcuiva. Dă-mi puțin pudriera.

I-o ofer, luată prin surprindere. O ia și o bate scurt în palmă, apoi răsuște ceva. Fundul pudrierei se deschide și icnesc de uimire când dinăuntru cade o bucată de hârtie. Îmi dau pe dată seama că e veche - grea, groasă și de culoare crem, spre deosebire de spiralele de hârtie netede și albe care ies din dispozitive sau din scribi.

Bunicul despăturește cu grijă hârtia. Încerc să nu mă uit cu prea mare atenție, în caz că nu vrea ca eu să văd ce e scris pe ea, dar îmi dau imediat seama că și cuvintele sunt vechi. Fontul nu se mai folosește în zilele noastre; literele sunt mici, negre și înghesuite.

Îi tremură degetele, fie pentru că i se apropie sfârșitul, fie din pricina hârtiei pe care o ține în mână. Vreau să-l ajut, dar îmi dau seama că trebuie să facă asta singur.

Nu durează mult să citească ce scrie pe foaie și, când termină, închide ochii. Pe chip i se citește o emoție pe care nu o pot descifra. E ceva profund.

Deschide ochii luminoși și frumoși și se uită drept la mine, împăturind la loc hârtia.

— Cassia, asta e pentru tine. E și mai valoroasă decât pudriera.

— Dar e așa de...

Mă opresc înainte să adaug „periculoasă”.

Nu mai e timp. Îi aud pe tata, pe mama și pe fratele meu vorbind pe hol.

² Referire la poezia „Odă semnelor nemuririi (Din amintirile primei copilării)” de William Wordsworth, din Antologie de poezie engleză de la începuturi până azi, vol. IV, ediție întocmită de Leon Levițchi și Tudor Dorin.

Bunicul mă privește cu dragoste și-mi întinde hârtia. E o provocare, o ofrandă, un dar. După o clipă, întind mâna s-o iau. O apuc cu degetele, iar el îmi dă drumul.

Îmi înapoiază și pudriera; bucata de hârtie încapă perfect înăuntru. Când închid artefactul, bunicul se apleacă spre mine.

— Cassia, îmi șoptește. Ți dau ceva ce n-ai cum să înțelegi încă. Dar cred că, într-o zi, vei reuși. Mai mult decât oricine altcineva. Și nu uita: e în regulă să-ți pui întrebări.

* * *

A mai rezistat ceva timp. Cu o oră înainte de miezul nopții de un albastru-închis, bunicul ne privește și rostește cele mai frumoase ultime cuvinte:

— Vă iubesc. Vă iubesc. Vă iubesc. Vă iubesc, îi răspundem la fel. O spunem din suflet, iar bunicul zâmbește. Se sprijină de perne și închide ochii.

Interiorul său a funcționat perfect. A dus o viață bună. Se sfârșește așa cum trebuie, chiar la timpul potrivit. Când se stinge, îl țin de mână.

Capitolul 8

—Nu e niciun spectacol nou, se plânge prietena noastră, Sera. Se joacă același lucru de două luni.

E din nou sâmbătă seară, și purtăm aceeași discuție ca săptămâna trecută.

—Dar celelalte două opțiuni sunt și mai proaste, intervine Em. Nu-i așa?

Se uită la mine, așteptând să-mi spun părerea. Dau aprobator din cap. Ca de obicei, avem de ales între centrul de jocuri, spectacole sau muzică. Cu mai puțin de o săptămână în urmă a murit bunicul, și mă simt ciudat. El nu mai este și știu acum că în pudriera mea stau ascunse cuvinte furate. E ciudat să cunosc ceva despre care ceilalți nu au habar și să dețin ceva interzis.

—Așadar, și Cassia votează să mergem la un spectacol, adaugă Em, ținând socoteala. Își înfășoară pe deget o șuviță de păr negru și se uită la Xander. Tu ce părere ai?

Sunt sigură că Xander vrea să se întoarcă la centrul de jocuri, dar eu nu

vreau. Ultima noastră vizită nu s-a terminat bine: am călcat pe pastile și am fost nevoită să mă întâlnesc cu o oficialitate.

Xander știe la ce mă gândesc.

—N-a fost vina ta, îmi zice. Nu tu le-ai scăpat pe jos. Doar nu te-au citat.

— Știu. Dar orișicât...

Nu prea vorbim despre muzică. Cei mai mulți tineri nu se dau în vânt să stea alături de alți câțiva oameni în sală și să asculte cele O sută de cântece transmise din altă parte - sau poate chiar de altcândva. N-am auzit de vreo slujbă legată de muzică. O fi destul de logic. Poate că melodiile trebuie cântate doar o singură dată, înregistrate și apoi date mai departe.

—Nu, hai să mergem la spectacol, spune Xander. La cel despre Societate, cu priveliștile aeriene.

— Eu nu l-am văzut încă, rostește Ky Markham în spatele meu.

„Ky.” Mă întorc să mă uit la el și ne privim pentru prima dată din seara în care am călcat pe pilule. De-atunci, nu l-am mai văzut. Mai bine zis, nu l-am văzut *în carne și oase*; toată săptămâna i-am revăzut chipul cu ochii minții, așa cum mi-a apărut pe ecran, cu o claritate care m-a luat prin surprindere, pentru ca apoi să dispară brusc, făcându-mă să mă întreb ce însemnau toate astea. De ce mă tot gândesc la el în loc să-mi continui viața?

Poate din pricina a ceea ce a zis bunicul la sfârșit. Că e în regulă să-mi pun întrebări. Totuși, nu cred că s-a referit la Ky, ci la ceva mai presus de atât. La ceva care are legătură cu poezia.

— Bine atunci. O să mergem să-l vedem, încuviințează Sera.

— Cum de n-ai apucat să-l vezi până acum?

Întrebarea lui Piper e de bun-simț. Mergem mereu la spectacolele noi. Acesta se joacă deja de câteva luni, ceea ce-nseamnă că și Ky a avut destul timp la dispoziție să-l vizioneze.

— N-ai fost cu noi când l-am văzut?

— Nu, răspunde Ky. Cred c-am lucrat până târziu în seara aia.

Vocea lui e blândă, dar, ca întotdeauna, e mai profundă și răsunătoare. Are un timbru diferit de-al majorității. E ceva la care nu te mai gândești, până când o auzi din nou și-ți amintești: „O, da. Vocea lui e ca o muzică”.

Tăcem cu toții, așa cum facem mereu când Ky vorbește despre muncă.

Nu știm ce să-i spunem când aduce în discuție acest subiect. Îmi dau seama că e puțin probabil să fi fost surprins de repartizarea lui la centrul de distribuire a hranei. A știut dintotdeauna că e o Aberație. Și-a păstrat secretele mult mai multă vreme decât mine.

Dar Societatea *vrea* ca el să păstreze secretul. Nu știu ce-ar face dacă ar afla de-al meu.

Ky nu se mai uită la Piper, ci la mine, și observ că m-am înșelat în privința culorii ochilor lui. Credeam că sunt căprui, dar acum văd că sunt albastru-închis, scoși în evidență de culoarea hainelor lui civile. Cei mai mulți dintre locuitorii provinciei Oria au ochi albaștri, dar ai lui sunt într-o câțva diferiți, deși nu-mi dau seama de ce. Sunt mai pătrunzători? Mă întreb ce vede când mă privește. Dacă eu văd în el un băiat profund, oare eu cum îi par lui? Superficială, transparentă?

„Aș vrea să am un microcard cu informații despre Ky, îmi zic. Cum nu aveam nevoie de cel despre Xander, aș putea cere altul în schimb.” Gândul mă face să zâmbesc.

Ky mă privește în continuare și, preț de-o clipă, îmi pun problema dacă o să mă întrebe la ce mă gândesc. Desigur, nu o face. Nu află nimic punând întrebări. E o Aberație din Provinciile Exterioare și, cu toate astea, a reușit să se integreze aici. El află observând.

Așa că-i urmez exemplul. Nu pun întrebări și nu-mi divulg secretele.

* * *

Când ne ocupăm locurile în sala de teatru, Piper e prima. Lângă ea se așază Sera, apoi Em, Xander, eu și, în cele din urmă, Ky. Ecranul încă nu s-a desfășurat, iar luminile nu au slăbit în intensitate, așa că mai putem sta de vorbă câteva minute.

—Ești bine? mă întreabă încet Xander, șoptindu-mi la ureche. Nu e vorba despre pilule, nu? E vorba despre bunicul tău?

Mă cunoaște atât de bine.

—Da, confirm, iar el mă apucă de mână și mă strânge ușor.

Mi se pare ciudat că facem iar gesturile din copilărie - cele la care-am

renunțat când am crescut, deși am rămas prieteni, îl țin de mână ca și când am fi buni camarazi, ca și când am fi făcut-o de ani de zile, dar ceva este totuși diferit acum, căci gestul înseamnă mai mult decât atât. El e Perechea mea.

Xander așteaptă să mai zică ceva, dar rămân tăcută.

„Nu-i pot povesti lui Xander despre Ky, întrucât Ky stă chiar lângă mine; și nici despre bucata de hârtie, deoarece e prea multă lume de față.” Acestea sunt motivele pe care le invoc în sinea mea pentru a nu-i spune totul lui Xander, așa cum obișnuiam.

Dar motivele nu par atât de adevărate pe cât ar trebui să fie.

Em îi spune ceva lui Xander, iar el se întoarce să-i răspundă. Preț de-o clipă, mă uit drept înainte, gândindu-mă cât e de ciudat că am început să am secrete față de Xander exact când am devenit o Pereche.

—Au trecut câteva săptămâni de când nu mi-am mai petrecut seara de sâmbătă cu voi, zice Ky.

Mă uit la el, iar chipul îi pare mai blând în luminile care pălesc; cumva, spațiul dintre noi se micșorează. Următoarele cuvinte pe care le rostește par umbrite de tristețe, dar reprezintă mai mult decât a spus vreodată.

—Profesia mă ține mereu ocupat. Mă bucur că nu vă deranjează.

—Nu-i nicio problemă, îl asigur. Suntem prieteni.

Dar, chiar când zică asta, nu sunt sigură că e adevărat. Nu-l cunosc la fel de bine ca pe ceilalți.

—Prieteni, repetă Ky încet, și mă întreb dacă nu cumva se gândește la prietenii pe care i-a avut în Provinciile Exterioare.

În sală se face întuneric. Chiar și fără să mă uit la Ky, îmi dau seama că el nu mai e întors spre mine, în schimb, Xander este. Privesc fix înainte, în beznă.

Mereu mi-au plăcut aceste câteva clipe dinainte de spectacol, când totul este întunecat, iar eu aștept. Simt un gol în stomac - mă întreb dacă nu cumva mă voi trezi singură când se vor aprinde luminile proiecției. Sau dacă se vor aprinde vreodată. Întotdeauna am îndoieli în acel prim moment. Nu știu de ce, dar îmi place senzația.

Bineînțeles, ecranul se luminează, proiecția începe, și descopăr că nu

sunt singură. Îi am pe Xander și pe Ky de-o parte și de alta, iar pe ecranul din fața mea sunt proiectate începuturile Societății.

Filmarea e grozavă; camera avansează la suprafața oceanului albastru, pe deasupra țărmurilor înverzite, peste crestele înzăpezite ale munților și printre câmpurile aurii ale Ținuturilor Agricole, trecând pe deasupra cupolei albe a primăriei noastre (publicul izbucnește în urale la vederea acestuia). Apoi iar verde și auriu, până la o altă primărie, și încă una, și încă una. În fiecare provincie a Societății, oamenii aclamă când își văd orașul - chiar dacă au mai asistat la proiecție. Nu poți să nu fii mândru când Societatea îți este prezentată astfel. Iar scopul este chiar acesta.

Ky trage adânc aer în piept, și-i arunc o privire. Ceea ce văd mă uluiește. Are ochii mari și a uitat să-și păstreze pe chip expresia calmă și liniștită. E complet uimit, de parcă ar crede că zboară cu adevărat. Nici măcar nu observă că mă uit la el.

După acest început înălțător, restul spectacolului e rudimentar. Ni se arată cum era înainte de apariția Societății, înainte ca totul să funcționeze conform statisticilor și previziunilor. Fața lui Ky își recapătă calmul obișnuit; pe parcursul proiecției, îi tot arunc priviri, să văd dacă mai reacționează. Rămâne însă liniștit.

Când vine partea despre implementarea Alegerii Perechilor, Xander se uită la mine. În lumina slabă a ecranului, observ că zâmbește și-i întorc zâmbetul. Xander mă strânge mai tare de mână și uit cu totul de Ky.

Asta până la sfârșit.

La final, ni se arată iar cum era lumea dinainte de Societate. Cum ar fi din nou dacă Societatea ar da greș. Nu știu ce decor au folosit pentru asta, dar e cam caraghios. Au exagerat cu ținuturile pustii și melodramatice, cu micile case dărăpănate, cu cei câțiva actori cu înfățișare aspră, tristă, apăsătoare, care străbat străzile periculoase și aproape pustii. Apoi, ca din senin, pe cer apar avioane negre și sinistre, iar oamenii o iau la fugă, strigând. Pe fundal se aude imnul Societății - o linie melodică înflorită, plângând și împletindu-se cu aceea mai puternică a basului, ținând ritmul sentimentelor.

Scena întrece măsura. E de-a dreptul ridicolă, mai ales după cea liniștită

la care am asistat duminică, la bunicul. Nu așa arată moartea. Unul dintre actori se prăbușește la pământ cu falsitate. Hainele îi sunt pline de pete țipătoare de sânge. Îl aud pe Xander pufnind în râs lângă mine și-mi dau seama că are aceeași părere. Mă simt prost pentru că l-am ignorat atât de mult pe Ky, așa că mă întorc spre el, să-i împărtășesc gluma.

Plânge. Pe înfundate.

Pe obraz îi alunecă o lacrimă pe care și-o șterge atât de repede, că nici nu sunt sigură că am văzut-o. Dar a fost acolo. A fost. Iar acum îi urmează o altă lacrimă, care dispare la fel de repede ca prima. Are ochii plini de lacrimi; oare cum mai vede? Dar privește în continuare ecranul.

Nu sunt obișnuită să văd cum suferă cineva. Mă întorc.

Când se termină filmul, reluând călătoria în zbor de la început, Ky trage aer în piept. Îmi dau seama că doare. Nu mă uit la el decât atunci când se aprind luminile în sală. Și-a revenit, e calm - acel Ky pe care îl știu. Sau cel pe care credeam că-l știu.

Nimeni n-a observat ceva. Ky nu știe că l-am văzut.

Nu spun nimic. Nu pun întrebări. Mă întorc cu spatele. Asta sunt eu. „Dar nu ești ceea ce credea bunicul că poți să fii.” Gândul îmi vine în minte asemenea unei priviri piezișe, a unei străfulgerări albastre în apropierea mea. Ky. Se uită la mine? Așteaptă să-i întâlnesc privirea?

Zăbovesc cu o clipă prea mult înainte să mă răsucesc. Ky nu se mai uită la mine. Asta dacă o făcuse până atunci.

Capitolul 9

Două zile mai târziu, mă aflu în fața clădirii principale a parcului dendrologic, împreună cu un grup de elevi. Ceața dimineții se ridică în jurul nostru, făcând să apară ca din senin siluete de oameni și de copaci.

— Ai mai făcut vreodată așa ceva? mă întreabă fata de lângă mine.

Nu o cunosc; trebuie să fie dintr-o altă Suburbie și de la o altă școală.

— Nu chiar, răspund, iar atenția îmi este distrasă de o siluetă care apare din ceață și pare a fi a lui Ky Markham.

Înaintează ferm și în tăcere. Cu grijă. Când mă vede, îmi face semn cu

mâna. S-ar părea că și el și-a ales drumeția ca activitate de recreere pentru vară. După o scurtă pauză, timp în care îi zâmbesc și-i fac la rândul meu semn lui Ky, adaug:

— Nu. M-am plimbat, dar n-am făcut niciodată o drumeție.

— *Nimeni* n-a mai făcut asta, intervine Lon, un băiat enervant, pe care-l știu de la școală. Opțiunea asta n-a mai fost disponibilă de ani întregi.

— Bunicul o știa, rostesc.

Lui Lon nu-i mai tace gura.

— *Știa?* La trecut? E mort?

Înainte să apuc să răspund, un ofițer în uniformă verde a armatei se apropie de grupul nostru și își drege glasul. E mai în vârstă, cu păr alb, tuns scurt, și are pielea măslinie, înfățișarea și ținuta lui îmi amintesc de bunicul.

— Bine ați venit, ne întâmpină ofițerul, cu o voce la fel de calculată și de potrivită ca tunsoarea.

Nu pare însă binevoitor, și-mi dau seama că asemănările cu bunicul se opresc aici. Nu trebuie să mă mai uit după bunicul; n-o să se întrupeze brusc dintr-un copac, indiferent cât mi-aș dori.

— Eu sunt instructorul vostru. Îmi veți spune „domnule”.

— O să urcăm pe Deal? nu se poate abține Lon să întrebe.

Ofițerul îl privește fix, iar Lon se face mic.

— Nu vorbește nimeni fără permisiunea mea. S-a înțeles? zice ofițerul.

Încuviințăm cu toții.

— Nu mai pierdem vremea. Să-i dăm drumul.

Ofițerul face semn spre spate, către unul dintre dealurile împădurite ale parcului dendrologic. Nu este Dealul, nu e cel mare, ci unul dintre cele mai mărunte, la care, de obicei, nu ai acces decât dacă ești angajat al parcului. Colinele acestea nu sunt prea înalte, dar mama mi-a spus că sunt, totuși, greu de urcat și că trebuie să te streкори prin lăstăriș și prin pădure.

— Ajungeți în vârf, ordonă bărbatul, răsucindu-se pe călcâie. O să vă aștept acolo.

Vorbește serios? Nu ne dă niciun fel de sfaturi? Nu ne antrenăm înainte de-a începe?

Ofițerul dispare în pădurice.

S-ar părea că vorbește *într-adevăr* serios. Colțurile gurii mi se ridică într-un mic zâmbet și clatin din cap, ca să mi-l șterg de pe față. Sunt prima care pornește pe urmele ofițerului, afundându-mă în lăstăriș. Copăceii sunt de un verde crud și, când îmi croiesc drum printre ei, simt că miros precum bunicul. Poate că, la urma urmei, el chiar continuă să trăiască în copaci. „Dacă aș îndrăzni vreodată să despățuresc bucata aia de hârtie, aici aș face-o”, îmi zic.

* * *

Îi aud pe ceilalți cum înaintează printre copacii din jurul și din spatele meu. Pădurea, chiar și genul acesta semicultivat, e un loc plin de zgomote, mai ales că noi tropăim prin ea. Tufișurile foșnesc, crenguțele trosnesc și cineva înjură. Cred că Lon. Merg mai repede. Unele tufișuri îmi opun rezistență, dar avansează în ritm destul de alert.

Mintea mea de sortator își dorește să poată identifica toate cântecele păsărilor dimprejur, precum și plantele și florile pe care le văd. Mama le știe, probabil, pe cele mai multe, dar eu nu voi avea niciodată asemenea cunoștințe specifice, decât dacă nu cumva profesia mea va fi să lucrez în parcul dendrologic.

Urcușul e din ce în ce mai dificil și mai abrupt, dar nu imposibil. Micul deal face parte din parc, așa că nu e cu adevărat sălbatic. Mi se murdăresc pantofii, iar de tălpi mi se lipesc frunze și ace de pin. Mă opresc o clipă, căutând un loc unde să-mi răzuiesc măcar o parte din noroi, ca să pot merge mai repede. Dar, în parcul dendrologic, copacii prăbușiți și crengile desprinse sunt îndepărtate imediat ce ajung la pământ. Mă mulțumesc să-mi răciu tălpile, pe rând, de scoarța unui copac.

Îmi simt picioarele mai ușoare când pornesc iar la drum și prind viteză. Zăresc o piatră netedă și rotundă, care arată ca un ou șlefuit, precum cadoul pe care i l-a făcut Bram bunicului. O las acolo, ascunsă în iarbă, mică și maronie, și înaintez și mai repede, dând la o parte crengile care-mi stau în drum și nebăgând de seamă zgârieturile de pe mâini. Nu mă opresc nici

măcar când o creangă de pin îmi șfichiuieste fața și simt pe obraz plesnitura usturătoare a acelor și a scoarței aspre.

Voi fi prima care ajunge în vârful acestui deal, iar asta mă bucură. Copacii dinaintea mea sunt mai luminoși, căci în spatele lor, în locul pădurii, se văd cerul și soarele. Aproape am ajuns. „Ia uite, bunicule”, mă gândesc, dar, desigur, el nu mă poate auzi.

„Uită-te la mine.”

Cotesc brusc și mă ascund în tufișuri. Îmi croiesc drum și mă ghemuiesc de una singură în mijlocul frunzișului des și încâlcit, care sper să mă ascundă. Hainele maro-închis asigură un camuflaj perfect.

Îmi tremură mâinile când scot bucata de hârtie. Oare am pus asta la cale încă de dimineață, când am băgat hârtia în buzunar? Am știut cumva că voi găsi momentul prielnic aici, în pădure?

Nu știu unde altundeva aș putea-o citi. Dacă o fac acasă, s-ar putea să dea cineva peste mine. La fel aș putea păți și în trenul aerian, la școală sau la muncă. Pădurea nu e tăcută; vegetația e deasă și simt pe piele umezeala aerului dens și înăbușitor al dimineții. Gângăniile bâzâie, păsările ciripesc. Ating cu brațul o frunză, și pe hârtie se scutură un strop de rouă, scoțând un sunet asemenea unui fruct copt, care cade pe pământ.

„Ce mi-a dat bunicul?”

Țin în palmă greutatea secretului, iar apoi îl deschid.

Aveam dreptate - cuvintele chiar *sunt* vechi. Și, cu toate că nu recunosc fontul, forma îmi este cunoscută.

Bunicul mi-a dat o poezie.

Sigur că da. Străbunica mea. Cele O sută de poezii. Nu e nevoie să verific în dispozitivele școlii ca să-mi dau seama că această poezie nu se numără printre ele. Și-a asumat un mare risc ascunzând această bucată de hârtie, ca de altfel amândoi, atunci când au decis să o păstreze. Ce poezie merită riscul de-a pierde totul?

Primul vers îmi întrerupe șirul gândurilor și-mi umple ochii de lacrimi. Nu știu de ce, dar acest vers îmi spune mai multe decât orice altceva:

Să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor.

Continui să citesc; unele cuvinte le înțeleg, pe altele nu.
Știu de ce au însemnat atât de mult pentru bunicul:

*Să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor,
In groapa zilei vârsta veche-i scrum smintit;
Să ragi, să ragi când simți luminile că mor.*

Și, citind mai departe, știu de ce-mi transmite și mie ceva:

*Pentru că n-are spic de fulger vorba lor,
Cei înțelepți știu prețul beznei, la sfârșit,
Dar nu se pierde în vraja-acestei nopți ușor.³*

Cuvintele mele nu au avut spic de fulger. Bunicul chiar mi-a zis asta, înainte să moară, când i-am dat scrisoarea pe care nu o compusesem de fapt. Nimic din ceea ce am scris sau am făcut vreodată n-a avut însemnătate în această lume, și-mi dau seama brusc cum e să te revolți și să tânjești.

Citesc toată poezia, mă hrănesc cu ea și-mi astâmpără setea. Citesc despre meteoriți, despre un golf înverzit, despre lacrimi amare și, cu toate

³ „Să nu te pierzi în vraja acestei nopți ușor” de Dylan Thomas, în voi. Atlas de sunete fundamentale, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1988, traducere de Ștefan Augustin Doinaș (ntr.)

că nu înțeleg totul - limbajul e învechit -, pricep destule. Înțeleg de ce i-a plăcut bunicului, pentru că și mie-mi place. În întregime. Revolta și lumina.

Sub titlul poeziei scrie: „Dylan Thomas, 1914-1953”.

Pe cealaltă parte a foii e o altă poezie. Se numește *Trecând în neîntâlnire*⁴ și e scrisă de cineva care a trăit cu și mai multă vreme în urmă decât Dylan Thomas - „Lord Alfred Tennyson. 1809-1892”.

„Așa de demult”, mă gândesc. Așa de demult au trăit și au murit.

Nici ei nu se vor mai întoarce, asemenea bunicului.

Citesc cu lăcomie și al doilea poem. Parcurg de mai multe ori cuvintele celor două poezii, până când aud o crenguță plesnind lângă mine. Împăturesc repede hârtia și o ascund. Am stat prea mult. Trebuie să plec, să recuperez timpul pierdut.

Trebuie să alerg.

Nu-mi impun limite; nu sunt pe banda de alergat, așa că pot să dau totul din mine, trecând printre crengi și urcând dealul. Cuvintele din poezia lui Thomas sunt atât de sălbatice și de frumoase, încât mi le tot repet în minte pe măsură ce alerg. Îmi zic iar și iar: „să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor, să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor”. Abia când aproape am ajuns, îmi dau seama că au avut un motiv întemeiat să nu păstreze această poezie.

Poezia asta îți transmite să lupți.

Încă o creangă îmi biciuiește obrazul când dau să pătrund în lumină, dar nu mă opresc - ies în spațiul deschis. Mă uit în jur, căutându-l pe ofițer. Nu e acolo, dar în vârf a ajuns deja altcineva. Ky Markham.

Spre uimirea mea, suntem singuri. Nu apar nici ofițerul, nici alți excursioniști.

Ky e mai relaxat decât de obicei, stând întins pe spate, proptit în coate, cu fața spre soare și cu ochii închiși. Arată altfel când nu este încordat. Mă uit la el și-mi dau seama că în ochii lui se citește cel mai bine distanța pe care și-o impune față de restul lumii. Căci, atunci când aude că mă apropii,

⁴ În original, „Crossing the Bar”, poem scris de poetul britanic Alfred Tennyson în 1889 și care, conform dorinței lui, apare la sfârșitul tuturor volumelor sale de poezie (n.tr.)

îi deschide, mă privește și aproape că se întâmplă. Aproape că zăresc o scânteie din adevăratul Ky, înainte de a-mi arăta doar ceea ce vrea el să văd.

Ofițerul își face apariția dintre copaci. Se mișcă ușor, și mă întreb ce-a văzut în pădure. M-a zărit? Se uită în jos, la scanerul pe care-l ține în mână, apoi la mine.

— Cassia Reyes? întreabă.

Se pare că, în previziunile lui, ajungeam a doua. Înseamnă că n-am întârziat așa de mult cum am crezut.

— Da, confirm.

— Stai jos acolo și așteaptă, îmi spune ofițerul, arătând spre iarba din luminișul de pe vârful dealului. Admiră priveliștea. Va mai dura câteva minute până ajunge următorul, adaugă, arătând spre datapod și dispărând apoi printre copaci.

Înainte să pornesc spre Ky mai stau puțin, încercând să mă liniștesc. Inima îmi bate cu repeziciune din cauza alergării. Și a foșnetului copacilor.

— Bună, mă salută Ky când mă apropii.

— Bună. Mă așez pe iarbă lângă el. Nu știam că și tu faci drumeții.

— Mamei i s-a părut o alegere bună.

Observ cu câtă ușurință folosește cuvântul „mamă” când se referă la mătușa lui, Aida. Mă gândesc cum s-a strecurat în viața lui de aici, cum a devenit ceea ce se așteptau ceilalți să fie, în Suburbia Arțarului. Chiar dacă era intrus și diferit, im a rămas multă vreme pe margine.

De fapt, până acum nu l-am mai văzut ieșind pe primul loc, și m-a luat gura pe dinainte.

— I-ai întrecut pe toți, remarc, de parcă n-ar fi fost evident.

— Da, mă aprobă, uitându-se la mine. Exact conform previziunii. Am crescut în Provinciile Exterioare și am cea mai multă experiență în activități de acest gen.

Vorbește pe un ton oficial, de parcă ar reproduce informații, dar observ că are chipul transpirat, iar modul în care-și relaxează picioarele denotă că este obosit. A alergat și el, fiind, probabil, destul de rapid. Au oare benzi de alergat în Provinciile Exterioare? Dacă nu, atunci de ce-a fugit? Fuge și el *de ceva*?

Înainte să-mi pot pune frâu limbii, îi pun o întrebare pe rare n-ar trebui s-o rostesc:

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

În privire îi apare o licărire de surpriză. Știe că nu mă refer la Aida, iar eu știu că nu i-a mai pus nimeni această întrebare.

Habar n-am de ce am făcut-o; poate că mă simt agitată și vulnerabilă,

din pricina morții bunicului și a ceea ce-am citit în pădure. Poate că nu vreau să mă gândesc la cine m-ar fi putut vedea pe când mă ascundeam printre copaci.

Ar fi bine să-mi cer scuze. Dar n-o fac, iar asta nu pentru că vreau să fiu răutăcioasă, ci pentru că-mi imaginez că-și dorește să-mi spună.

Însă mă înșel.

— N-ar trebui să mă întrebi așa ceva, îmi zice.

Nu se uită la mine, așa că-i văd doar profilul - părul negru, umed din pricina ceții și a apei care s-a scuturat din copaci când a trecut pe sub ei. Miroase a pădure, și-mi ridic mâinile la nas, să le adulmec și să verific dacă miros și eu la fel. S-ar putea să mi se pară, dar cred că degetele îmi miros a cerneală și a hârtie.

Ky are dreptate. Sunt în stare să pun întrebări mai inteligente de-atât. Dar apoi mă întreabă și el ceva ce n-ar trebui:

— *Tu* pe cine-ai pierdut?

— Ce vrei să spui?

— Ți se citește pe față, rostește pur și simplu.

Acum se uită la mine. Ochii lui sunt tot albaștri.

Simt pe ceafă și pe creștet fierbințeala soarelui. Închid ochii, la fel cum a făcut și Ky mai devreme, și-mi las capul pe spate, ca să simt căldura pe pleoape și la baza nasului.

Niciunul dintre noi nu scoate vreun cuvânt. Nu rămân multă vreme cu ochii închiși, dar, când îi deschid, lumina mă orbește pentru o clipă. Chiar în acel moment, știu că vreau să-i răspund lui Ky.

— Săptămâna trecută a murit bunicul.

— Pe neașteptate?

— Nu, rostesc, deși, pe undeva, chiar așa s-a întâmplat. Nu m-am așteptat ca bunicul să-mi spună toate acele lucruri. Dar știam că va muri. Nu, repet. Împlinea optzeci de ani.

— Așa e, zice cu grijă Ky, ca pentru sine. Cei de-aici mor când fac optzeci de ani.

— Da. Nu e așa și acolo de unde vii tu?

Sunt surprinsă că nu mă pot abține să-i pun întrebări despre trecutul lui,

deși cu nici două secunde în urmă, îmi atrăsese atenția asupra acestui lucru. Totuși, de data asta îmi răspunde:

— E mai greu să ajungi la optzeci de ani...

Sper că nu mi se citește uimirea pe chip. În alte locuri se moare la alte vârste?

Se aud strigăte și pași la marginea pădurii. Ofițerul apare iar dintre tufișuri și îi întreabă pe ceilalți cum îi cheamă, când ies în lumină.

Îmi schimb poziția, ridicându-mă în fund, și pot să jur că aud hârtia foșnind în buzunar, lângă recipientul pentru pastile. Ky se uită la mine, iar eu încerc să-mi țin respirația. Mă întreb dacă își poate da seama că-mi vin tot felul de cuvinte în minte, cuvinte pe care mă străduiesc să le rețin și să le învăț pe dinafară. Căci știu că nu voi mai putea să despățuresc niciodată bucata de hârtie. Trebuie să scap de ea. Stând alături de Ky, absorbind prin toți porii razele soarelui, mintea mi-e limpede și îmi permite să înțeleg ce a reprezentat sunetul pe care l-am auzit mai devreme în pădure. Sunetul acela ascuțit, de crenguță care se rupe.

Cineva m-a văzut.

Ky trage aer în piept și se apleacă spre mine.

— Te-am văzut, îmi spune cu o voce blândă și profundă ca o cascadă îndepărtată.

E grijuliu, rostind cuvintele astfel încât să nu mai audă și altcineva.

— În pădure.

Mă atinge pentru prima dată de când mă știu. Își pune repede mâna fierbinte pe brațul meu și și-o retrage pe dată.

— Trebuie să ai grijă. Așa ceva.

— Știu.

Aș vrea să-l ating la rândul meu, să-i pun și eu mâna pe braț, dar n-o fac.

— O s-o distrug.

Chipul îi rămâne calm, dar vocea îi pare alarmată.

— Poți s-o faci fără să fii prinsă?

— Așa cred.

— Te pot ajuta.

Când zice asta, îi aruncă într-o doară o privire ofițerului, și observ ceva

ce nu sesizasem până atunci, pentru că se pricepe atât de bine să se ascundă. Ky se poartă mereu de parcă l-ar privi cineva. Și se pare că și el îi urmărește pe ceilalți.

— Cum de-ai ajuns în vârf înaintea mea? îl întreb dintr-odată. Dacă zici că m-ai văzut?

Ky pare surprins.

— Am alergat.

— Și eu am alergat, mărturisesc.

— Înseamnă că sunt mai rapid, zice și, preț de-o clipă, mi se pare că mă tachinează și că aproape îmi zâmbește. Apoi, redevine serios și alarmat. Vrei să te ajut?

— Nu. Nu, pot s-o fac singură.

Și ca să nu mă creadă proastă, asumându-mi riscuri doar de dragul de-a o face, spun mai multe decât ar trebui.

— Mi-a dat-o bunicul. N-ar fi trebuit s-o păstrez atât de mult. Dar... cuvintele sunt așa de frumoase.

— Ți le poți aminti și fără hârtie?

— Deocamdată. La urma urmei, am mintea unui sortator. Dar știu că nu voi reuși să mi le amintesc pentru totdeauna.

— Vrei să scapi de ea?

Mă crede proastă.

— Sunt așa de frumoase versurile, repet penibil.

Ofițerul ne convoacă; apar și alții dintre copaci; cineva îl strigă pe Ky, altcineva, pe mine. Ne despărțim, ne luăm la revedere și ne îndreptăm spre locuri diferite pe vârful micului deal.

Toată lumea se uită în depărtare, la ceva anume. Ky și prietenii săi stau cu fața spre cupola primăriei, discutând; ofițerul privește Dealul. Grupul meu vede sala de mese a parcului dendrologic și stăm de vorbă despre masa de prânz, despre întoarcerea la Școala Secundară și ne întrebăm dacă trenul aerian va sosi sau nu la timp. Cineva râde, căci trenurile aeriene respectă întotdeauna orarul.

Îmi vine în minte un vers din poezie: „din tristul tău pridvor”.

Îmi las iar capul pe spate și mă uit la soare printre pleoapele

întredeschise. E mai puternic decât mine; un bulgăre roșu care arde pe un fundal negru.

Întrebările pe care mi le pun par să bâzâie asemenea găngăniilor din pădure: „Ce-ai pățit în Provinciile Exterioare? Ce infracțiune a comis tatăl tău, încât ai devenit o Aberație? Crezi că sunt nebună pentru că vreau să păstrez poeziile? De ce vocea ta mă face să vreau să te ascult?

Tu ar trebui să-mi fii Pereche?”

Mai târziu, îmi dau seama că cea mai importantă întrebare dintre toate nici măcar nu mi-a trecut prin minte: „O să-mi păstrezi secretul?”

Capitolul 10

Ceva s-a schimbat în cartierul meu în seara asta; ceva e în neregulă. Oamenii așteaptă în stația trenului aerian cu chipuri sumbre, fără să vorbească unii cu ceilalți. Se urcă în tren fără să-i salute, ca de obicei, pe cei care coboară.

O mică mașină aeriană albă, automobilul unei oficialități, e parcată lângă o casă cu obloane albastre de pe strada noastră. Casa mea.

Coborând în grabă treptele de metal ale stației trenului aerian, sunt cu ochii în patru în căutare de noi schimbări. Trotuarele nu-mi spun nimic. Sunt albe și curate, ca de obicei. Casele din vecini, bine zăvorâte, îmi dezvăluie ceva mai mult - dacă e vorba de o furtună, va fi întâmpinată dinapoia ușilor încuiate.

Mecanismul de aterizare al mașinii aeriene se odihnește pe iarbă. În spatele draperiilor simple și albe văd siluete în mișcare. Urc grăbită scările și mă opresc șovăind în fața ușii. Să bat?

Îmi impun să rămân calmă și cu mintea limpede. Din cine știe ce motiv, îmi imaginez albastrul ochilor lui Ky și gândesc deodată mai clar, dându-mi seama că, pentru a depăși cu bine situația, e important s-o înțeleg cum trebuie. „Poate fi vorba despre orice. Ar putea să verifice sistemul de distribuire a hranei în fiecare casă. S-a mai întâmplat odată, într-o suburbie din apropiere. Am auzit de asta.

S-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu mine.”

Le povestesc oare părinților mei despre chipul lui Ky care a apărut pe microcard? Știu oare ce mi-a dat bunicul? N-am apucat încă să distrug poeziile. Am hârtia în buzunar. M-a mai văzut și altcineva în afară de Ky citind-o în pădure? Să fi fost ofițerul cel care a călcat pe crenguță?

„Ar putea să aibă de-a face cu mine.”

Nu știu ce se întâmplă când oamenii încalcă regulile, pentru că cei din suburbie n-o fac niciodată. Din când în când, se mai emite câte-o citație, ca atunci când întârzie Bram la școală. Dar acestea sunt detalii, erori mărunte.

Nu greșeli importante sau comise intenționat. *Infracțiuni*.

N-o să bat la ușă. E casa mea. Trag adânc aer în piept, răsucesc mânerul și deschid ușa.

Cineva mă așteaptă înăuntru.

— Te-ai întors, spune Bram, iar în voce i se simte ușurarea.

Strâng între degete bucata de hârtie din buzunar și arunc o privire înspre bucătărie. Poate că voi reuși să ajung la tubul incineratorului și să arunc poeziile în focul care arde dedesubt. Tubul va înregistra prezența unei substanțe străine; hârtia groasă e complet diferită de cea a șervețelilor, a tipăriturilor dispozitivului și a plicurilor pe care avem voie să le distrugem în reședințele noastre. Dar s-ar putea să fie, lotuși, mai bine decât s-o păstrez. Le va fi imposibil să recreeze cuvintele după ce le-am ars.

Zăresc o oficialitate biomedicală, îmbrăcată într-un halat lung și alb, care traversează holul și intră în bucătărie. Dau drumul hârtiei pe care sunt scrise poeziile și scot mâna din buzunar. E goală.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb pe Bram. Unde sunt tata și mama?

— Sunt aici, răspunde el cu glas tremurat. În camera lor. Oficialitățile îl cercetează pe tata.

„De ce?” Tata nu are poeziile. Nici măcar nu știe despre ele. Dar contează oare asta? Ky a fost clasificat ca Aberație din cauza infracțiunii comise de tatăl lui. Oare greșeala mea va afecta întreaga familie?

Poate că, la urma urmei, pudriera chiar e cea mai bună ascunzătoare pentru poezii. Bunicii mei le-au păstrat acolo ani întregi.

— Mă întorc imediat, îi zic lui Bram, apoi mă strecor în camera mea și scot pudriera din dulap.

Îi răsucesc fundul și-l desfac; pun hârtia înăuntru.

— A intrat cineva? îl întreabă pe Bram o oficialitate de pe hol.

— Sora mea, răspunde Bram, părând îngrozit.

— Unde s-a dus?

Răsucesc din nou. Pudriera nu se închide cum trebuie. Un colț al hârtiei a rămas pe-afară.

— E în camera ei, se schimbă. S-a murdărit când a fost în drumeție.

Vocea lui Bram pare ceva mai sigură. Mă acoperă, fără să știe de ce. Și

face o treabă foarte bună.

Aud pași pe hol și deschid iar pudriera, împingând înăuntru colțul hârtiei.

Răsucesc și se aude un pocnet înfundat. „În sfârșit.” Trag fermoarul hainelor cu o singură mână; cu cealaltă, pun pudriera la loc pe raft. Când ușa se deschide, întorc capul, iar pe chip mi se citesc surpriza și indignarea.

— Mă schimb!

Oficialitatea dă din cap, observând mizeria de pe haine.

— Te rog să vii în vestibul când ai terminat, îmi zice. Repede!

Când îmi scot hainele care miros a pădure și le pun în rezervorul pentru spălat rufe, mâinile îmi transpiră puțin. Apoi, ies din cameră, îmbrăcată în celelalte haine civile și golită de orice-ar putea să arate sau să miroasă a poezie.

— Tata n-a predat mostra de țesut a bunicului, îmi șoptește Bram când mă întorc în vestibul. A pierdut-o. De-asta sunt aici. Pentru o clipă, curiozitatea îi e mai puternică decât panica. De ce te-ai schimbat așa de repede de haine? Nu erai chiar atât de murdară.

— Ba eram, îi șoptesc la rândul meu. Șșș! Ascultă!

Aud murmur de voci în camera părinților, apoi glasul mamei, ceva mai tare. Nu-mi vine să cred ceea ce tocmai mi-a spus Bram. Tata a pierdut mostra bunicului?

Teama mi-e întretăiată de tristețe. E foarte, foarte rău că tata a făcut o asemenea greșală colosală. Și asta nu doar pentru că i-ar putea provoca lui sau nouă necazuri. Ci pentru că înseamnă că bunicul s-a dus cu adevărat. Nu-l pot readuce la viață fără mostră.

Dintr-odată, chiar sper ca oficialitățile să găsească ceva prin casă.

— Așteaptă aici, îi spun lui Bram și merg în bucătărie.

O oficialitate biomedicală stă lângă tubul de gunoi, fluturând întruna, în sus și în jos, un anume aparat. Face un pas și repetă aceleași mișcări într-o altă parte a bucătăriei. Citesc cuvintele inscripționate pe o latură a obiectului: „Instrument de detectare biologică”.

Mă calmez puțin. Sigur că da. Au un aparat care detectează codul de bare de pe eprubeta pe care a folosit-o bunicul. Nu trebuie să întoarcă toată

casa cu fundul în sus. Poate că nici nu vor găsi hârtia. Și poate că vor descoperi mostra.

„Cum de-a putut tata să piardă ceva atât de important? Cum a putut să-și piardă propriul tată? ”

În ciuda instrucțiunilor mele, Bram intră și el în bucătărie, îmi pune mâna pe braț și ne întoarcem amândoi în hol.

— Mama încă se ceartă, spune el, făcând semn spre camera părinților.

Îl apuc pe Bram de mână și-l strâng tare. Oficialitățile nu trebuie să-l percheziționeze pe tata; instrumentele de detectare le arată unde să caute. Dar cred că vor să demonstreze ceva: tata ar fi trebuit să fie mai atent cu un obiect atât de important.

— O percheziționează și pe mama? îl întreb pe Bram.

Vom avea parte cu toții de umilințele la care e supus tata?

— Nu cred, răspunde Bram. Dar a vrut să fie acolo, cu tati.

Ușa dormitorului se deschide, iar eu și Bram ne retragem din calea oficialităților. Halatele lor albe de laborator îi fac să pară înalți și neprihăniți. Unul dintre ei își dă seama că suntem speriați și ne zâmbește ușor, încercând să ne liniștească. Degeaba. Nu poate să-i redea tatei demnitatea sau să ne ofere mostra pierdută. Răul e deja făcut.

Tata pășește în spatele oficialităților, palid și nefericit. Spre deosebire de el, mama pare agitată și mânioasă. Îi urmează în camera din față, iar eu și Bram rămânem în prag, să vedem ce se mai întâmplă.

N-au găsit mostra. Inima mi-e grea. Tata stă în mijlocul camerei, fiind dojenit de echipa biomedicală.

— Cum ai putut să faci așa ceva?

Clatină din cap.

— Nu știu. Nu am nicio scuză.

Cuvintele îi par lipsite de substanță, de parcă le-a repetat de-atâtea ori, încât nu mai speră că oficialitățile îl vor crede. Stă drept, ca întotdeauna, dar pe chip i se citesc vârsta și oboseala.

— Îți dai seama că acum nu mai poate fi readus la viață, spun ei.

Tata încuviințează, cu o expresie îndurerată. Chiar dacă sunt supărată pe el pentru că a pierdut mostra, îmi dau seama că se simte îngrozitor. E și

normal să se simtă așa. *E vorba despre bunicul.* În ciuda furiei mele, mi-aș dori să-l pot lua pe tata de mână, dar e înconjurat de prea multe oficialități.

În plus, mai sunt și ipocrită. Astăzi am încălcat și eu regulile, ba încă intenționat.

—S-ar putea să fii sancționat la serviciu, îi zice una dintre oficialități tatei, pe un ton atât de răutăcios, încât mă întreb dacă nu cumva va primi și ea o citație.

Nimeni n-are voie să vorbească așa. Chiar dacă cineva face o greșală, nu e normal să aibă parte de un asemenea tratament.

—Cum poate cineva avea încredere că te vei ocupa de restaurarea și de înlăturarea artefactelor dacă nu poți avea grijă nici măcar de o mostră de țesut? Mai ales că știai cât de importantă era.

Una dintre celelalte oficialități rostește încet:

— Ai pierdut mostra tatălui tău, fără să raportezi această pagubă.

Tata se șterge la ochi.

— Mi-a fost frică, mărturisește el.

Știe că situația e foarte gravă; nu e nevoie să i se mai spună. La câteva ore după moarte, corpurile sunt incinerate. Nu se mai poate preleva o altă mostră. E pierdută pentru totdeauna. Bunicul e dus pentru totdeauna. Nu mai e.

Mama strânge din buze, iar ochii îi sclipesc de mânie, dar nu e furioasă pe tata, ci pe oficialități, pentru că-l fac să se simtă și mai rău.

Deși nu mai e nimic de spus, oficialitățile nu pleacă. Nimeni nu mai zice nimic și, timp de câteva secunde, se lasă o tăcere înghețată, moment în care ne gândim cu toții că bunicul nu mai poate fi salvat.

În bucătărie sună un clopoțel - a sosit cina. Mama iese din cameră. O aud cum ia mâncarea și o pune pe masă. Când se întoarce, pantofii îi bocăne pe podeaua de lemn. E pusă pe treabă.

—E ora mesei, anunță, uitându-se la oficialități. Mi-e teamă că n-au trimis porții în plus.

Oficialitățile se cam zbârlesc. Încearcă, oare, să scape de ei? Nu-și pot da seama. Chipul femeii pare sincer, iar tonul vocii este ferm, deși plin de regrete. Și e atât de drăguță, cu părul lung și blond căzându-i pe umeri și

cu obrajii îmbujorați. Toate astea n-ar trebui să conteze, dar, într-un fel, sunt importante.

În plus, nici măcar oficialitățile nu îndrăznesc să perturbe prea mult masa.

— Vom înainta un raport, spune cel mai înalt dintre ei. Sunt sigur că va fi emisă o citație, iar următoarea greșeală va avea drept consecință declararea unei infracțiuni.

Tata dă aprobator din cap; mama aruncă o privire înspre bucătărie, ca să le reamintească faptul că mâncarea a sosit și se răcește, ba poate chiar își pierde din calitățile nutritive. Oficialitățile dau scurt din cap și pleacă pe rând, străbătând vestibulul, trecând pe lângă dispozitiv și ieșind pe singura ușă a casei.

După plecarea lor, întreaga familie răsuflă ușurată. Tata se întoarce spre noi.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Apoi, se uită la mama și așteaptă ca ea să-i spună ceva.

— Nu-ți mai face griji, îl îmbărbătează ea.

Știe că, în registrele permanente, în dreptul tatei e trecută acum o greșeală. Și mai știe că bunicul nu mai e. Dar îl iubește pe tata. Uneori cred că îl iubește chiar prea mult. Cel puțin așa cred acum. Pentru că, dacă ea nu e supărată pe el, eu cum aș putea fi?

Când ne așezăm să luăm cina, mama îl îmbrățișează și-și lasă capul pe umărul lui preț de o clipă, înainte să-i dea mâncarea învelită în folie de aluminiu. El o mângâie ușor pe păr și pe obraz.

Când îi privesc, mă gândesc că, într-o bună zi, eu și Xander am putea păți ceva asemănător. Viețile noastre vor fi atât de strâns legate, încât faptele unuia îl vor afecta profund pe celălalt, precum copacul pe care mama l-a transplatat odată în parcul dendrologic. Mi l-a arătat când am mers în vizită. Era un pomișor, dar tot se agățase de ce găsisese în jur, așa că trebuia mutat cu grijă. Când a reușit, în sfârșit, să-l scoată, rădăcinile lui încă se mai agățau de pământul din vechiul său loc.

A făcut și Ky asta când a venit încoace? A adus oare ceva cu el? Ar fi fost greu; l-ar fi percheziționat cu mare grijă, iar el trebuia să se adapteze cu

repeziciune. Dar tot cred că trebuie să fi adus ceva. Poate ceva secret, în interiorul lui, de neatins. Ceva care să-l hrănească. Ceva de acasă.

* * *

Am pumnii încleștați, iar picioarele îmi tropăie pe banda de alergat.

Îmi doresc să pot alerga afară, să fug de tristețea și de rușinea de acasă. Echipamentul de gimnastică mi se îmbibă de transpirația care-mi curge din păr și apoi pe față. Mi-o șterg și mă uit la ecranul aparatului.

Îmi arată o curbă mai accentuată: urmează simularea unui deal. Ce bine! Am ajuns la punctul maxim de intensitate a antrenamentului, la partea cea mai dificilă și mai rapidă. Banda se derulează sub mine - o mașinărie având ca model pistele circulare pe care concureau oamenii și felul în care le foloseau ei. Aceasta înregistrează informații despre persoana care aleargă pe ea. Dacă alergi prea mult, ai putea fi masochist, ai putea suferi de anorexie, sau cine știe ce altceva, și va trebui să te întâlnești cu o oficialitate din domeniul psihologiei, ca să-ți pună un diagnostic. Dacă se stabilește că alergi atât pentru că-ți place cu adevărat, atunci ți se oferă un permis de atletism. Eu am așa ceva.

Mă dor puțin picioarele; mă uit drept înainte și-mi impun să văd în minte chipul bunicului, să-l păstrez acolo. Dacă nu mai există nicio șansă să se întoarcă, atunci eu sunt cea care trebuie să-l țină în viață.

Panta se accentuează și păstrez ritmul, dorindu-mi să simt din nou ceea ce am simțit când am urcat dealul, în ziua în care am fost în drumeție. Afară. Crengi și tufișuri, noroi și raze de soare pe vârful unui deal, alături de un băiat care știe mai multe decât vrea să dezvăluie.

Banda piuie. Mai sunt cinci minute până la încheierea antrenamentului, până să termin de parcurs distanța în timpul recomandat, pentru ca pulsul să-mi fie la un nivel optim și să-mi mențin greutatea adecvată. Trebuie să fiu sănătoasă. Asta ne face atât de grozavi și ne permite să avem o speranță de viață ridicată.

Avem acces la toate lucrurile despre care studiile au demonstrat că

măresc longevitatea - căsniciile fericite, trupurile sănătoase. Ducem vieți lungi și împlinite. Murim când împlinim optzeci de ani, înconjurați de familie, înainte să se instaleze demența. Cancerul, bolile de inimă și majoritatea afecțiunilor grave sunt eradicate aproape complet. Societatea noastră a ajuns cel mai aproape de perfecțiune.

Părinții mei stau de vorbă la etaj. Fratele meu își face temele, iar eu alerg spre niciunde. Toți cei din casă fac ceea ce-ar trebui să facă. Totul va fi în regulă. Picioarele îmi tropăie pe bandă, iar grijile își iau zborul una câte una. Pas-cu-pas-cu-pas-cu-pas-cu-pas.

Am obosit și nu știu dacă mai pot continua. Tocmai atunci banda piuie și încetinește, încetinește, încetinește, până când se oprește. O sincronizare perfectă, programată de Societate, îmi plec capul, răsuflând din greu, inspirând adânc. Din vârful acestui deal nu se vede nimic.

* * *

Bram stă pe marginea patului și mă așteaptă. Ține ceva în mână. Mai întâi cred că e pudriera, apoi fac un pas înainte, îngrijorată. „A găsit oare poezia?” Îmi dau seama că e ceasul bunicului. Artefactul lui Bram.

— Am trimis prin dispozitiv un mesaj către oficialități, acum câteva minute, spune Bram.

Se uită la mine cu ochii lui rotunzi, plini de tristețe și de oboseală.

— De ce-ai făcut așa ceva? îl întreb șocată.

De ce-ar vrea să stea de vorbă sau să se vadă cu o oficialitate, după toate cele care s-au petrecut azi?

Bram ridică ceasul.

— M-am gândit că s-ar putea să obțină suficient țesut de pe ăsta. Pentru că bunicul l-a atins de-atâtea ori.

Speranța îmi pompează prin vene precum adrenalina. Iau un prosop agățat în dulap și-mi șterg fața.

— Și ce-au zis? Au răspuns?

— Au trimis un mesaj cum că nu e suficient. N-are cum să meargă.

Bram începe să frece suprafața lucioasă a ceasului cu mâneca,

îndepărtând urmele lăsate de degetele lui. Privește ceasul de parcă i-ar putea transmite ceva.

Dar nu se întâmplă nimic. Bram nici măcar nu știe încă să citească ora. Și, în plus, ceasul bunicului nu mai funcționează de zeci de ani. E doar un artefact frumos. Greu, făcut din argint și sticlă. Nu seamănă nici pe departe cu benzile subțiri de plastic pe care le purtăm acum.

— Semăn cu bunicul? întreabă plin de speranță Bram.

Își pune ceasul la mână. E prea mare pentru încheietura lui subțire. Slăbuț, scund, cu ochi căprui și cu spatele drept - acum chiar seamănă puțin cu bunicul.

— Da.

Mă întreb dacă eu am vreo trăsătură de-a bunicului. Mi-a plăcut să merg azi în drumeție. Îmi place să citesc cele O sută de poezii. Lucrurile astea care l-au definit sunt și ale mele. Mă gândesc la ceilalți bunici, cei din Terenurile Agricole, la Ky Markham și la Provinciile Exterioare, la toate lucrurile pe care nu le știu și la locurile pe care nu le voi vedea niciodată.

Răspunsul meu îl face pe Bram să zâmbească și să se uite cu mândrie la ceas.

— Bram, știi că nu-l poți lua cu tine la școală. O să dai de necaz.

— Știu.

— Ai văzut ce-a pățit tata când oficialitățile au venit după el. Nu vrei să se supere pe tine pentru că încâlci regulile referitoare la artefacte.

— N-o să-l iau, mă asigură el. Mă duce și pe mine capul. Nu vreau să-l pierd. Se întinde după cutia argintie pe care am primit-o la Banchetul Alegerii. Pot să-l păstrez în ea? Pare un loc potrivit. Special, adică.

Ridică rușinat din umeri.

— În regulă, accept, vag neliniștită.

Îl privesc cum deschide cutia argintie și pune cu grijă artefactul înăuntru, lângă microcard. Nici măcar nu se uită la pudriera de pe raft, și-i sunt recunoscătoare pentru asta.

* * *

Mai târziu, când s-a întunecat și Bram s-a dus la culcare, deschid pudriera și scot hârtia. Nu mă uit la ea, ci o strecur în buzunarul hainelor pe care le voi purta a doua zi. Mâine voi încerca să găsesc un incinerator de gunoi departe de casă și-o s-o arunc în el. N-o s-o fac aici, ca să nu mă surprindă cineva. Acum e mult prea periculos.

Mă întind în pat și mă uit în tavan, încercând din nou să-mi amintesc fața bunicului. Nu mi-o pot închipui. Mă răsucesc nerăbdătoare, și simt cum ceva mă împunge în coaste. E recipientul pentru tablete. Cred că mi-a căzut mai devreme, atunci când mi-am schimbat hainele. Nu-mi stă în fire să fiu atât de neglijentă.

Mă ridic. Pe fereastră pătrunde destulă lumină cețoasă de la felinarele de afară ca să pot vedea pilulele când deschid recipientul și le răstorn pe pat. Pentru o clipă, până când ochii mi se obișnuiesc cu întunericul, par a avea aceeași culoare. Dar apoi reușesc să le disting. Misterioasa pastilă roșie. Cea albastră, care ne va ajuta să supraviețuim în caz de urgență, pentru că nici măcar Societatea nu reușește să controleze întotdeauna natura.

Și cea verde.

Cei mai mulți oameni pe care-i știu iau, din când în când, pilula verde. Înainte de un examen important. În seara Banchetului Alegerii. Oricând simți nevoia să te liniștești. Poți chiar s-o iei o dată pe săptămână, fără ca oficialitățile să facă mare caz.

Dar eu n-am înghițit niciodată pastila verde.

Datorită bunicului.

Eram așa de mândră când am început s-o port la mine, încât i-am arătat-o.

— Ia uite, i-am spus, deșurubând capacul tubului argintiu. Am acum și pastila albastră, și pe cea verde. Îmi mai lipsește doar pastila roșie ca să fiu un adult adevărat.

— Ah, a rostit bunicul, părând tare impresionat. Într-adevăr, ai crescut.

A făcut o mică pauză. Ne plimbam pe-afară, în spațiul verde de lângă locuința lui.

— Ai luat-o deja pe cea verde?

— Încă nu, am răspuns. Dar săptămâna viitoare trebuie să țin o

prezentare despre una dintre cele O sută de picturi, la ora de cultură. S-ar putea s-o iau atunci. Nu-mi place să vorbesc în public.

— Despre ce pictură? s-a interesat el.

— Numărul nouăsprezece, i-am explicat.

Bunicul a căzut pe gânduri, încercând să-și aducă aminte care anume era. Nu știe - nu știa - cele O sută de picturi la fel de bine cum cunoștea cele O sută de poezii. Totuși, după ce s-a gândit ceva vreme, și-a amintit.

— Cea a lui Thomas Moran⁵, a nimerit el, iar eu am aprobat, îmi plac culorile pe care le-a folosit, a adăugat.

— Mie-mi place cerul. E de un albastru așa de intens! Toți norii aceia de deasupra și din canion!

Tabloul părea într-o câțiva periculos, cu norii cenușii ca niște aburi, cu stâncile ascuțite și roșii, dar toate acestea nu mă împiedicau să nu-mi placă.

— Da, a încuviințat. E un tablou frumos.

— La fel ca spațiul tău verde, am spus, deși acesta era frumos într-un cu totul alt sens.

Peste tot erau flori în nuanțe pe care n-aveam voie să le purtăm: roz, galben, roșu, aproape surprinzător de îndrăznețe. Atrăgeau privirea și înmiresmau aerul.

— Spațiu verde, tabletă verde, a rostit bunicul, apoi s-a uitat la mine și a zâmbit. Ochii verzi ai unei fete verzi.

— Sună ca o poezie, am spus, iar el a izbucnit în râs.

— Mulțumesc. A făcut o mică pauză. Eu n-aș lua pastila, Cassia. Nu pentru o prezentare. De fapt, poate niciodată. Ești suficient de puternică să te descurci și fără ea.

Acum mă întind pe o parte și cuprind pastila cu degetele. Nu cred că o s-o iau nici măcar în seara asta. „Bunicul crede că sunt destul de puternică să mă descurc și fără ea.” închid ochii și mă gândesc la poezia bunicului.

Tabletă verde. Spațiu verde. Ochi verzi. Fată verde.

Când adorm, visez că bunicul mi-a oferit un buchet de trandafiri.

— Ia asta în locul pastilei, îmi spune.

Așa și fac. Smulg petalele fiecărui trandafir. Observ surprinsă că pe

fiecare petală e scris un cuvânt, un cuvânt dintr-o poezie. Nu sunt în ordinea corectă, iar asta mă nedumerește, dar le bag în gură și le gust. Sunt amare, așa cum îmi imaginez că e și pastila verde. Dar știu că bunicul are dreptate; dacă vreau să le păstrez, cuvintele trebuie să fie înăuntru.

Dimineață, când mă trezesc, țin încă în mână pastila verde și cuvintele în gură.

⁵ Thomas Moran (3 837-1926), pictor american cunoscut mai ales pentru peisajele sale (n.tr.)

Capitolul 11

Zgomotele de la micul dejun din bucătărie se aud până în camera mea. Clopoțelul anunță sosirea mâncării care alunecă prin fantă. O bufnitură - Bram a dărmănat ceva. Scaunele scârțâie și se aude murmur de voci când mama și tata vorbesc cu Bram. Curând, pe sub ușă intră aroma mâncării, sau poate că a pătruns prin pereții subțiri, prin care trece orice. Mirosul mi e cunoscut, un amestec de vitamine cu ceva metalic, poate de la folia de aluminiu.

— Cassia? mă strigă mama prin ușă. Ai întârziat la micul dejun.

„Știu. Asta și *vreau*. Nu vreau să-l văd azi pe tata. Nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat ieri, dar nici să păstrez tăcerea, stând la masă cu mâncarea în față și prefăcându-ne că bunicul nu a dispărut pentru totdeauna.”

— Vin, răspund și mă scol din pat.

Pe hol aud un anunț venind dinspre dispozitiv și mi se pare că disting cuvântul „drumetrie”.

Când intru în bucătărie, tata a plecat deja la serviciu. Bram se îmbracă cu haina de ploaie, zâmbind cu gura până la urechi. Cum de-a uitat așa de repede de cele petrecute aseară?

—Azi o să plouă, mă informează el. N-o să faci nicio drumeție. Au anunțat prin dispozitiv.

Mama îi întinde lui Bram pălăria, iar el și-o îndeasă pe cap.

—Pa, pa! spune și-o pornește spre trenul aerian, de data asta din timp, căci îi place ploaia.

—Așa deci, zice mama. Se pare că ai niscaiva timp liber. Ce-ai de gând să faci?

Știu pe dată. Ceilalți participanți la drumeție vor pierde vremea în zona de recreere din școală sau își vor face temele în biblioteca de cercetări a școlii. Eu am altceva în minte - o vizită la o altfel de bibliotecă.

—Cred că o să merg în vizită la tata.

Privirea mamei se îmblânzește și-mi zâmbeste.

—Sunt sigură că i-ar face plăcere, pentru că nu l-ai văzut de dimineață. Dar n-o să se poată întrerupe prea mult din lucru.

—Știu. Vreau doar să-l salut.

„Și să distrug ceva periculos, ceva ce n-ar trebui să se afle în posesia mea. Ceva care se întâlnește cel mai adesea într-o bibliotecă veche, asta dacă se înregistrează, într-adevăr, compoziția tuturor lucrurilor arse în tuburile de incinerare.”

Iau unul dintre triunghiurile uscate de pâine prăjită din folia de aluminiu și mă gândesc cum arătau cele două poezii trecute pe hârtie. Îmi amintesc multe cuvinte, dar nu pe toate, și le vreau pe toate. Până la ultimul. Am cum să le mai citesc o dată înainte să distrug hârtia?

De-am mai ști să scriem, în loc să tastăm totul pe scr ibi. Atunci le-aș putea nota. Le-aș putea avea și când voi fi bătrână.

Mă uit pe fereastră după Bram, care așteaptă în stație trenul aerian. Încă nu plouă, dar el țopăie în sus și-n jos pe treptele de metal care duc la platformă. Zâmbesc și sper să nu-l atenționeze nimeni să înceteze, pentru că știu exact ce face. Fiindcă nu tună încă, își produce propriile tunete.

* * *

Când ies, doar Ky se mai îndreaptă spre platforma trenului aerian.

Trenul către Școala Secundară a plecat deja, iar următorul merge în oraș. Trebuie să se prezinte la lucru atunci când activitățile de recreere sunt anulate; n-are parte de ore libere. Mă uit cum merge, cu umerii drepecți, cu capul sus, și-mi dau seama cât de singur trebuie să se simtă. A petrecut atâta timp pierzându-se prin mulțime, iar acum e iar scos în evidență.

Ky mă aude pășind în spatele lui și se întoarce.

— Cassia, spune surprins. Ai pierdut trenul?

—Nu. Mă opresc la câțiva metri de el, ca să-i fac loc, în caz că-și dorește așa ceva. Îl iau pe ăsta. Îi fac o vizită tatei, pentru că drumeția a fost anulată.

Ky locuiește în suburbia noastră, așa că știe, cu siguranță, că aseară am fost vizitați de oficialități. N-o să spună însă nimic despre asta - nimeni n-o va face. Nu e treaba lor; asta dacă nu le spune Societatea că ar trebui să-i intereseze.

Fac încă un pas către stația trenului aerian, apropiindu-mă de Ky.

Mă aștept să se pună în mișcare, să urce scările până la platformă, dar n-o face. De fapt, se apropie de mine. În spatele lui se zărește Dealul acoperit de copaci al parcului dendrologic și mă întreb dacă vom merge vreodată în drumeție pe el. Furtuna, aflată deocamdată la câțiva kilometri depărtare, huruie și se învântește cenușie pe cer. Ky privește în sus.

—O să plouă, spune aproape șoptit, apoi se uită la mine. Te duci la biroul lui din oraș?

—Nu, trec de el. Acum lucrează pe un șantier de la marginea Suburbiei Pârâului.

— Și ai timp să mergi până acolo și să te întorci la școală?

— Cred că da. Am mai făcut-o când lucra pe-acolo.

Pe fundalul norilor, ochii lui Ky par mai deschiși la culoare, reflectând cenușiul din jur, iar prin minte îmi trece un gând neliniștitor: poate că ochii lui nu au nicio culoare. Oglesc hainele cu care e îmbrăcat și felul în care îi spun oficialitățile să se comporte. Când purta veșminte maronii, ochii lui păreau căprui. Acum, că e îmbrăcat în albastru, par albaștri.

— La ce te gândești? mă întreabă.

Îi spun adevărul.

— La ce culoare au ochii tăi.

Răspunsul meu îl ia pe nepregătite, dar, după o clipă, zâmbește. Îmi place zâmbetul lui; văd în el o rămășiță din băiatul pe care l-am întâlnit în ziua aceea la piscină. Pe-atunci avea oare ochi albaștri? Nu-mi aduc aminte. Aș vrea să mă fi uitat cu mai multă atenție.

— Dar tu la ce te gândești? întreb la rândul meu.

Mă aștept să se retragă în el, ca de obicei, dându-mi un răspuns de genul: „Mă gândeam la ce am de făcut azi la lucru” sau: „La activitățile de recreere de sâmbătă seara”.

Dar de data asta nu ocolește răspunsul.

— La casa mea, rostește pur și simplu, uitându-se încă la mine.

Ne privim multă vreme, fără să ne jenăm unul de celălalt, și simt că el știe. Nu sunt sigură ce anume știe - dacă mă cunoaște sau doar știe un anumit lucru despre mine.

Ky nu mai spune nimic. Se uită la mine cu ochii lui schimbători, a căror culoare am crezut că e cea a pământului, dar e, de fapt, cea a cerului. Și eu îl privesc. Cred că ne-am văzut în ultimele două zile mai mult decât în toți anii de când ne cunoaștem.

Vocea femeii crainic rupe tăcerea:

— Se apropie trenul aerian.

Niciunul dintre noi nu mai zice nimic în vreme ce urcăm în grabă treptele de metal până la platformă, întrecându-ne cu norii din depărtare. Pentru moment, câștigăm și ajungem exact când trenul aerian se oprește în fața noastră. Urcăm împreună, alăturându-ne altor grupuri, îmbrăcate în haine civile bleumarin, și câtorva oficialități.

Nu găsim locuri libere unul lângă altul. Eu observ prima unul, iar Ky se așază vizavi. Un alt muncitor îl salută, iar Ky îi răspunde. Trenul e aglomerat, iar printre noi trec oameni, dar îl pot vedea din când în când printre ceilalți pasageri. Și-mi dau seama că poate de asta merg să-l vizitez pe tata; nu doar ca să distrug hârtia, ci ca să fiu în același tren cu Ky.

Stația la care coboară el e prima. Se dă jos fără să privească înapoi.

* * *

De pe platforma trenului aerian, molozul vechii biblioteci pare acoperit de imenși păianjeni negri. Urișele incineratoare întunecate își întind tuburile ca niște picioare peste cărămizi și dincolo de muchii, până în subsol. Restul clădirii a fost deja dărâmat.

Cobor scările și mă îndrept spre bibliotecă. Nu mă simt în largul meu pe acest șantier. Dar accesul nu-mi este interzis. Ar fi însă mai bine să nu mă vadă nimeni aici, cel puțin deocamdată. Mă apropii suficient ca să pot arunca o privire în groapă. Muncitorii, majoritatea îmbrăcați în haine civile albastre, aspiră vrafuri de hârtii folosind tuburile incineratoarelor. Tata mi-a povestit că au găsit îngropate în subsol cutii de oțel pline de cărți tocmai când credeau că terminaseră de inventariat totul. Ca și cum cineva ar fi încercat să ascundă și să păstreze cărțile, în ciuda a ceea ce urma să se întâmple în viitor. Tata și ceilalți specialiști în restaurare au cercetat conținutul cutiilor și n-au găsit nimic special, așa că îl vor incinera în întregime.

Cineva e îmbrăcat în alb. O oficialitate. Tata. Toți muncitorii poartă căști de protecție, așa că nu-i pot vedea chipul, dar mersul îi este iar încrezător. Se mișcă hotărât, în largul său, dând ordine și indicând unde trebuie folosite tuburile.

Uneori uit că tata este o oficialitate. Îl văd rareori la datorie, îmbrăcat în uniformă pe care și-o pune când e la lucru. Mă liniștește faptul că-l zăresc în uniformă - înseamnă că nu l-au retrogradat după cele petrecute aseară, cel puțin deocamdată - dar mă și neliniștește în același timp. E ciudat să-i privești pe oameni din unghiuri diferite.

Îmi trece alt gând prin minte: înainte să împlinescă șaptezeci de ani și să fie nevoit să renunțe la slujbă, și bunicul a fost o oficialitate. „Dar în cazul tatei și-al bunicului e altceva”, îmi spun. Niciunul dintre ei n-a fost o oficialitate de rang înalt, în departamente precum cel al Alegerii Perechilor sau cel de Securitate. În ele se petrec cele mai multe lucruri oficiale, cum ar fi implementarea regulilor. Noi gândim, nu impunem legi; învățăm, nu executăm.

De cele mai multe ori. Străbunica, ea însăși o oficialitate, a furat poezia.

Tata aruncă o privire spre cer, conștient că furtuna se apropie. E important să se miște cu rapiditate, dar trebuie să fie atenți la orice amănunt.

— Nu putem să ardem pur și simplu tot, mi-a spus el. Tuburile sunt ca incineratoarele de-acasă. Înregistrează cantitatea și tipul materialului distrus.

Au mai rămas câteva vrafuri de cărți, și mă uit cum muncitorii trec de la unul la altul, urmându-i ordinele. Paginile separate se ard mai ușor decât cărțile, așa că le despică de-a lungul cotorului, pregătindu-le pentru a fi absorbite de tuburi.

Tata se uită iar la cer și le face celorlalți semn să se grăbească. Trebuie să mă întorc la școală, dar îi urmăresc în continuare.

Și nu sunt singura. Când ridic privirea dincolo de prăpastia plină de cărți și de păianjeni, văd o altă siluetă îmbrăcată în alb. O oficialitate. Și aceasta studiază ce se întâmplă acolo jos. Îl analizează pe tata.

Personalul de pe șantier trage tubul de incinerare până la un alt vraf pregătit de ardere. Copertele cărților sunt rupte; oasele lor subțiri și delicate se desprind și cad. Muncitorii le îndeasă în tubul de incinerare; le calcă în picioare. Oasele pâraie sub cizme precum frunzele uscate. Îmi amintesc de toamnă, când orașul își trimite mașinăriile de incinerare în suburbii, iar noi băgăm în tuburi, cu lopata, frunzele căzute din arțari. Mama se plânge mereu că e o adevărată pierdere, căci frunzele descompuse sunt un bun îngrășământ, la fel cum tata se plânge că hârtia ar putea fi reciclată, în loc să fie arsă o întreagă bibliotecă. Dar oficialitățile de rang înalt consideră că unele lucruri nu merită salvate. Uneori e mai rapid și mai eficient să le distrugi, pur și simplu.

O pagină scapă. Înghățată de-o pală de vânt a iminentei furtuni, se ridică până ce aproape că-mi ajunge la picioare, pe marginea acestui mic canion care a fost cândva o bibliotecă. Plutește acolo, atât de aproape, încât mai că pot descifra ce scrie pe ea. Apoi, vântul slăbește, iar foaia cade la loc.

Mă uit în sus. Nicio oficialitate nu mă privește. Nici tata, nici cealaltă persoană. Tata este absorbit de cărțile pe care le distruge, iar atenția celeilalte oficialități îi este absorbită de tata. A venit momentul.

Bag mâna în buzunar și scot hârtia pe care mi-a oferit-o bunicul. Îi dau drumul.

Dansează preț de-o clipă în aer, înainte să cadă, la rândul ei. O nouă pală de vânt aproape c-o salvează, dar un muncitor o zărește și ridică un tub, ca să absoarbă hârtia din aer, să înghită cuvintele din cer.

„Îmi pare rău, bunicule.”

Stau și privesc până ce toate oasele sunt îndesate în tuburile de incinerare, până ce toate cuvintele au fost transformate în cenușă și reduse la zero.

* * *

Am rămas prea mult timp pe șantierul bibliotecii și aproape c-am întârziat la ore. Xander mă așteaptă la intrarea principală a Școlii Secundare.

Deschide o ușă, proptindu-se cu umărul în ea.

— E totul în regulă? mă întreabă încet, atunci când mă opresc în prag.

— Bună, Xander! îl striga cineva.

El dă din cap în semn de salut, dar nu se uită într-acolo.

Preț de o clipă, îmi zic că ar trebui să-i povestesc totul. Nu doar ce s-a întâmplat aseară cu oficialitățile, ceea ce-l îngrijorează, de fapt, ci *absolut totul*. Ar trebui să-i spun despre chipul lui Ky, care a apărut pe ecran. Ar trebui să-i povestesc cum l-am întâlnit pe Ky în pădure și despre faptul că a văzut poezia. Ar trebui să-i dezvălui lui Xander despre poezia în sine și despre ce am simțit când a trebuit să renunț la ea. În schimb, clatin din cap. Nu am chef de vorbă.

Xander schimbă subiectul, iar privirea i se înseninează.

— Aproape c-am uitat. Trebuie să-ți zic ceva. O să avem parte de o nouă activitate pentru ziua de sâmbătă.

— Serios? întreb, recunoscătoare că a înțeles, că n-a insistat. E vreun spectacol nou?

— Nu, e și mai tare de-atât. Putem să replantăm straturile de flori din fața Școlii Primare și să luăm cina în aer liber. Ca un... Cum se spune? Ca

un picnic. O să primim și înghețată la sfârșit.

Entuziasmul din vocea lui Xander mă face să zâmbesc ușor.

—Xander, e doar un proiect de lucru cosmetizat. Vor să muncim gratis și ne mituiesc cu înghețată.

Xander rânjește.

—Știu, dar o pauză nu strică. Mă menține în formă pentru jocurile de data viitoare. Așa-i că vrei și tu să vii la plantat? Știu că locurile se vor ocupa repede, așa că te-am înscris deja, în caz că aveai de gând să participi.

Sunt puțin agasată că a procedat așa fără să mă întrebe, dar supărarea îmi trece aproape imediat când observ că zâmbește ușor stingherit. Știe că a încălcat o limită - n-ar fi făcut niciodată așa ceva înainte să-mi fie Pereche -, iar faptul că se frământă din cauza asta îndreaptă totul. În plus, chiar dacă este un proiect de lucru cosmetizat, m-aș fi înscris fără să stau pe gânduri. Xander o știe prea bine. Mă cunoaște și are grijă de mine.

— E-n regulă, îi spun. Mersi.

Dă drumul ușii și străbatem împreună holul. Mă întreb, în străfundul minții, ce va face oare Ky în seara aceea. La serviciu nu ești informat cu privire la posibilitățile de petrecere a timpului liber. Când o să ajungă acasă și-o să afle, locurile vor, fi probabil, deja ocupate, datorită înghețatei și a faptului că e o activitate nouă. Am putea, totuși, să-l înscriem și pe el. M-aș putea îndrepta spre unul dintre dispozitivele din școală și...

Nu mai e timp. Din difuzoarele de pe hol se aude clopoțelul sunând.

Eu și Xander ne strecurăm pe ușa clasei, ne așezăm în bancă și ne scoatem cititoarele și scribii. De obicei, Piper stă lângă noi la ora de științe aplicate, dar n-o văd nicăieri.

— Unde-i Piper?

— Aveam de gând să-ți spun. Azi i-a fost repartizat locul definitiv de muncă.

— Da? Și care e?

Dar clopoțelul sună din nou, așa că trebuie să mă uit drept înainte și să am răbdare până la sfârșitul orei, ca să aflu. Piper a aflat care-i e profesia! Puțini o află devreme, precum Ky; cei mai mulți le căpătăm în anul următor aniversării celor șaptesprezece ani. Părăsim pe rând Școala Secundară, până

când nu mai rămâne nimeni din anul nostru.

Sper că Xander și Em nu vor fi chemați decât peste mult timp. Nu m-aș simți bine aici fără ei, mai ales fără Xander. Îi arunc o privire. Se uită la instructoare de parcă asta ar fi unicul lui scop în viață. Bate darabana pe scrib; dă nerăbdător dintr-un picior, gata să afle mai multe. E greu să ții pasul cu el - e atât de deștept și învață așa de repede. Dacă își va urma curând vocația, iar eu voi rămâne de una singură?

Toate se petrec atât de rapid. Până să împlinesc șaptesprezece ani, mi s-a părut că înaintez cu pași mici pe o cărare, observând fiecare pietricică, fiecare frunză și simțindu-mă nerăbdătoare și plictisită în mod plăcut. Acum, parcă aș alerga din răspuțeri pe cărare, gâfâind. Mi se pare că ziua legămintelor va sosi foarte curând. Se va încetini, oare, vreodată ritmul?

Nu mă mai uit la Xander. „Chiar dacă Xander își va afla primul profesia, tot suntem o Pereche”, țin să-mi reamintesc. N-o să mă abandoneze. Nu știe că am văzut chipul lui Ky pe ecran.

Ar înțelege, oare, dacă i-aș mărturisi asta? Cred că da. Nu mi se pare că ar pune în pericol faptul că suntem o Pereche sau prietenia noastră. Cu toate astea, nu vreau să risc să le pierd.

Mă uit iar la instructoare. Fereastra din spatele ei e întunecată; cerul e acoperit de nori gri. Mă întreb cum se văd, oare, de pe vârful Dealului. Poți să te cațeri suficient de sus, încât să ajungi deasupra plafonului de nori, să privești dintr-un loc însorit ploaia care cade sub tine?

Fără să vreau, mi-l imaginez pe Ky pe deal, cu fața întoarsă spre sursa de căldură. Închid o clipă ochii, închipuindu-mi că sunt și eu acolo.

* * *

În mijlocul orei, se stârnește, în sfârșit, furtuna. Parcă și văd cum plouă în spațiul verde unde m-am întâlnit cu oficialitatea, până când fântâna ajunge să se reverse, sub picăturile ce răpăie pe banca pe care am stat. Mi se pare că pot să aud picăturile căzând pe metal, oftând când aterizează pe iarbă și pe noroi. Afară e un întuneric de parcă s-a lăsat seara. Apa ropotește pe acoperiș și se scurge prin burlane. Singura fereastră din clasă e

umbrită de apa care-o acoperă precum o perdea, împiedicându-ne să vedem ce e dincolo de ea.

Deodată, în minte îmi vine un vers din cealaltă poezie, rea a lui Tennyson: *Potopul purta-mă-va departe*.

Dacă aş fi păstrat poeziile pe care mi le-a dat bunicul, aş fi purtată de-un potop pe care nu l-aş putea stăvili. Am procedat cum trebuia; am făcut ce era mai bine. Dar mi se pare că ploaia de afară mă udă şi pe mine, măcinându-mi uşurarea şi lăsând în urmă doar regrete. Poeziile nu mai sunt. Şi nu le mai pot recupera vreodată.

Capitolul 12

În seara aceea, la muncă, avem parte de o sortare interesantă. Până şi Norah se însufleţeşte când mi-o descrie la biroul ei.

—Căutăm anumite trăsături fizice pentru cei care vor fi Perechea cuiva, spune ea. Culoarea ochilor şi a părului, înălţime şi greutate.

—Şi Departamentul de alegere a perechilor va folosi sortările pe care le facem? întreb.

Norah râde.

—Sigur că nu, e doar un exerciţiu. Vor să vadă dacă detectaţi şabloane în

informațiile despre cei care vor fi Perechea cuiva, șabloane pe care oficialitățile le-au observat deja.

Desigur.

— Mai e ceva, adaugă Norah. Își coboară vocea, dar nu pentru că ar fi un secret, ci pentru că nu vrea să-i deranjeze pe ceilalți de la lucru. Oficialitățile mi-au spus că te vor lăsa să te ocupi personal de următorul test.

E un semn bun. Înseamnă că vor să vadă cu propriii ochi că pot să mă descurc în situații stresante, că mă iau în considerare pentru o profesie interesantă legată de sortare.

— Știi și când o vor face?

Îmi dau seama că știe, dar nu are voie să-mi spună.

— În curând, răspunde vag, apoi îmi oferă unul dintre rarele ei zâmbete.

E iar atentă la ecran, iar eu mă duc la postul meu, să mă apuc de muncă.

„E bine”, îmi zic. Dacă le produc o impresie bună oficialităților, s-ar putea să mi se ofere cea mai potrivită profesie, lini merge iar bine. N-o să mă mai gândesc la bunicul, și la mostra pierdută, și la poeziile incinerate, sau la tata și la oficialitățile care l-au percheziționat. Sau la faptul că, până la urmă, Ky nu va fi Perechea nimănui și nu va munci decât la centrul de distribuire a hranei. N-o să mă mai gândesc la nimic din toate astea. E vremea să-mi limpezesc gândurile și să sortez. Când sortezi după culoarea ochilor, e uimitor cât de puține variante există - un număr finit de opțiuni. Albaștri, căprui, verzi, cenușii, maro-verzui - acestea sunt toate culorile pe care le pot avea, chiar și luând în considerare diferitele rase de oameni. Cu multă vreme în urmă, aveau loc mutații genetice, cum ar fi albinoșii, dar acum nu se mai întâmplă așa ceva. Culoarea părului e la fel de limitată: negru, șaten, blond, roșcat.

Chiar dacă sunt atât de puține variante, variațiile sunt nenumărate. De exemplu, mulți băieți din această bază de date au ochi albaștri și păr negru, precum Ky, dar sunt sigură că niciunul nu arată exact ca el. Și, chiar de-ar fi așa, dacă un băiat i-ar semăna întocmai, sau dacă ar avea un frate geamăn, tot nu ar poseda acea combinație de energie și înfrânare, de sinceritate și mister pe care le are el. Chipul lui îmi tot apare în minte, dar știu că nu mai

poate fi vorba despre greșeala Societății. E a mea. Eu sunt cea care se tot gândește la el, când, de fapt, ar trebui să mă gândesc la Xander.

Mica imprimantă de lângă mine piuie și mă face să tresar.

Am greșit și n-am observat eroarea într-un interval acceptabil de timp. Pe masa de lângă mine se desfășoară o fâșie de hârtie. O iau. „GREȘEALA LA RÂNDUL 3568.” Mă încurc rareori, așa că va suscita nicaiva interes. Mă întorc la rândul în care s-a strecurat eroarea și-l corectez. Dacă voi păți așa ceva și săptămâna viitoare, când mă vor urmări oficialitățile...

Dar nu se va întâmpla. Nu voi permite să se petreacă una ca asta. Înainte să mă cufund iar în sortare, mă gândesc o clipă la ochii lui Ky, la mâna lui atingându-mi brațul.

* * *

— Mi-a zis cineva că o fată de vârsta ta a venit azi pe șantier, îmi spune tata.

M-a întâmpinat în stația trenului aerian; face asta din când în când cu mine și cu Bram, ca să putem discuta între patru ochi înainte să ajungem acasă.

— Tu ai fost?

Dau aprobator din cap.

— Au anulat drumeția din cauza ploii, așa că m-am gândit să vin să te văd înainte de școală. Pentru că nu ne-am întâlnit de dimineață. Dar erai ocupat, iar eu mă grăbeam să ajung la școală. Îmi pare rău că n-am putut să stau mai mult.

— Să mai vii, dacă vrei, îmi spune. Toată săptămâna viitoare voi fi la birou. Drumul până acolo e mult mai scurt.

— Știu. Poate c-o să vin.

Răspunsurile mele par reci, și sper să nu-și dea seama că sunt încă puțin furioasă pe el pentru c-a pierdut mostra. Știu că nu are niciun sens să mă supăr pe el și mai știu că se simte îngrozitor, dar nu mă pot abține. Mi-e dor de bunicul. Mă agățasem de acea eprubetă, de speranța că ar putea reveni la viață.

Tata se oprește și se uită la mine.

— Cassia, voiai să mă întrebi ceva? Sau să-mi spui ceva? De-asta ai venit pe șantier?

Pe chipul lui blând, care seamănă atât de mult cu al bunicului, se citește îngrijorarea. Trebuie să-i povestesc.

— Bunicul mi-a dat o hârtie, îi zic, și fața tatălui se face deodată albă ca varul. Era înăuntrul pudrierei. Pe ea erau notate cuvinte vechi.

— Șșșt! face tata. Stai!

Spre noi se îndreaptă un cuplu. Zâmbim și dăm bună ziua, despărțindu-ne ca să-i ocolim pe trotuar. Când s-au îndepărtat suficient, tata se oprește. Suntem în fața casei, dar îmi dau seama că nu vrea să continue discuția înăuntru, înțeleg. Vreau să-l întreb ceva și trebuie să-mi răspundă înainte să pătrundem în vestibulul în care dispozitivul ne așteaptă bâzâind. Mi-e teamă că nu vom mai apuca să vorbim despre asta.

— Ce-ai făcut cu ea? mă întreabă.

— Am distrus-o. Azi, pe șantier. Mi s-a părut cel mai sigur loc.

Mi se pare că e dezamăgit, dar apoi încuviințează.

— Perfect. Așa e cel mai bine. Mai ales acum.

Știu că se referă la vizita oficialităților și, înainte să mă pot înfrâna, întreb:

— Cum ai putut să pierzi mostra?

Tata își acoperă fața cu mâinile, un gest atât de brusc și de plin de durere, încât fac un pas în spate.

— N-am pierdut-o... Trage adânc aer în piept. Nu vreau să-și încheie propoziția, dar nu știu ce să zic ca să-l opresc. Am distrus-o. Chiar în ziua aia. M-a obligat să-i promit că voi proceda întocmai. Voia să moară în condițiile stabilite de el.

Cuvintele „să moară” mă fac să mă crispez, dar tata tot n-a terminat.

— Nu voia ca ei să-l poată aduce înapoi. Își dorea să aleagă ce i se va întâmpla.

— Dar și tu aveai de ales, șoptesc furioasă. Nu trebuia s-o faci. Iar acum s-a dus.

S-a dus. Ca poezia scrisă de Thomas. Am făcut bine c-am distrus-o. Ce-și imagina bunicul că voi face cu ea? Familia mea nu se revoltă. Nici el n-a

făcut-o, dacă lăsăm la o parte faptul că a păstrat poemul. Și nici nu există vreun motiv s-o facem. Societatea ne oferă atât de multe. Vieți împlinite. Șansa de a fi nemuritori. Nu poate fi distrusă decât dacă o distrugem singuri. Cum a făcut tata, pentru că așa i-a cerut bunicul.

Mă întorc brusc și fug în casă, cu ochii plini de lacrimi, în timp ce o parte din mine îl înțelege și știe motivul pentru care a ales să procedeze cum i-a zis bunicul. Oare nu fac și eu același lucru de fiecare dată când îmi repet cuvintele poemului sau când încerc să fiu puternică fără să apelez la tableta verde?

E greu să-ți dai seama cum să fii puternic. Am dat oare dovadă de slăbiciune renunțând la bucata de hârtie, privind-o cum plutește spre moarte la fel de tăcută, de albă și de plină de promisiuni precum o sămânță de bumbac? E o dovadă de slăbiciune faptul că simt ceea ce simt când mă gândesc la Ky Markham? Că țin minte exact locul unde anume m-a atins?

Sentimentele mele pentru Ky trebuie să dispară. Chiar acum. Xander e Perechea mea. Nu trebuie să-mi pese mie de Ky pentru că a fost în locuri pe care eu nu le-am văzut niciodată sau pentru că a plâns în timpul proiecției, când a crezut că nu-l vede nimeni. Nu contează că știe despre cuvintele frumoase pe care le-am citit în pădure. Trebuie să urmez regulile, să fiu în siguranță. Asta e tot ce contează. Pentru asta trebuie să fiu puternică.

Voi încerca să uit de momentul în care Ky a rostit cuvintele „casa mea”, privindu-mă în ochi.

Capitolul 13

— Cassia Reyes, mă prezint, întinzând cardul.

Muncitorul înregistrează cu scannerul numărul inscripționat pe o parte a cinei învelite în folie și-mi dă apoi mâncarea.

Datapodul piuie din nou când Xander își ia porția și se așază lângă mine.

— Ai văzut-o cumva pe Em? Sau pe Piper, ori pe Ky? mă întreabă.

Pe terenul de joacă de lângă Școala Primară sunt presărate pături. E un adevărat picnic - mâncăm afară, pe iarbă. Muncitorii străbat în goană curtea, încercând să ducă fiecăruia porția cuvenită de mâncare. E destulă bătaie de cap, așa că înțeleg de ce nu avem parte mai des de așa ceva. E mult mai ușor să trimiți mâncarea direct în casele, în școlile sau la locurile de muncă ale oamenilor.

—Nu cred că Piper și Ky s-au înscris la timp, răspund. Din cauză că muncesc.

Cineva ne face cu mâna de pe o pătură întinsă în mijlocul curții.

—Uite-o pe Em, îi zic lui Xander, arătând-o cu degetul. Ne strecurăm amândoi printre păturile de pe iarbă, salutându-ne colegii și prietenii. Toată lumea e binedispusă, năucită de noutatea evenimentului. Mă uit în jos, cu grijă să nu calc pe pătura cuiva sau chiar în vreo farfurie cu mâncare, și mă lovesc direct de Xander, care s-a oprit. Îmi zâmbește peste umăr.

— Aproape că mi-am scăpat cina pe jos din cauza ta, îmi spune, iar drept răspuns îl tachinez la rândul meu, dându-i un ghiont.

Se așază pe pătură, lângă Em, și se apleacă să vadă ce mâncare are în caserolă.

— Ce ne-au trimis?

— Tocană de carne cu legume, răspunde Em și se strâmbă.

— Nu uita de înghețată, o îmbărbătez eu.

Aproape am terminat de mâncat, când cineva îl strigă pe Xander.

— Vin imediat, ne spune înainte să se ridice și s-o pornească prin mulțime.

Îl văd cum înaintează printre grupările de oameni; toți întorc capul după el și-l strigă pe nume.

Em se apropie de mine și-mi spune:

— Cred că-i ceva în neregulă cu mine. Am luat pastila verde de dimineată. *Deja*. Aveam de gând s-o păstrez pentru sfârșitul săptămânii. Știi tu.

Sunt pe cale s-o întreb pe Em la ce se referă, dar i-aș demonstra că nu sunt o prietenă bună, din moment ce-aș uita tocmai un asemenea lucru. O să meargă la Banchetul Alegerii. Voia să păstreze pastila pentru acea seară, căci are emoții.

— Of, Em, îi zic și o cuprind pe după umeri, îmbrățișând-o.

În ultima vreme, ne-am cam îndepărtat una de alta, dar nu intenționat. Se întâmplă adesea, mai ales când nu mai e mult până când ți se stabilesc profesia și locul de muncă. Dar mi-e dor de ea și, mai ales, de seri precum aceasta. De nopțile de vară, când îmi amintesc cum era să fii mai tânăr și să ai mai mult timp. Când eu și Em petreceam multe ore libere împreună. Pe atunci aveam mai mult timp la dispoziție.

— O să fie o seară minunată, o asigur eu. Îți promit. Totul e așa de frumos! E exact cum ni se spune că va fi.

— Serios? mă întreabă Em.

— Sigur că da. Ce rochie ai ales?

Modelele disponibile se schimbă la fiecare trei ani, așa că Em are de ales dintre aceleași rochii ca mine.

— Una dintre cele galbene. Numărul paisprezece. O mai ții minte?

S-au întâmplat multe de când am fost la biroul pentru Alegerea Perechilor și am ales ce voi purta.

— Nu cred, recunosc, încercând totuși să-mi amintesc.

Em se însufletește când o descrie:

— E de un galben foarte deschis, cea cu mâneci foarte largi...

Acum îmi aduc aminte.

— Ah, Em, mi-a plăcut la nebunie rochia aia. O să arăți superb.

Chiar așa și e. Galbenul i se potrivește perfect; va arăta grozav pe pielea ei albă, cu părul și ochii negri. O să fie asemenea unei raze de soare într-o zi de primăvară.

— Sunt așa de emoționată!

— Știu. E și greu să nu fii.

— Acum, că ești Perechea lui Xander, totul s-a schimbat, îmi mărturisește Em. Nu-mi vine să cred.

— Dar asta nu înseamnă că, dacă sunt Perechea lui Xander, lucrurile stau

altfel.

— Știu. O știm cu toții. Dar nu putem să nu ne întrebăm cum ar fi.

Em se uită la mâncarea aproape neatinsă din caserolă.

Din difuzoare se aude sunetul clopoțelului, moment în care începem cu toții să ne strângem lucrurile. E timpul să ne apucăm de lucru. Em oftează și se ridică. Pe chip i se citește încă îngrijorarea, aducându-mi aminte de felul în care m-am simțit și eu când așteptam să aflu care-mi va fi Perechea.

— Em, o strig fără să mă gândesc. Dacă vrei, pot să-ți împrumut pudriera mea pentru Banchet. E aurie. Se va potrivi de minune cu rochia ta. O să ți-o aduc mâine-dimineață.

Em face ochii mari.

— Ai un artefact? Și vrei să mi-l împrumuți?

— Sigur. Ești una dintre cele mai bune prietene ale mele.

* * *

Răsadurile cu flori roșii de nou-trandafiri ne așteaptă în vase negre de plastic, să le plantăm în pământul din fața Școlii Primare. Aceasta pare întotdeauna așa de veselă, îmi imaginez pereții de un galben-deschis, podelele verzi și ușile albastre ale claselor. E ușor să te simți în siguranță aici. Mereu m-am simțit așa când eram mai mică. „Și acum mă simt în siguranță, îmi spun. Poeziile nu mai există. Tata nu mai are necazuri. Sunt în siguranță aici și oriunde în altă parte.”

Poate doar cu excepția acestui loc unde, în ciuda hotărârii mele de-a rămâne în siguranță, mă pomenesc uitându-mă adesea la Ky, punându-mi întrebări. Dorindu-mi să vorbim din nou, dar neîndrăznind să-mi asum riscul de a-i spune ceva, în afară de amabilitățile obișnuite.

Privesc peste umăr, căutându-l pe Ky, dar fără succes.

— Ce fel de flori sunt astea? mă întreabă Xander în timp ce săpăm.

Pământul e dens și negru. Când îl ridicăm cu lopata, se prefăce în bulgări.

—Nou-trandafiri, îi răspund. Probabil că ai niște tufe în curte. Noi avem. Nu menționez că nu se numără printre preferații mamei. Ea crede că

nou-trandafirii din oraș, care cresc în toate grădinile și spațiile publice, au fost altoiți de prea multe ori și nu mai seamănă cu cei originali. Vechi-trandafirii sunt greu de îngrijit; fiecare floare era un adevărat triumf. Dar aceștia sunt rezistenți, spectaculoși și făcuți să țină mult timp.

—În Ținuturile Agricole nu există noi-trandafiri, spune mama. Avem alte flori, flori sălbatice.

Când eram mică, îmi povestea despre celelalte flori care creșteau în voie în Ținuturile Agricole. Nu se întâmpla nimic în poveștile ei; de fapt, nici măcar nu erau povești, ci descrieri, dar erau frumoase și îmi îngreunau pleoapele.

—Dantela reginei Anna, îmi șoptea mama. Morcovi sălbatici. Când sunt tineri, le poți mânca rădăcina. Florile sunt albe și dantelate. Minunate. Precum stelele.

—Cine-i regina Anna? o întrebam somnoroasă.

—Nu-mi aduc aminte. Cred că e menționată în cele O sută de lecții de istorie. Dar, șșșt! nu asta-i important, ci să vezi dantela înaintea ochilor; atât de multe floricele, că nici nu reușești să le numeri, dar poți încerca...

Xander îmi întinde un răsad de nou-trandafir, pe care-l scot din micul recipient de plastic, punându-l în pământ. Rădăcinile subțiri și puternice s-au încolăcit în interiorul vasului, neavând suficient spațiu. Le întind când așez nou-trandafirul în pământ. Vederea țărânei îmi amintește de noroiul care mi se lipește de tălpi când merg în drumeție. Iar gândul la drumeție mi-l aduce în minte pe Ky. Din nou.

Mă întreb unde-o fi. Eu și Xander plantăm florile și stăm de vorbă, însă eu mi-l imaginez pe Ky lucrând sau ascultând muzica transmisă în amfiteatrul aproape gol, în timp ce noi ne jucăm. Mi-l închipui strecurându-se prin mulțimea din clădirea destinată recreerii și jucând un joc pe care, cel mai probabil, îl va pierde. Îl văd stând în cinematograful uitându-se la un film, cu lacrimi în ochi. „Nu.” Mi-l alung din minte. Nu vreau să mai fac asta. Am ales deja.

„De la bun început, n-am avut, de fapt, de ales.”

Xander știe că nu-l ascult atât de atent pe cât ar trebui. Se uită în jur, să se asigure că nu ne aude nimeni, apoi rostește încet:

— Cassia, încă-ți faci griji în privința tatălui tău?

Tata.

— Nu știu, răspund.

E adevărat. Nu eu știu ce simt față de el. Mânia a început să mi se domolească - aproape fără să vreau - și am devenit mai înțeleghătoare. Dacă bunicul m-ar fi privit pe mine cu ochii lui înflăcărați și m-ar fi rugat să-i fac o ultimă favoare, oare eu aș fi putut să-l refuz?

Seara se lasă încet; cerul se întunecă treptat. Când clopoțelul sună iar și ne ridicăm să trecem în revistă ceea ce am făcut, a mai rămas o geană de lumină. Se simte o adiere, iar straturile de flori unduiesc roșii în asfințit.

— Aș vrea să putem face asta în fiecare sâmbătă, spun.

Am dat naștere la ceva frumos. Pe mâini am pete stacojii, din pricina unor petale strivite, și miros a pământ și a nou-trandafir, aroma aceea intensă de floare, care-mi place în ciuda comentariilor mamei mele, cum că parfumul vechi-trandafirului era mai subtil și mai delicat. Ce e rău în a fi rezistent? Ce e rău în a fi, în sfârșit, ceva, cineva?

Dar, stând aici și privind rezultatele muncii mele, îmi dau seama că familia mea nu a făcut niciodată altceva decât să sorteze. Nu a creat nimic. Tata sortează vechi artefacte, la fel ca bunicul; străbunica a sortat poezii. Bunicii din Ținuturile Agricole plantează semințe și obțin recolte, dar totul a fost hotărât de către oficialități. La fel ca plantele de care are grijă mama în parcul dendrologic.

La fel cum am făcut noi aici.

Așa că, în fond, nu am creat nimic. Am făcut doar ce mi s-a spus, am urmat regulile, și a luat naștere ceva frumos. Exact cum au promis oficialitățile.

— Uite și înghețata, spune Xander.

Muncitorii împing cărucioarele pe trotuarul de lângă straturile de flori. Xander mă ia de-o mână, Em, de cealaltă, și ne așezăm la cea mai apropiată coadă.

Împărțirea înghețatei învelite în staniol durează mult mai puțin decât distribuirea cinei, pentru că înghețata e de un singur fel. Mesele conțin vitamine și aditivi personalizați și trebuie înmânate persoanei

corespunzătoare. Înghețata nu e un asemenea aliment.

Pe Em o strigă cineva, iar ea se îndreaptă într-acolo. Eu și Xander ne găsim un locșor ceva mai ferit de ceilalți.

Ne sprijinim de pereții masivi de ciment ai școlii și ne întindem picioarele. Picioarele lui Xander sunt lungi, încălțate în pantofi scâlțiați. Trebuie să primească, în curând, o pereche nouă.

Își înfige lingura în singura cupă albă de înghețată și oftează.

— Aș planta hectare întregi de flori pentru asta.

Sunt de acord. Rece, dulce, minunată, înghețata îmi alunecă pe limbă și pe gât, până în stomac, unde jur că o pot simți mult timp după ce s-a topit. Degetele îmi miros a pământ, iar buzele mele au gust de zahăr și toate simțurile îmi sunt atât de alerte, încât mă întreb cum voi reuși să dorm la noapte.

Xander îmi întinde ultima linguriță.

— Nu, e a ta, îi spun, dar el insistă.

E generos și zâmbitor, și mi s-ar părea urât să-i îndepărtez mâna, așa că accept.

Iau lingurița și bag ultima înghițitură în gură. N-ai putea să faci niciodată asta la o masă adevărată - să împărți mâncarea -, dar în seara asta e permis. Oficialitățile care se plimbă încolo și-ncoace, supraveghindu-ne, nici măcar nu clipesc.

— Mersi, îi zic.

Îmi vine să plâng din pricina dovezii de bunătate a lui Xander; în schimb, fac o glumă.

— Am folosit aceeași linguriță. E ca și cum ne-am fi sărutat.

Xander își dă ochii peste cap.

— Dacă așa ți se pare, înseamnă că nu te-a sărutat nimeni, niciodată.

— Sigur că nu m-a sărutat nimeni.

La urma urmei, suntem adolescenți. Cu toții ne îndrăgostim, flirtăm și ne jucăm de-a sărutatul înainte să ni se aleagă Perechea. Însă sunt doar niște jocuri, căci știm cu toții că, într-o bună zi, vom avea o Pereche. Sau vom fi Celibatari, iar jocurile nu se vor sfârși niciodată.

— Instrucțiunile ziceau ceva de sărutat? Ceva demn de reținut? întreb,

tachinându-l pe Xander.

Îi citesc neastâmpărul în priviri când se apropie și mai mult de mine.

— Nu există reguli legate de sărutat, Cassia. Suntem o Pereche.

Am privit de nenumărate ori chipul lui Xander, dar niciodată așa. Niciodată în întunericul care aproape s-a lăsat, niciodată cu acea senzație în stomac și în inimă, parte nerăbdare, parte neliniște. Mă uit în jur, dar nimeni nu e atent la noi și, chiar dacă ar fi, nu ar vedea decât două siluete cufundate în umbră, stând una lângă alta în seara tot mai adâncă.

Așa că mă apropii și eu de Xander.

Și, dacă aș fi avut nevoie de încă o confirmare că Societatea știe ce face, că el e Perechea mea, gustul sărutului lui Xander m-ar fi convins. E așa cum trebuie, mai dulce decât m-am așteptat.

* * *

În curte sună clopoțelul, iar eu și Xander ne desprindem, uitându-ne unul la celălalt.

— Mai avem o oră liberă, anunță Xander, privindu-și ceasul cu chipul destins, nestânjenit.

— Aș vrea să mai putem rămâne, spun, și vorbesc serios.

Aerul care-mi scaldă fața pare atât de cald aici. E aer adevărat, nu răcit sau încălzit pentru confortul meu. Iar sărutul lui Xander, primul meu sărut adevărat, mă face să strâng din buze, încercând să-i simt iar gustul.

— N-o să ne lase, îmi zice, și știu că are dreptate.

Strâng deja cupele, rugându-ne să ne petrecem în altă parte ora liberă rămasă, căci aici nu mai este lumină.

Em se desprinde de celălalt grup de prieteni și se îndreaptă, cu grație, spre noi.

— Vor să prindă sfârșitul proiecției, dar m-am cam săturat de asta, ne spune. Voi ce faceți?

În clipa în care ne întreabă, ochii i se măresc, căci și-a adus aminte că eu și Xander suntem, acum, o Pereche. Preț de un moment, uitase, iar acum își face griji că va fi în plus.

Dar vocea lui Xander e caldă, prietenoasă, degajată.

—Nu avem suficient timp ca să jucăm ceva. La o stație de-aici e o sală de concerte. Mergem acolo?

Em pare ușurată și se uită la mine, să se asigure că e în regulă. Îi zâmbesc. Sigur că e-n regulă. Încă ne e prietenă.

Pe când ne îndreptăm spre stația trenului aerian, mă gândesc că, odată, eram mai mulți. Apoi, lui Ky i-a fost distribuit locul de muncă, și Piper i-a urmat. Nu știu unde e Sera în seara asta. Em e aici, dar va veni o vreme în care și ea ne va părăsi și voi rămâne doar cu Xander.

* * *

A trecut mult timp, luni întregi, de când n-am mai fost la o sală de concerte. Spre mirarea mea, sala asta e plină de oameni îmbrăcați în haine albastre. Cu muncitori, tineri și bătrâni deopotrivă, care au ieșit din tură. Cred că se întâmplă adesea; cum mai au doar puțin timp la dispoziție, n-au unde să meargă altundeva. Trebuie să se oprească aici pe drumul de întoarcere din oraș. Observ cu uimire că unii dorm, răpuși de oboseală, cu capetele lăsate pe spate. Nimeni nu pare deranjat de asta. Alții stau de vorbă.

Ky e aici.

Îl zăresc aproape imediat în marea de albastru, fără să-mi dau seama că-l căutam. Ky ne vede la rândul lui. Ne face semn, dar nu se ridică.

Ocupăm cele mai apropiate locuri libere. Em îl întreabă pe Xander cum i s-a părut lui Banchetul Alegerii, încercând să se liniștească. Xander îi povestește o istorioară amuzantă despre cum n-a știut să-și pună butonii sau să-și lege cravata. Încerc să nu-l bag în seamă pe Ky, dar tot observ când se ridică și-și croiește drum spre noi. Zâmbesc ușor când se așază lângă mine.

—Nu știam că-ți place așa de mult muzica.

—Vin des aici, mărturisește Ky. La fel ca majoritatea muncitorilor, după cum sunt sigur că ai băgat de seamă.

—Nu devine plictisitor?

Deasupra noastră plutește vocea subțire și limpede a femeii care interpretează cântecul.

— Am auzit de-atâtea ori cele O sută de cântece.

— Uneori, sunt diferite, explică el.

— Serios?

— Sunt diferite când și tu ești altfel.

Nu prea înțeleg ce vrea să zică, dar, deodată, Xander mă trage de braț, distrăgându-mi atenția.

— Em, îmi șoptește el făcându-mă să mă uit la prietena mea.

O văd tremurând și respirând cu repeziciune. Xander se ridică și face schimb de locuri cu ea, sprijinind-o și apărând-o cu propriul trup, ca să fie în interiorul grupului, nu pe marginea lui.

Mă aplec și eu, încercând instinctiv s-o ascund, și, curând, Ky se lipește de mine, făcând același lucru. E a doua oară când ne atingem și, deși sunt îngrijorată din pricina lui Em, nu mă pot abține să nu observ, să nu-mi doresc să mă sprijin și eu puțin de el, deși încă pot simți pe buze sărutul lui Xander.

Ne-am strâns în jurul lui Em, ascunzând-o privirilor. Indiferent ce se petrece, cu cât văd mai puțini oameni, cu atât mai bine. E spre binele lui Em. Și al nostru. Mă uit în sus. Oficialitatea care supraveghează sala de concerte încă nu ne-a observat. Sunt așa de mulți aici, majoritatea muncitori, care necesită o supervizare mai atentă decât elevii. Avem puțin timp la dispoziție.

—O să iei pastila verde, îi zice Xander, cu blândețe, lui Em. E un atac de panică. Am văzut oameni suferind de așa ceva la centrul medical. Nu trebuie decât să ia tableta verde, dar sunt așa de speriați, încât uită s-o facă.

Deși pare încrezător, își mușcă buzele. E îngrijorat, și n-are voie să dezvăluie prea multe despre viitoarea lui slujbă celor care nu au aceeași profesie.

—Nu poate, îi șoptesc. A luat-o mai devreme. Încă n-a avut timp să primească alta.

Nu rostesc și restul: „Și-o să dea de necaz dacă ia două într-o singură zi”.

Xander și Ky se uită unul la celălalt. Nu l-am mai văzut niciodată pe

Xander șovăind; nu poate să facă ceva? Știu că poate. Odată, un copil de pe strada noastră a căzut. Era plin de sânge. Xander a știut cum să procedeze - nici măcar n-a tresărit - până la sosirea medicilor, care l-au dus pe băiat la centrul medical, ca să-l facă bine.

Nici Ky nu se mișcă.

„Cum poți să stai așa? Ajut-o!” gândesc furioasă.

Dar, deși nu se clintește, se uită fix la Xander. Își mișcă buzele.

— *A ta*, șoptește el.

Preț de o fracțiune de secundă, Xander nu înțelege; apoi, pricepem amândoi în același timp.

Dar aici se opresc asemănările. Xander nu ezită, odată ce a înțeles îndemnul lui Ky.

— Desigur, rostește el încet, scoțându-și recipientul pentru pastile.

Acum, că știe ce să facă, se mișcă rapid și lin; e iar el însuși.

Bagă tableta lui verde în gura lui Em. Nu cred că ea își dă seama ce se petrece; tremură atât de tare și-i este foarte frică, înghite din reflex; mă îndoiesc că simte vreun gust.

Corpul i se relaxează aproape imediat.

— Mulțumesc, ne spune și închide ochii. Îmi pare rău. Mi-am făcut prea multe griji în legătură cu Banchetul. Îmi pare rău.

— E-n regulă, șoptesc, uitându-mă la Xander, și apoi la Ky.

Au reușit să se descurce împreună. O clipă, mă întreb de ce Ky nu i-a dat lui Em pastila lui, dar apoi îmi aduc aminte. E o Aberație. Iar Aberațiile nu au voie să poarte la ele propriile pastile.

„Oare Xander a dedus acum asta? S-a dat Ky de gol?”

Dar nu cred că Xander a ghicit despre ce este vorba. De ce-ar fi făcut-o? E la fel de logic să-i dea lui Em tableta lui, ca și pe cea a lui Ky. Ba chiar mai logic, doar o știe pe Em de mai multă vreme. Se așază la loc, uitându - se la Em și luându-i pulsul, ținându-i în mână încheietura delicată. Ne privește pe mine și pe Ky, apoi dă din cap.

— E totul în regulă, zice. O să fie bine.

O cuprind pe Em cu brațul și închid și eu ochii, ascultând muzica. Melodia interpretată de femeie s-a terminat, și acum se aude Imnul

Societății, bubuitul sunetelor joase, intervenția corului la ultimul vers. Vocile par triumfătoare; cântă toți ca unul. Asemenea nouă. Ne-am strâns în jurul lui Em ca s-o protejăm de ochii oficialităților; niciunul dintre noi nu va sufla o vorbă despre pastila verde.

Mă bucur că totul e în regulă, că i-am promis lui Em să-i împrumut pudriera pentru Banchet. Ce sens are să posezi ceva minunat dacă nu-l împărți niciodată cu nimeni?

E ca și cum ai avea o poezie, o poezie frumoasă și sălbatică, pe care n-o mai are nimeni, și i-ai da foc.

După o clipă, deschid ochii și mă uit la Ky. El nu mă privește, dar știu că-și dă seama că-l urmăresc. Muzica e blândă și lentă. Pieptul i se ridică și-i coboară. Are gene negre și neverosimil de lungi, de aceeași culoare ca părul.

Ky are dreptate. Cântecele ăsta nu-mi va mai părea niciodată la fel.

Capitolul 14

A doua zi, la lucru, am observat imediat când au intrat oficialitățile în încăpere. Aidoma pieselor de domino căzând pe o masă de joc, toate capetele s-au întors spre ușa centrului de sortare. Oficialitățile îmbrăcate în uniforme albe au venit special pentru mine. O știu cu toții, la fel ca mine, așa că nu-i aștept. Îmi împing scaunul în spate și mă ridic, privindu-i drept în ochi peste paravanele care ne despart birourile.

A venit vremea să dau testul. Îmi fac semn să-i urmez.

Cu inima bătându-mi nebunește, dar cu capul sus, intru într-o cămăruță cenușie, mobilată cu un singur scaun și mai multe mese mici.

Când mă așez, Norah apare în prag. Pare ușor neliniștită, dar îmi zâmbeste încurajator, înainte să se uite la oficialități.

— Aveți nevoie de ceva?

— Nu, mulțumim, răspunde o oficialitate cu păr cărunt, care pare mult mai în vârstă decât celelalte două. Am adus tot ce ne trebuie.

Niciuna dintre cele trei oficialități nu stă la palavre în vreme ce aranjează totul. Oficialitatea care luase prima cuvântul părea să fie liderul celorlalte două femei eficiente și pline de grație. Îmi lipesc o etichetă colectoare de date în spatele urechii și una pe gulerul cămășii. Nu spun nimic, nici măcar atunci când gelul pe care l-au folosit să lipească etichetele îmi provoacă usturimi.

Cele două femei se dau înapoi, iar oficialitatea mai în vârstă îmi pune în față, pe masă, un mic ecran.

— Ești gata?

— Da, confirm, sperând că vocea mi-e calmă și limpede.

Îmi îndrept umerii și spatele. Dacă mă port de parcă nu mi-ar fi teamă, poate mă vor crede. Dar etichetele pe care le-au lipit le pot spune cu totul altceva, din cauza pulsului meu accelerat.

— Atunci, poți începe.

Prima dată trebuie să sortez numere - e ușor, de încălzire. Se poartă corect față de mine; vor să-mi intru mai întâi în mână, înainte să trec la sortări mai grele.

Când sortez numerele de pe ecran, ordonând haosul și sesizând modelele, pulsul îmi revine la normal. Nu mă mai preocupă atât de multe lucruri: amintirea sărutului lui Xander, ce-a făcut tata, curiozitatea mea cu privire la Ky, grijile provocate de Em în sala de concerte, ce-i cu mine, cum trebuie să fiu și pe cine să iubesc. Mă detașez de toate, ca un copil care ține în pumn un buchet de baloane în prima zi de Școală Primară. Se îndepărtează plutind, viu colorate și lăsându-se purtate de briză, dar nu ridic privirea și nu încerc să le prind. Doar când mă detașez complet pot fi cea mai bună, doar atunci pot fi exact ce-și doresc ei să fiu.

* * *

— Excelent, spune oficialitatea mai în vârstă când își notează rezultatele. De-a dreptul minunat. Mulțumim, Cassia.

Cele două femei îmi îndepărtează etichetele. Mă privesc în ochi și-mi zâmbesc, căci acum nu pot fi acuzate de subiectivitate. Testul s-a sfârșit. Se pare că l-am trecut.

— A fost o adevărată plăcere, spune oficialitatea cu păr cărunt, întinzându-se spre mine peste măsuță.

Mă ridic și dau mâna cu el, apoi cu celelalte două oficialități. Mă întreb dacă pot simți energia care mă străbate; sângele mi-e plin de adrenalină și de un sentiment de ușurare.

— A fost o demonstrație extraordinară a capacității tale de sortare.

— Vă mulțumesc, domnule.

În drum spre ușa, bărbatul se întoarce încă o dată către mine și adaugă:

—Suntem cu ochii pe tine, domnișoară, închide ușa de metal, scoțând un sunet grav, plin, ca un final. Ascult tăcerea și-mi dau deodată seama de ce-i place lui Ky să se piardă în fundal. E ciudat să știu sigur că oficialitățile mă urmăresc cu mai multă atenție, de parcă aș fi stat în drum când s-a închis ușa și acum sunt țintuită de greutatea privirii lor; e ceva concret, real și apăsător.

* * *

În seara Banchetului lui Em mă culc devreme și adorm repede. E rândul meu să port etichetele pentru informații, și sper că datele pe care le vor extrage din visele mele vor indica tiparele de somn ale unei fete de șaptesprezece ani complet normale.

Dar visez că sortez iar pentru oficialități. Pe ecran apare chipul lui Em, pe care și trebuie să o introduc în grupul celor cărora li se va alege Perechea. Îngheț. Măinile mi se opresc. Creierul mi se scurtcircuitează.

— E vreo problemă? mă întreabă oficialitatea cu păr cărunt.

— Nu-mi dau seama unde ar trebui să o sortez, răspund.

Se uită la chipul lui Em afișat pe monitor și zâmbește.

— Ah. Nu e nicio problemă. Are pudriera ta, nu-i așa?

— Da.

— La Banchet, o să-și țină în ea tabletele, cum ai făcut și tu. Spune-i să o ia pe cea roșie și totul va fi în regulă.

Deodată, mă aflu la Banchet, croindu-mi drum printre fetele îmbrăcate în rochii, băieții în costum și părinții înveșmântați în haine civile. Îi răsucesc, îi împing, fac orice ca să le văd fețele, căci toți poartă galben și totul se învâlmășește. Nu pot să sortez, nu pot să văd.

Întorc cu fața spre mine o altă fată.

„Nu e Em.”

Dărâm din greșeală o tavă plină cu felii de tort din mâinile unui chelner, încercând să prind din urmă o fată cu mers elegant. Tava cade și tortul se sfărâmă precum pământul care cade de pe rădăcini.

„Nu e Em.”

Mulțimea se rărește și o fată îmbrăcată într-o rochie galbenă stă de una singură în fața unui ecran negru.

„Em.”

E pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

— E-n regulă! îi strig, făcându-mi loc printre și mai mulți oameni. Ia pastila și totul va fi bine!

Privirea lui Em se luminează; scoate pudriera. Apucă tableta verde și și-o bagă repede în gură.

— Nu! țiip, dar e prea târziu. Pe cea...

Apoi înghite pastila albastră.

— ... roșie! închei eu, scăpând de ultimul grup de oameni și ajungând în fața ei.

— Nu o am, spune ea, întorcându-se cu spatele la ecran. Îmi arată pudriera deschisă; e goală. În ochi i se citește tristețea. Nu am pastila roșie.

— Ți-o dau pe-a mea, mă ofer, nerăbdătoare să împart cu ea, să o ajut de data asta.

Nu o să stau, pur și simplu, deoparte.

Îmi scot recipientul, îi desfac capacul și-i pun tableta roșie în palmă.

— Oh, Cassia, mulțumesc, îmi zice, ducând pastila la gură.

Văd cum o înghite.

Toți cei din încăperea se opresc și se uită acum la noi, ațintindu-și privirea asupra lui Em. Ce efect va avea tableta roșie? Nimeni, în afară de mine, nu știe. Zâmbesc. Sunt sigură că o va salva.

Pe ecranul din spatele ei îi apare Perechea - exact la timp ca s-o vadă, prăbușindu-se moartă la pământ. Când atinge podeaua, corpul ei scoate un sunet înfundat, în contrast cu pleoapele care i se închid, cu faldurile fâlfâitoare ale rochiei, cu mâinile care-i flutură ca niște aripi mici.

Mă trezesc transpirată și, în același timp, înfrigurată, și-mi ia ceva timp să mă liniștesc. Chiar dacă oficialitățile au negat amuzate ideea că tableta roșie este una a morții, zvonurile continuă. De-asta am visat că a omorât-o pe Em.

Dar nu înseamnă că e adevărat.

Simt etichetele pentru somn lipicioase pe piele și-mi doresc să nu fi trebuit să le port în noaptea asta. Cel puțin coșmarul nu e unul care se repetă, așa că nu pot fi acuzată că mă obsedează vreo idee anume. În plus, nu cred că-și pot da seama exact ce am visat. Ci doar c-am făcut-o. Iar o adolescentă care are, din când în când, câte-un coșmar sigur nu e ceva ieșit din comun. Nimeni n-o să bage de seamă informația cu pricina atunci când mi se va adăuga în fișier.

Dar Oficialitatea cu păr cărunt mi-a spus că sunt cu ochii pe mine.

Privesc fix în beznă; durerea din piept îmi îngreunează respirația. Dar nu și gândirea.

Încă din ziua Banchetului Final al bunicului de luna trecută, ba mi-am dorit să nu-mi fi dat niciodată hârtia, ba m-am bucurat c-a făcut-o. Pentru că așa pot măcar să exprim în cuvinte ceea ce simt: luminile care mor.

Dacă nu le-aș fi putut spune pe nume, aș fi știut oare ce reprezintă? Aș mai fi simțit ceva?

Iau microcardul pe care mi l-a dat Oficialitatea când am fost în spațiul verde și mă duc, în vârful picioarelor, până la dispozitiv. Trebuie să văd chipul lui Xander; trebuie să mă asigur că totul este în ordine.

Stau locului. Mama e în fața ecranului dispozitivului și vorbește cu cineva. Cine a sunat-o așa de târziu?

Tata e în camera din față - stă pe divan, așteptând-o pe mama să termine de vorbit, și mă vede. Îmi face semn să intru și să mă așez lângă el. Îi urmez îndemnul și aruncă o privire asupra microcardului pe care-l țin în mână. Zâmbește și mă tachinează, așa cum fac tații:

— Nu-ți ajunge să-l vezi pe Xander la școală? Vrei să te mai uiți o dată la el înainte să te culci?

Își petrece brațul pe după umerii mei și mă îmbrățișează.

— Te înțeleg. Și eu făceam la fel cu mama ta. Asta pe vremea când ne lăsau să imprimăm imediat o fotografie prin dispozitiv și nu trebuia să așteptăm până după prima noastră întâlnire.

— Ce-au zis părinții tăi când au aflat că mama se trage din Ținuturile Agricole?

Tata face o pauză.

— Ei bine, sincer să fiu, au fost puțin îngrijorați. Nu le-a trecut prin minte că Perechea mea s-ar putea să nu locuiască într-un oraș. Dar au hotărât repede că sunt mulțumiți și așa.

Schițează zâmbetul acela pe care-l afișează de fiecare dată când vorbește despre cum e să te îndrăgostești.

— Acea primă întâlnire a fost suficientă ca să-i facă să se răzgândească. S-o fi văzut atunci pe mama ta...

— De ce v-ați văzut în oraș, și nu în Ținuturile Agricole? îl întreb.

De obicei, prima întâlnire are loc aproape de locuința fetei. Întotdeauna e prezentă și o Oficialitate de la Departamentul de alegere a perechilor, ca să se asigure că totul merge bine.

— Ea a insistat să vină aici, chiar dacă drumul cu trenul era lung. Voia să viziteze orașul cât de repede posibil. Eu, părinții mei și oficialitatea am așteptat-o în stație.

În momentul în care se oprește, știu că re trăiește întâlnirea aceea și și-o imaginează pe mama coborând din trenul aerian.

— Și?

Îmi dau seama că par nerăbdătoare, dar trebuie să-i amintesc că nu se află în trecut. E aici, în prezent, și trebuie să aflu tot ce se poate despre Perechea care m-a adus pe lume.

— Când a coborât din tren, bunica ta mi-a zis: „Încă i se mai vede soarele pe chip”. Tata face o pauză și zâmbește. Și așa și era. Nu mai văzusem pe nimeni care să pară atât de viu și de plin de căldură. Părinții mei n-au mai dat glas nici unei neliniști în legătură cu ea. Cred că în ziua aceea ne-am îndrăgostit cu toții de mama ta.

N-am observat-o pe mama stând în pragul ușii decât când și-a dres vocea.

— Iar eu de voi.

Pare ușor întristată, ceea ce mă face să mă întreb dacă se gândește la bunicul sau la bunica, ori poate la amândoi. Ea și tata sunt acum singurii care-și mai pot aminti de acea zi, probabil cu excepția oficialității care supraveghease întâlnirea.

— Cine-a sunat la ora asta prin dispozitiv? întreb eu.

— Cineva de la serviciu, răspunde mama.

Se așază obosită lângă tata și-și lasă capul pe umărul lui, iar el o cuprinde cu brațul.

— Mâine trebuie să plec într-o delegație.

— De ce?

Mama cascadează și deschide larg ochii albaștri. Fața îi e încă bronzată, căci muncește mult în aer liber. Arată mai în vârstă decât de obicei și, pentru prima dată, observ că părul ei blond și des e înspicat cu fire argintii, ca niște umbre proiectate de razele soarelui.

— E târziu, Cassia. Ar trebui să dormi. Și eu ar trebui să dorm. Mâine-dimineață o să vă povestesc totul ție și lui Bram.

Nu protestez. Strâng microcardul în pumn.

— În regulă, spun.

Înainte să plec, mama se apleacă și-mi dă un sărut de noapte bună.

Ajunsă înapoi în camera mea, ascult iar sunetele de dincolo de pereți. Faptul că mama va pleca de-acasă mă neliniștește. De ce acum? Unde merge? Cât o să stea? Rareori e plecată în delegație.

— Așadar? zice tata în camera de alături. Se străduiește să vorbească încet. E totul în regulă? Nici nu-mi mai aduc aminte când am fost sunați ultima dată la o asemenea oră târzie.

— Nu-mi dau seama. Se pare că se întâmplă ceva, dar nu știu ce. Sunt chemați mai mulți oameni care lucrează în parcuri dendrologice, ca să își dea cu părerea în privința unei recolte din parcul provinciei Grandia.

Vocea îi e monotonă, ca întotdeauna când e foarte târziu și e răpusă de oboseală. Îmi amintesc de asta din nopțile în care mă liniștea povestindu-mi despre flori. Dacă nu crede că e ceva în neregulă înseamnă că totul e bine. Mama e unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care-i cunosc.

— Cât o să lipsești? întreabă tata.

— Cel mult o săptămână. Crezi că Bram și Cassia se vor descurca? Delegația durează destul de mult.

— Vor înțelege.

Pentru scurt timp, se lasă tăcerea.

— Cassia pare încă supărată. Din cauza mostrei.

— Știu. Și eu îmi fac griji din pricina asta.

Mama scoate un oftat ușor, pe care-l pot auzi, totuși, prin perete.

— A fost pur și simplu o greșeală neintenționată. Sper c-o să-și dea curând seama de asta.

„Greșeală? N-a fost o greșeală”, îmi zic. Apoi îmi dau seama: „Ea nu știe. Nu i-a spus. Tata are secrete față de mama”.

Și îmi trece prin minte un gând îngrozitor.

„La urma urmei, nici ei nu formează un cuplu perfect.”

Îmi alung imediat gândul acesta. Dacă ei nu sunt o Pereche perfectă, cum aș putea eu să am parte de așa ceva?

A doua zi de dimineață, o altă furtună învârtiște frunzișul arțarilor, trimițând rafale de ploaie asupra nou-trandafirilor. Iau micul dejun, tot terci de ovăz aburind în vasul acoperit cu staniol, când dispozitivul emite un anunț: „Cassia Reyes, activitatea din timpul tău liber, drumeția, a fost anulată pentru ziua de azi, din cauza vremii nefavorabile. Te rog să te prezinți la Școala Secundară, pentru a face, în schimb, ore suplimentare.”

Fără drumeție. Asta înseamnă să nu-l văd pe Ky.

Drumul până la trenul aerian e umed și înăbușitor. Ploaia se adaugă umezelii din aer, prinzând-o în capcană. Părul meu arămiu se încâlcește și se ondulează, cum face, uneori, pe asemenea vreme. Mă uit spre cer, dar nu văd decât pătura neîntreruptă de nori.

În trenul aerian nu e nimeni cunoscut: nici Em, nici Xander, nici Ky. Au prins, probabil, alte trenuri sau încă se pregătesc, dar tot simt că am pierdut ceva, că lipsește ceva. Că lipsește *cineva*.

Poate că eu sunt aceea.

Ajunsă la școală, merg direct la etaj, la biblioteca pentru cercetare, care are câteva dispozitive proprii. Vreau să aflu mai multe despre Dylan Thomas și Alfred Lord Tennyson și mă interesează dacă vreuna dintre poeziile lor a trecut de selecție. Mă îndoiesc, dar trebuie să fiu sigură.

Degetele îmi plutesc șovăitoare pe deasupra ecranului dispozitivului. Cel mai repede aș afla dacă le-aș tasta numele, dar atunci ar exista dovada că cineva i-a căutat și că eu am fost aceea. E mult mai sigur să parcurg listele de poeți din baza de date cu cele O sută de poezii. Dacă mă voi uita

la fiecare poet pe rând, va părea că rezolv o temă pentru școală, nu că cercetez ceva anume.

Durează mult să procedez așa, dar ajung, în cele din urmă, și la litera T. Găsesc o poezie de Tennyson și vreau s-o citesc, dar nu am suficient timp la dispoziție. Nu există nimic de Thomas. Văd, în schimb, un Thoreau. Îi ating numele; una dintre poeziile lui, *Luna*, a fost păstrată. Mă întreb dacă a mai scris și altceva; în caz că da, acum nu mai există.

De ce mi-a dat bunicul acele poezii? A vrut să le găsesc vreun înțeles? Nu dorea să mă pierd în vraja „acestei nopți” ușor? Și, la urma urmei, ce înseamnă asta? Ar trebui să lupt împotriva autorității? Mai degrabă m-aș întreba dacă nu cumva vrea să mă sinucid. Pentru că asta ar însemna. N-aș muri propriu-zis, dar, dacă aș încerca să încalc regulile, mi-ar lua tot ce mie mai drag. Perechea. Propria mea familie. O profesie bună. N-aș mai avea nimic. Nu cred că bunicul și-ar dori așa ceva.

Nu pot să-mi dau seama. M-am tot gândit la asta și mi-am repetat cuvintele în gând. Aș vrea să pot vedea iar vorbele așternute pe hârtie și să rezolv misterul. Din cine știe ce motiv, simt că ar fi cu totul altceva dacă le-aș vedea pe hârtie, nu doar în minte.

Dar am înțeles ceva. Chiar dacă am făcut ce trebuia - am ars cuvintele și am încercat să le uit -, nu e suficient. Cuvintele astea nu vor dispărea.

* * *

Mă simt ușurată imediat ce-o văd pe Em în sala de mese. Strălucește dea dreptul și, când mă zărește, îmi face cu mâna. Se pare că Banchetul a decurs bine. Nu a intrat în panică. I-a făcut față. Nu e moartă.

Parcurg grăbită coada și mă așez lângă ea.

— Cum a fost Banchetul? o întreb, deși știu deja răspunsul.

Toată lumea vede că radiază de fericire. Cei de la masa noastră zâmbesc.

— A fost *perfect*!

— Să-nțeleg că nu e Lon? spun eu, făcând o glumă proastă.

Lon și-a aflat Perechea cu câteva luni în urmă.

Em râde.

— Nu. Îl cheamă Dalen. E din provincia Acadia.

Acadia este una dintre cele mai împădurite provincii din est, la kilometri distanță de dealurile domoale și de văile străbătute de râuri din Oria. În Acadia există stânci și mare, ceea ce nu prea întâlnim pe-aici.

— Și... Mă aplec peste masă, și la fel fac și ceilalți prieteni așezați lângă noi, nerăbdători să aflăm detalii despre băiatul cu care se va căsători Em.

— Când s-a ridicat, mi-am zis: „Nu poate fi Perechea mea”. E înalt, și mi-a zâmbit de dincolo de ecran. Nu părea să aibă deloc emoții.

— Deci arată bine?

— Sigur că da. Em zâmbește. Și, slavă cerului, n-a părut dezamăgit de mine.

— Cum ar fi putut fi?

Em e atât de radioasă azi, îmbrăcată în hainele civile maro și mohorâte, încât îmi imaginez că aseară, când purta rochia galbenă, nu-ți puteai lua ochii de la ea.

— Deci arată bine. Dar cum e, de fapt?

Mi se face rușine când îmi dau seama că în voce mi se distinge clar o urmă de invidie. Nimeni nu s-a adunat în jurul meu să afle cum e Xander. Nu a existat nicio undă de mister, căci știau deja.

Em e suficient de drăguță, încât să nu bage asta de seamă.

— De fapt, seamănă puțin cu Xander începe ea, apoi se întrerupe.

Îi urmăresc privirea și-l zăresc pe Xander stând la câțiva metri depărtare, cu tava cu mâncare în mâini, arătând îndurerat.

A simțit invidia din vocea mea când Em își descria Perechea?

Ce-i cu mine?

Încerc să o dreg:

— Vorbeam despre Perechea lui Em. Seamănă cu tine.

Xander își revine repede.

— Să-nțeleg că e *incredibil* de chipeș.

Se așază lângă mine, dar nu mă privește. Mă simt jenată. Sigur m-a auzit.

— Desigur, întărește râzând Em. Nu știu de ce mi-am făcut atâtea griji!

Roșește ușor, aducându-și probabil aminte de seara petrecută în sala de

concerte, și se uită la Xander.

— Totul a ieșit perfect, exact așa cum ai zis.

— Aș vrea să mai fi avut voie să imprimi imediat o poză, intervin eu. Îmi doresc să văd cum arată.

Em își descrie Perechea și ne spune ce-a aflat despre Dalen din informațiile de pe microcard, dar eu sunt cu gândul în altă parte. Mi-e teamă că l-am rănit pe Xander și-aș vrea să se uite la mine sau să mă ia de mână, dar n-o face.

Em mă apucă de braț când ieșim din sala de mese.

— Îți mulțumesc foarte mult că mi-ai împrumutat pudriera. Cred că m-a ajutat să mă ancoriez de ceva.

Dau aprobator din cap.

— Ți-a dat-o Ky înapoi de dimineață, nu?

— Nu.

Mi se pune o piatră pe inimă. Unde mi-e pudriera? De ce nu e la Em?

— Nu?

Em pălește.

— Nu, repet. De ce e la el?

— Ne-am întâlnit în trenul aerian, după Banchetul Alegerii. Se întorcea de la serviciu. Voiam să ți-o înapoiez cât mai repede posibil. Em trage adânc aer în piept. Știam că o să-l vezi pe Ky când mergeți în drumeție, înainte să te întâlnești cu mine aici, și nu puteam să ți-o aduc direct acasă, căci mă temeam să nu ratez semnalul de stingere.

— Drumeția s-a anulat de dimineață, din pricina vremii.

— Serios?

Drumeția este singura activitate de recreere din timpul verii care nu poate avea loc pe vreme urâtă. Poți până și să înoți în piscina acoperită. Lui Em pare că i se face rău.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Dar de ce nu a făcut cumva să ți-o dea? Știa cât e de important. I-am subliniat asta.

Bună întrebare. Dar nu vreau să-i stric plăcerea acestei clipe atât de importante pentru ea. Nu vreau să-și facă griji.

— Sunt sigură că i-a dat-o Aidei, care, la rândul ei, i-o va da tatei sau

mamei, spun, încercând să par nonșalantă. Sau o să mi-o dea el mâine, când ne vedem pentru drumeție.

— Nu-ți face probleme, mă liniștește Xander, uitându-se la mine. Cuvintele lui încearcă să depășească micile obstacole care apar mereu între noi. Poți să ai încredere în Ky.

Capitolul 15

În dimineața următoare, pe când mă îndrept spre stația trenului aerian, totul îmi pare mai limpede și mai simplu. Răcoarea nopții a reușit ceea ce ploaia de ieri nu putuse să facă; aerul e proaspăt. Nou. Soarele strălucește printre cei câțiva nori rămași, făcând păsările să cânte. Iar pe mine mă provoacă să las lumina să mă inunde, ceea ce și fac. Cine nu s-ar revolta împotriva morții a ceva atât de frumos?

Nu sunt singura care gândește astfel. În drumeție, Ky mă găsește în fruntea întregului grup, chiar când ofițerul începea să vorbească, și îmi strecoară pudriera în mână. Degetele lui le ating pe ale mele cu o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi necesar.

Bag pudriera în buzunar.

„De ce aici? mă întreb înfiorată. De ce nu mi-a dat-o acasă?”

Mă bucur că i-am împrumutat-o lui Em, dar și că am primit-o înapoi. Pudriera e singurul lucru care mi-a rămas de la bunici, și jur să nu o mai dau nimănui.

Îmi imaginez că va sta lângă mine când vom intra în pădure, dar nu se întâmplă asta. Când ofițerul dă semnalul suflând în fluier, Ky pornește fără să privească înapoi, iar proaspătul meu sentiment pălește pe dată.

„Ți-ai recuperat pudriera, îmi reamintesc. Ceva s-a întors la tine.”

Ky dispare printre copacii dinaintea mea.

„Altceva s-a pierdut.”

Trei minute mai târziu, singură în pădure, îmi dau seama că ceea ce mia dat Ky înapoi nu era pudriera. Era altceva - pricep asta când scot obiectul din buzunar, să mă asigur că e intact. Seamănă însă destul de bine: e un recipient auriu, pe care-l poți deschide și închide la loc, dar sigur nu e artefactul meu.

În interior are gravate niște litere - N, E, S, V - și o săgeată care se tot învâрте și arată întruna spre mine.

Credeam că Aberațiile nu au acces la artefacte, dar e evident că are și Ky unul. Mi l-a oferit intenționat sau din greșală? Să încerc să i-l dau înapoi sau să aștept până-mi spune ceva?

În pădurea asta sunt prea multe secrete. Mă trezesc zâmbind, plină iar de entuziasm, gata să mă scald în lumina soarelui.

* * *

— Domnule? Domnule? Lon a căzut. Credem că s-a rănit.

Ofițerul înjură în barbă și se uită la Ky și la mine, primii care am ajuns în vârful dealului, urmați de băiatul care-a adus știrea.

— Rămâneți aici și înregistrați cine când sosește, bine?

Ofițerul îmi încredințează datapodul lui și, înainte să apuc să mai spun ceva, dispare iar în pădure, împreună cu băiatul.

Vreau să-i zic lui Ky că trebuie să facem schimb de artefacte, dar, înainte

să apuc să spun ceva, simt că trebuie să mă opresc. Din nu știu ce motiv, vreau să mai păstrez misterioasa săgeată care se învâрте în cutiuța aurie. Măcar o zi sau două.

— Ce faci? îl întreb, în schimb.

Mâna i se mișcă, trasând în iarbă forme, bucle și linii care-mi par cunoscute.

Se uită la mine cu ochii lui albaștri.

— Scriu.

Desigur. De-asta îmi părea așa de cunoscut. Scrie într-un fel învechit, plin de înflorituri, asemănător cu literele inscripționate pe pudriera mea. Am mai văzut scrisul ăsta și în alte părți, dar nu știu să-l reproduc. Nimeni nu știe. Nu facem altceva decât să tastăm. Am putea încerca să imităm literele, dar cu ce? Nu mai avem vechile instrumente.

Însă, privindu-l pe Ky, îmi dau seama că-ți poți crea propriile instrumente.

— Cum ai învățat să faci asta?

Nu îndrăznesc să mă așez lângă el, pentru că în orice clipă ar putea apărea cineva dintre copaci, pe care ar trebui să-l înregistrez în scanner, așa că stau cât de aproape posibil. Se strâmbă, și observ că m-am așezat chiar în mijlocul cuvintelor. Fac un pas înapoi.

Ky zâmbeste, dar nu răspunde; continuă să scrie.

De-asta suntem diferiți. Eu trăiesc ca să sortez; el știe să creeze. Poate să scrie cuvinte oricând are chef. Poate să le ascundă printre firele de iarbă, să le traseze în nisip, să le cioplească în trunchiul unui copac.

— Nimeni nu știe că știu să scriu, spune Ky. Acum cunosc unul dintre secretele tale, iar tu, unul dintre ale mele.

— Doar unul? întreb, gândindu-mă la săgeata mișcătoare din cutiuța aurie.

Ky zâmbeste din nou.

O parte din ploaia căzută peste noapte s-a adunat în petalele groase și arcuite ale florilor sălbatice care cresc aici. Îmi înmoi degetul în apă și încerc să scriu pe suprafața verde și lucioasă a unei frunze late. Pare greu și ciudat. Degetele mele sunt obișnuite să tasteze pe ecran, nu să se răsucescă

și să plutească, schițând gesturi controlate. N-am mai ținut de ani întregi o pensulă în mână, din primele zile la Școala Primară. Pentru că apa e limpede, nu văd clar literele, dar știu că nu sunt trasate corect.

Ky își bagă degetul într-o altă picătură și formează pe frunză un „C” scânteietor. Schițează linia curbată lin și grațios.

— Mă înveți și pe mine? îl întreb.

— N-ar trebui să fac așa ceva.

— N-ar trebui să faci nimic din toate *astea*, îi amintesc.

Dintre copacii și tufărișul din vale se aud zgomote. Vine cineva. Țin neapărat să-mi promită că mă va învăța, înainte să apară cineva și să pierd ocazia.

— N-ar trebui să știm poezii, sau să scriem, sau...

Mă opresc și-l întreb din nou:

— Mă înveți și pe mine?

Ky nu răspunde.

Nu mai suntem singuri.

Câțiva oameni au ajuns în vârf și, judecând după vaietele care se aud din pădure, ofițerul și grupul în care se află Lon îi urmează îndeaproape. Trebuie să le introduc numele în datapod, așa că plec de lângă Ky. Arunc o privire în urmă, spre locul în care stă cu brațele încrucișate, privind dealurile din depărtare.

* * *

Se pare că Lon va supraviețui. Odată ce ofițerul pune capăt melodramei care a luat naștere din pricina accidentului, descoperă că Lon doar și-a sucit puțin glezna. Cu toate astea, ofițerul ne avertizează să parcurgem fără grabă drumul înapoi, spre baza dealului.

Vreau să merg alături de Ky, dar el stă pe lângă ofițer și-l ajută să-l coboare pe Lon. Mă întreb de ce s-a obosit ofițerul să-l ducă pe Lon până în vârf, când tocmai ce-l aud murmurându-i lui Ky ceva despre îndeplinirea normei, ca să nu-l ia la ochi. Mă surprinde, deși știu bine că și ofițerii

trebuie să raporteze altor persoane.

Merg cu o fată pe nume Livy, care e din ce în ce mai bună la drumeții și care se entuziasmează din orice. Vorbește întruna, iar eu îmi imaginez mâna lui Ky trasând curba literei „C”, inițiala numelui meu, și inima îmi bate mai repede.

Ajungem în oraș cu întârziere; trebuie să mă grăbesc să prind trenul care mă duce în suburbia mea, iar pe el în oraș, la serviciu. Am renunțat să mai încerc să stau azi de vorbă cu el. Deodată simt că mă atinge cineva în trecere, în același timp, aud un cuvânt rostit atât de încet, încât mă întreb dacă n-a fost șoptit sus, pe deal, iar vântul l-a purtat până la mine.

Cuvântul este „da”.

Capitolul 16

Litera „C” îmi iese din ce în ce mai bine. Când ajung în locul din care plecăm în drumeție, mă trezesc alergând, pur și simplu, până-n vârful dealului. După ce mă prezint în fața ofițerului, mă grăbesc să-mi ocup locul lângă Ky. Înainte să apuce să spună ceva, iau un băț și trasez un „C” în noroiul de lângă el.

— Ce urmează? îl întreb, iar el izbucnește în râs.

— Să știi că n-ai nevoie de mine. Poți învăța și singură, îmi spune, uitându-te la literele de pe scrib sau de pe cititor.

— Nu-i același lucru, îl contrazic. Nu se leagă așa ca ale tale. Am mai văzut scriere ca a ta, dar nu știu cum se cheamă.

— Cursivă, rostește încet. E mai greu de citit, dar e foarte frumoasă. E unul dintre felurile vechi de scriere.

— Asta vreau și eu să învăț.

Nu vreau să copiez literele butucănoase și inexpresive pe care le folosim acum. Îmi plac înfloriturile și buclele celor pe care le face Ky.

Ky îi aruncă o privire ofițerului, care se uită foarte concentrat înspre copaci, de parcă așteaptă să mai cadă și azi cineva și să se rănească. Nu mai e mult până vor sosi și ceilalți.

— Ce urmează? îl întreb din nou.

— Litera „a”, răspunde Ky, arătându-mi cum să trasez un „a” mic, flancat la început și la sfârșit de o mică buclă, ca să se unească de ce e înaintea și de ce urmează. Pentru că e următoarea literă a numelui tău.

Se întinde și apucă bățul deasupra locului de unde-l țin eu.

Sus, încercuim, jos.

Îndrumându-mă, mâna lui o apasă ușor pe-a mea când fac mișcarea în jos și-mi dă puțin drumul când o mișc în sus. Îmi mușcă buza, concentrată; sau poate că nu îndrăznesc să respir până nu termin de trasat litera „a”, ceea ce se întâmplă mult prea repede.

Litera arată perfect. Răsuflu tremurat. Vreau să-l privesc, dar, în schimb, mă uit la mâinile noastre, aflate una lângă alta. În lumina de afară, degetele lui nu par așa de roșii, ci cafenii și puternice. Hotărâte.

Se apropie cineva printre copaci. Dăm drumul bățului în același timp.

Livy apare în luminiș. N-a mai ajuns niciodată a treia și nu-și mai încapă în piele de bucurie. În vreme ce stă de vorbă cu ofițerul, eu și Ky ne ridicăm și călcăm într-o doară în picioare ceea ce tocmai am scris, ștergând pe vecie orice urmă.

— De ce învăț mai întâi să scriu literele din care e compus numele meu?

— Pentru că, și de-o fi să înveți doar atât, tot e ceva, răspunde, plecându-

și capul ca să mă privească și, în același timp, să se asigure că înțeleg ce-mi spune și ce e pe cale să mă întrebe.

— Voiai să înveți să scrii ceva anume?

Încuviințez, iar privirea i se luminează când pricepe ce vreau să spun.

— Cuvintele de pe hârtie? șoptește el, uitându-se la Livy și la ofițer.

— Da.

— Le mai ții minte?

Încuviințez din nou.

— Spune-mi câteva în fiecare zi și o să țin minte și pentru tine. Astfel, vor exista doi oameni care le vor ști, îmi zice.

Deși în curând Livy, ofițerul sau altcineva va veni să stea de vorbă cu noi, cad puțin pe gânduri. Dacă-i spun cuvintele lui Ky, voi fi într-o situație și mai primejdioasă decât înainte. Îl voi pune pe Ky în pericol. Și va trebui să am încredere în el.

O pot face? Admir priveliștea din vârful dealului. Cerul nu-mi oferă niciun răspuns. Cupola primăriei, care se vede în depărtare, cu atât mai puțin. Îmi amintesc că, atunci când m-am dus la Banchetul Alegerii, mă gândeam la îngerii din povești. Nu văd vreun înger și nu fâlfâie niciunul din aripile lui moi, ca să-mi șoptească la ureche. Pot să am încredere în băiatul ăsta care scrijelește în țărână?

Ceva în adâncul meu - în inimă sau poate în suflet, partea aceea imaginară a oamenilor, de care le păsa îngerilor? — îmi spune că pot s-o fac.

Mă apropii de Ky. Nu ne uităm unul la celălalt, ci drept înainte, pentru ca nimeni să nu bănuiască nimic dacă ne aruncă vreo privire. Atunci îi șoptesc cuvintele, cu inima gata să-mi iasă din piept, căci le rostesc cu adevărat, le spun cu glas tare unei alte persoane: *„Să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor, /Să ragi, să ragi când simți luminile că mor.”*

Ky închide ochii.

Când și-i deschide iar, îmi strecoară în mână ceva aspru, cu o textură asemănătoare hârtiei.

— Uită-te la asta ca să exersezi, îmi spune Ky. Distruge-o când termini.

* * *

Abia aștept să termin orele la Școala Secundară, și apoi sortarea, ca să văd ce mi-a dat Ky. Aștept până ajung acasă, în bucătărie, și iau cina de una singură, pentru că azi am muncit până târziu. Îi aud pe tata și pe Bram jucând un joc pe dispozitivul din vestibul, așa că mă simt destul de în siguranță încât să scot din buzunar cadoul de la Ky.

Un șervețel. La început, sunt dezamăgită. De ce mi-a dat așa ceva? E un șervețel obișnuit, ca cele pe care le primim în sala de mese de la Școală, în parcul dendrologic sau oriunde altundeva. Maroniu și pufos. Mânjit și deja folosit, îmi vine să-l incinerez pe loc.

Totuși...

Când îl despățuresc, văd cuvinte notate în interior. Cuvinte superbe. Cuvinte scrise cu litere cursive. Erau frumoase pe dealul înverzit, cu vântul suierând printre copaci, și sunt frumoase și aici, în bucătăria colorată în cenușiu și albastru, cu incineratorul zumzăind pe fundal. Cuvinte întunecate, buclate, pline de înflorituri se curbează pe hârtia maro. Sunt ușor neclare în locurile în care șervețelul a fost atins de umezeală.

Și nu sunt doar cuvinte. E și ceva desenat. Suprafața e acoperită de linii și plină de înțelesuri. Nu e o imagine, nu e o poezie, nu sunt versurile unui cântec, deși mintea mea de sortator detectează tiparul tuturor acestor lucruri. Dar nu le pot clasifica. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Îmi dau seama că nu știu nici măcar ce instrument folosești ca să faci asemenea semne. Toate cuvintele pe care le exersezi sunt scrise în aer sau trasate în țărână. Existau unelte pentru scris, dar nu știu care erau acestea. Până și pensulele de la școală erau conectate la ecranele de artă, iar desenele erau șterse aproape imediat ce le terminam. Într-un fel numai de el știut, Ky cunoaște un secret din timpuri mai vechi decât ale bunicului, ale mamei lui și ale oamenilor care au trăit înaintea lor. Știe cum să faci așa ceva. Cum să creezi.

„Două vieți”, a scris el.

— Două vieți, șoptesc eu.

Cuvintele se destramă și plutesc în încăpere, rostite încet, pentru ca

dispozitivul să nu le distingă de celelalte sunete ale casei. Atât de încet încât abia pot să le aud eu, acoperite de bătaile rapide ale inimii mele. Mai rapide decât au fost vreodată în pădure sau pe banda de alergat.

Ar trebui să merg în camera mea, să mă retrag în relativa intimitate a acelui locșor, cu patul meu și cu fereastra mea.

Dulapul în care atârnă hainele civile, moarte și nemișcate. Dar nu mă pot împiedica să nu mă uit, în continuare, la șervețel. La început, mi-e greu să înțeleg ce reprezintă imaginea; apoi îmi dau seama că e l. Ky. Desenat de două ori, de fiecare parte a îndoiturii șervețelului. Îl trădează maxilarul, forma ochilor, corpul zvelt și puternic. Spațiile rămase goale; mâinile lui, în care nu ține nimic, deși are pumnii strânși, ridicați spre cer.

Aici se termină asemănările dintre cele două desene. În primul, se uită în sus, la ceva aflat pe cer, și pare mai tânăr; chipul îi e luminos. Pare că speră încă să aibă ceva în mâini, în al doilea, e mai în vârstă, are fața mai îngustă și se uită în jos.

Dedesubtul lor a scris: „Care e cel adevărat, eu nu întreb, ei nu răspund”.

„Două vieți.” Cred că înțeleg - viața de dinainte să vină aici și cea de după. Dar ce vrea să însemne acel vers de cântec sau de poezie, sau ruga de la sfârșit?

— Cassia? mă strigă tata din pragul ușii.

Înșfac șervețelul laolaltă cu resturile cinei și le duc pe toate spre incinerator și coșul de gunoi.

— Da?

„Chiar dacă-l vede, e doar un *șervețel*, îmi zic, privind pătratul maroniu de pe tavă. Le incinerăm după fiecare masă, mai ales că e o hârtie obișnuită, nu ca aceea pe care mi-o dăduse bunicul. Tubul de înregistrare n-o să sesizeze diferența. Ky vrea să te știe în siguranță.” Îmi ridic privirea spre tata.

— Ai primit un mesaj pe dispozitiv, mă anunță el.

Nu se uită la ce am în mâini, ci îmi privește chipul, încercând să-mi citească gândurile. Poate că acolo pândește, de fapt, pericolul. Zâmbesc, încercând să par nepăsătoare.

— E de la Em?

Dau drumul caserolei de staniol în coșul de gunoi. A mai rămas doar șervețelul.

—Nu, răspunde tata. E o oficialitate de la Departamentul de alegere a perechilor.

—Ah! împing pur și simplu șervețelul în tubul incineratorului. Vin imediat, îi zic tatei.

Simt o ușoară căldură emisă de focul de dedesubt, când povestea lui Ky cade pradă flăcărilor, și mă întreb dacă voi avea vreodată puterea de a păstra ceva. Poeziile bunicului. Povestea lui Ky. Sau dacă voi fi mereu cea care doar distruge.

„Ky ți-a spus să-l distrugi, îmi repet. Bărbatul care a scris poezia nu mai trăiește, dar Ky e încă în viață. Și așa și trebuie să rămână. Să fie în siguranță.”

Îl urmez pe tata în vestibul. Bram îmi aruncă o privire cruntă când iese din antreu, căci mesajul meu i-a întrerupt jocul. Încercând să-mi ascund neliniștea, îl înghiontesc pe drumul spre dispozitiv.

N-am mai văzut până acum oficialitatea care apare pe ecran. E un bărbat vesel și voinic și nu pare deloc genul rațional și ascetic pe care mi-l imaginez plutind pe deasupra ecranelor cu date din Departamentul de alegere a perechilor.

— Bună, Cassia, mă salută el.

Gulerul uniformei albe pare să-l strângă, iar în jurul ochilor are riduri fine.

— Bună.

Îmi vine să mă uit în jos, să verific dacă nu cumva am mâinile pătate de desene și de cuvinte, dar îmi mențin privirea ațintită asupra oficialității.

— A trecut mai bine de o lună de când ți-ai aflat Perechea.

— Da, domnule.

— Celelalte Perechi își stabilesc prima întrevvedere prin intermediul dispozitivelor. Mi-am petrecut întreaga zi ca să fac același lucru și pentru voi. Desigur, ar fi caraghios ca tu și Xander să vă stabiliți o întrevvedere prin intermediul dispozitivelor. Oficialitatea izbucnește într-un râs vesel. Nu ți

se pare?

— Da, da.

— Eu și celelalte oficialități din Comitetul de alegere a perechilor neam hotărât că cel mai logic ar fi să ieșiți împreună. Supravegheați, desigur, de către o oficialitate, la fel cum se desfășoară și întrevederile celorlalte Perechi.

— Desigur.

Îl văd pe tata cu coada ochiului, stând în pragul camerei sale și urmărindu-mă. Având grijă de mine. Mă bucur că-i acolo. Chiar dacă ideea de a-mi petrece seara alături de Xander nu mi se pare deloc nouă sau înspăimântătoare, gândul că o oficialitate va fi prezentă la întâlnirea noastră îmi dă fiori.

„Sper că nu-i oficialitatea din spațiul verde”, îmi trece deodată prin minte.

— Minunat. Măine-seară nu vei mânca acasă. Xander și oficialitatea care v-a fost repartizată te vor lua de acasă la ora cinei.

— Voi fi gata.

Oficialitatea se decuplează, iar dispozitivul bipăie, semnalând că avem un alt apel în așteptare.

— Ce populari suntem în seara asta, îi zic tatei, bucuroasă că ne distrage ceva atenția și nu trebuie să povestesc despre întâlnirea cu Xander.

Tata pare deja plin de speranțe și vine grăbit lângă mine. E mama.

— Cassia, aș vrea să vorbesc cu tata între patru ochi preț de câteva minute, mă anunță după ce ne salutăm. Astă-seară n-am prea mult timp să stau de vorbă. Am ceva să-i spun.

Pare obosită și poartă încă uniforma și emblema de la serviciu.

— Sigur că da, rostesc.

Se aude un ciocănit în ușă și merg să deschid. E Xander.

— Mai sunt câteva minute până la semnalul de stingere, spune. Vrei să vii să stăm puțin de vorbă pe trepte?

— Da.

Închid ușa în urma mea și ies. Lampa de pe verandă strălucește deasupra noastră, astfel încât putem fi văzuți de toată lumea - sau, cel puțin

de lumea din Suburbia Arțarului când ne așezăm alături pe treptele de ciment. E bine cu Xander, dar în alt fel decât mi-e bine cu Ky.

Orișicât. Să fiu cu Ky, să fiu cu Xander - în ambele situații mă simt de parcă aș sta direct în lumină. Tipuri diferite de lumină, dar tot lumină.

— Se pare că mâine-seară vom avea parte de o ieșire în oraș, începe Xander.

— Noi trei, îl completez, și, cum pare nedumerit, adaug: Nu uita de oficialitate.

Xander geme.

— Mda. Cum aș putea să uit?

— Aș vrea să putem merge singuri.

— Și eu.

Se lasă tăcerea. Vântul face ca frunzele arțarilor de pe strada noastră să foșnească. În amurg, frunzele par argintii; culoarea le-a fost absorbită de întunericul nopții. Mă gândesc la noaptea în care am stat cu bunicul și mi-am zis același lucru; mă gândesc la daltonism, veche deficiență eliminată cu generații în urmă, și cum le apărea lumea acelor oameni.

— Visezi vreodată cu ochii deschiși? mă întreabă Xander.

— Tot timpul.

— Ai visat vreodată cu ochii deschiși la Perechea ta? Înainte de Banchet?

— Uneori, îi zic.

Nu mă mai uit la frunzele care dansează în vânt, ci-i arunc o privire lui Xander.

Ar fi trebuit s-o fac înainte să răspund. Acum e prea târziu. Acum, privirea lui îmi transmite că spera să nu spun asta, că, rostind-o, am închis o ușă în loc s-o deschid. Poate că Xander a visat la mine și voia să știe dacă și eu am visat la el. Poate și el e nesigur uneori, la fel ca mine, și are nevoie să-l asigur că trebuia să fim o Pereche.

Asta-i problema cu o Pereche ieșită din comun. Ne cunoaștem prea bine. Simțim nesiguranța celuilalt când ne atingem, ne-o citim în priviri. Nu îi facem față pe cont propriu, la kilometri depărtare unul de altul, ca celelalte Perechi. Ei nu au parte de toate lucrurile cotidiene. Noi, da.

Cu toate astea, *suntem* o Pereche și, chiar și în mijlocul tuturor acestor

neînțelegeri, avem parte de o comuniune mai profundă. Xander mă apucă de mână și degetele mi se împletesc cu ale lui. E un gest familiar. Și mi-e bine. Îmi imaginez cu ușurință și cu bucurie nenumărate alte seri din viața care ni s-a oferit, petrecute alături de el, pe verandă.

Vreau să mă sărute din nou. E seară târziu și se simte până și parfumul nou-trandafirilor, ca atunci când ne-am sărutat prima dată. Vreau să mă sărute din nou, ca să fiu sigură că ceea ce simt pentru el e adevărat și să aflu dacă e mai mult sau mai puțin palpabil decât mâna lui Ky atingând-o pe a mea în vârful dealului.

În josul străzii, ultimul tren aerian dinspre oraș se oprește, suspinând, în stație. Câteva clipe mai târziu, zărim siluetele muncitorilor pășind grăbite pe trotuar, ca să ajungă acasă înainte de semnalul de stingere.

Xander se ridică.

— Trebuie să mă întorc acasă. Ne vedem mâine, la școală.

— Pe mâine, îi spun.

Mă strânge de mână și se alătură celorlalți de pe trotuar.

Nu intru în casă. Mă uit la oameni și le fac câtorva cu mâna. Știu pe cine aștept. Tocmai când încep să cred că nu-l voi vedea, Ky ajunge în fața casei. Chiar înainte să se oprească, cobor treptele și mă îndrept spre el.

— Vreau să fac asta de câteva zile, îmi spune.

La început, am impresia că dă să mă ia de mână, și inima îmi stă în loc, dar apoi observ că îmi întinde ceva. E unul dintre plicurile de hârtie maronie pe care le folosesc uneori cei care lucrează în birouri. L-a luat, probabil, de la tatăl lui.

Îmi dau pe dată seama că ar putea să conțină pudriera mea, așa că-l iau. Nu ne atingem, deși aș fi vrut s-o fi făcut.

„Ce se întâmplă cu mine?”

— La mine se află...

Mă opresc, căci nu am habar cum se cheamă cutiuța cu săgeata care se învârte.

— Știu.

Ky îmi zâmbește. Luna atârână greu și jos, aproape de orizont, semănând cu felia de pepene galben pe care o mâncăm în vacanța de toamnă. Razele

lunii luminează puțin chipul lui Ky, dar zâmbetul lui e și mai luminos.

—E înăuntru, adaug, făcând semn în spatele meu, către trepte și verandă. Dacă mai rămâi puțin, merg și ți-o aduc.

—E-n regulă, spune Ky. Poate să mai aștepte. Mi-o poți înapoia mai târziu. Vorbește încet, aproape cu timiditate. Vreau să apuci să te uiți bine la ea.

Mă întreb ce culoare au, acum, ochii lui. Oglindesc oare întunericul nopții sau lumina lunii?

Mă apropiu, încercând să-mi dau seama, dar tocmai atunci sună semnalul de apropiere a stingerii; tresărim amândoi.

— Ne vedem mâine, zice Ky și se întoarce să plece.

— Pe mâine.

Mai am cinci minute până când trebuie să intru în casă, așa că rămân afară fără să mă mișc. Îl urmăresc cu privirea în josul străzii, apoi mă uit în sus, la lună, și închid ochii. Văd în minte cuvintele pe care le-am citit mai devreme:

„Două vieți.”

Începând cu ziua în care s-a strecurat o greșeală pe microcardul Perechii mele, n-am știut care dintre cele două vieți e cea corectă. În ciuda asigurărilor pe care mi le-a oferit oficialitatea în spațiul verde, o parte din mine nu s-a liniștit. Parcă aş fi văzut pentru prima dată că viața se poate împărți în mai multe cărări, îndreptându-se în direcții diferite.

Ajunsa în casă, scot pudriera din plic și iau artefactul lui Ky din ascunzătoarea pe care i-am găsit-o într-unul dintre buzunarele unui rând de haine civile. Când le pun unul lângă altul, diferențele dintre cele două cercuri aurii sunt evidente. Suprafața artefactului lui Ky e simplă și plină de zgârieturi. Pudriera lucește, iar literele inscripționate atrag atenția.

Dintr-un capriciu, iau artefactul, îi răsucesc fundul și mă uit înăuntru. Ky m-a văzut atunci când am citit poeziile în pădure, știu asta. M-a văzut oare și când am deschis pudriera?

Dacă mi-a lăsat vreun mesaj?

Nu e nimic.

Așez pudriera pe raft.

Mă hotărăsc să păstrez plicul, ca să pun înăuntru artefactul lui Ky înainte să-l bag la loc în buzunarul hainelor civile, de schimb. Dar deschid mai întâi cutiuța și mă uit la săgeata care se învâрте. La un moment dat, se oprește, dar eu continui să mă învâرت, întrebându-mă încotro s-o apuc.

Capitolul 17

Urcușul e prea ușor.

Dau crengile la o parte din calea mea, sar peste bolovani și îmi croiesc drum prin tufișuri. Picioarele mele au bătut o potecă pe acest deal și știu pe unde s-o iau și cum să ajung acolo. Mi-aș dori o provocare mai mare, ceva mai greu de escaladat. Îmi doresc să urc Dealul, cu copacii lui prăbușiți și cu pădurea neîngrijită. În momentul ăsta, dacă m-aș afla pe Deal, aș putea să alerg direct până-n vârf. Și, când aș ajunge acolo, aș avea parte de o priveliște nouă, iar dacă ar veni cu mine și Ky, poate aș afla mai multe despre el.

Abia aștept să-l văd și să-i aflu povestea. Oare mai are să-mi dezvăluie și alte lucruri?

Ies în goană dintre copaci și rânjesc la ofițer.

— Ai avut ceva concurență azi pentru locul al doilea, îmi spune când îmi introduce durata ascensiunii în datapod.

Ce înseamnă asta? Mă întorc, așteptându-mă să-l văd pe Ky. Lângă el e o fată cu păr blond, strălucitor, căzându-i în valuri pe umeri. Livy.

Îi spune ceva, iar Ky izbucnește în râs. Nu se mișcă și nu face niciun gest să-mi arate că vrea să vin lângă el. Nici măcar nu se uită la mine. Livy mi-a luat locul. Fac un pas înainte, ca să mi-l revendic.

Livy îi întinde lui Ky un băț. El nici măcar nu șovăie, îl apucă chiar de deasupra mâinii ei și îl urmăresc ajutând-o să facă rotocoale în țărână.

„O învață cumva să scrie?”

Pasul pe care îl făcusem înainte se transformă în mai mulți pași înapoi. Mă întorc și las totul în urmă. Părul ei, care lucește în soare; mâinile lor, care aproape că se ating, trasând litere pe pământ; ochii lui Ky, care nu se

uită la mine; locul acela însorit și bătut de vânt, plin de cuvinte șoptite, care ar trebui să fie ale mele.

Cum să stau de vorbă cu Ky, când ea e chiar acolo? Cum să învăț să scriu? Cum să am parte de mai multe cuvinte de-ale lui?

Răspunsul e simplu: n-am cum.

* * *

Înapoi la baza dealului, ofițerul ne ține un discurs.

—Mâine veți avea parte de altceva, ne anunță el. Când ajungeți, rămâneți în stația trenului aerian de la parcul dendrologic și așteptați-mă ca să vă conduc spre noul loc. Am terminat cu dealul ăsta.

—În sfârșit, rostește Ky în spatele meu, atât de încet, încât doar eu îl pot auzi. Începusem să mă simt precum Sisif.

Nu știu cine e Sisif. Vreau să mă întorc și să-l întreb, dar n-o fac. A învățat-o pe Livy să scrie. Oare îi spune și povestea lui? M-am amăgit închipuindu-mi că înseamnă ceva deosebit pentru el? Poate că multe fete îi știu povestea și s-au lăsat prostituate de darul lui de-a le scrie numele.

Imediat ce-mi trec prin minte aceste gânduri, știu că nu sunt adevărate, dar nu pot scăpa de imaginea mâinii lui ghidând-o pe a ei.

Ofițerul suflă în fluier, semn că suntem liberi. Plec, ținându-mă la o parte de ceilalți. Am făcut deja câțiva pași, când îl aud pe Ky în spatele meu.

— Vrei să-mi spui ceva anume? mă întreabă încet.

Știu la ce se referă. Își dorește să afle mai multe versuri din poezie.

Clatin din cap și îmi întorc fața în cealaltă parte. El nu mi-a mai spus nimic. Eu de ce aș face-o?

* * *

Aș vrea ca mama să nu fie plecată. E ciudat că a fost nevoită să meargă în delegație tocmai acum, vara, când e cel mai aglomerat anotimp în parcul dendrologic, cu multe plante care trebuie îngrijite. În plus, mi-e dor de ea și din motive egoiste. Cum să mă pregătesc pentru prima întâlnire oficială cu

Xander în lipsa ei?

Îmi pun un rând curat de haine civile, dorindu-mi să fi avut încă rochia verde. Atunci, aş fi purtat-o iar, ca să-i reamintesc lui Xander, dar şi mie, cum era totul cu o lună în urmă.

Când ies în vestibul, tata şi fratele meu mă aşteaptă deja.

— Eşti frumoasă, mă complimentează tata.

— Arăţi în regulă, adaugă Bram.

— Mersi, îi zic, dându-mi ochii peste cap.

Bram zice asta de fiecare dată când mă duc undeva. Până şi în seara Banchetului Alegerii a spus acelaşi lucru. Dar îmi place să cred că atunci a rostit-o cu mai multă convingere.

— Mama va încerca să sune diseară. Vrea să afle cum a decurs totul, mă anunţă tata.

— Sper să reuşească.

Mă alină gândul că voi vorbi cu mama.

În bucătărie sună clopoţelul care anunţă cina.

— E vremea mesei, rosteşte tata, luându-mă pe după umeri. Preferi să aşteptăm aici, cu tine, sau să ne retragem?

Bram a pornit-o deja spre bucătărie. Îi zâmbesc tatei.

— Du-te să mănânci cu Bram. O să fiu în regulă.

Tata mă sărută pe obraz.

— Mă întorc imediat ce-i aud sunând la uşă.

E puţin precaut din pricina oficialităţilor. Mi-l imaginez ducându-se la uşă şi rostind politicos:

„Îmi pare rău, domnule. Cassia nu poate să iasă astă seară.”

Mi-l închipui zâmbindu-i lui Xander, ca să-i dea de înţeles că nu din cauza lui îşi face el griji. Apoi, ar închide încet, dar hotărât, uşa şi m-ar ţine în casă, în siguranţă. Între aceşti pereţi, unde am fost protejată atâta vreme.

„Dar casa asta nu mai e sigură”, îmi reamintesc. „Aici am văzut chipul lui Ky pe microcard. Aici l-au percheziţionat pe tata.”

Mai e vreun loc sigur în suburbie? În oraş, în provincie, în lume?

Rezist tentaţiei de a-mi repeta în gând cuvintele poveştii lui Ky în vreme ce aştept. Îmi zboară prea des mintea la el şi nu vreau să mă însoţească şi în

seara asta.

Se aude soneria de la intrare. E Xander. Împreună cu oficialitatea.

Nu cred că sunt pregătită pentru întâlnirea asta, dar nu știu de ce. De fapt, știu de ce, dar nu pot despica firul în patru acum, căci risc să dau totul peste cap. Totul.

Xander mă așteaptă în fața ușii. Îmi dau seama că tocmai asta e în neregulă. Nimeni nu poate, de fapt, să intre în casă și, când vine vremea să intre, nu știm cum s-o facem.

Trag adânc aer în piept și deschid ușa.

* * *

— Unde mergem? întreb, după ce ne-am urcat în trenul aerian.

Stăm unul lângă altul, toți trei - eu, Xander și oficialitatea, care pare plictisită. E tânăr și poartă o uniformă călcată perfect, fără nicio cută.

—Mâncarea v-a fost trimisă la o sală de mese privată. Vom lua cina acolo, și apoi vă voi conduce înapoi acasă, răspunde oficialitatea.

Ne privește rareori, uitându-se mai degrabă dincolo de noi, pe fereastră. Nu-mi dau seama dacă încearcă să ne facă să ne simțim în largul nostru sau, dimpotrivă, să ne stânjenească. Deocamdată e valabilă cea de-a doua variantă.

O sală de mese privată? îi arunc o privire lui Xander. El ridică din sprâncene și mimează cuvintele: „De ce să-ți bați capul?” apoi face semn către oficialitate. Mă abțin să nu râd.

Xander are dreptate. De ce să te străduiești să mănânci într-o sală de mese privată, când întâlnirea asta numai intimă nu este?

Începe să-mi pară rău pentru toate Perechile a căror primă întrevvedere prin dispozitive este supravegheată de oficialități. Măcar eu și Xander am mai vorbit înainte de nenumărate ori.

Sala de mese e o clădire mică, la o stație de tren depărtare, un loc unde se duc, uneori, Celibatarii și unde părinții noștri își pot programa să ia cina din când în când, dacă preferă să evadeze din cotidian.

—Arată bine, spun, făcând o încercare semiratată de a deschide discuția,

în timp ce ne apropiem.

Un mic spațiu verde înconjoară clădirea dreptunghiulară din cărămidă roșie. Zăresc nou-trandafirii omniprezenți și câteva straturi de flori sălbatice diafane.

Apoi, îmi amintesc ceva atât de limpede și de precis, încât îmi vine greu să cred că nu m-am gândit la asta până acum. Într-o noapte, pe când eram mult mai mică, părinții mei s-au întors acasă târziu, după ce-și petrecuseră seara în oraș. Bunicul venise să stea cu mine și cu Bram. Când au venit, i-am auzit pe-ai mei stând puțin de vorbă cu el, apoi tata a intrat în camera lui Bram, iar mama, într-a mea. Când s-a aplecat deasupra mea ca să mă acopere cu pătura, din păr i s-a desprins o floare colorată în galben și roz pal. Și-a pus-o repede la loc după ureche, unde nu putea fi văzută, iar mie mi-era prea somn ca s-o întreb cum de avea așa ceva. Pe atunci, m-am întrebat în vreme ce adormeam: Cum a făcut rost de floare dacă nu ai voie să le rupi? Am uitat întrebarea în somn și, când m-am trezit, nu am mai pus-o.

Acum știu răspunsul: Uneori, tata încalcă regulile pentru cei dragi. Pentru mama. Pentru bunicul. Tata seamănă puțin cu Xander cel din seara în care n-a ținut cont de reguli, ca s-o ajute pe Em.

Xander mă apucă de braț, readucându-mă cu picioarele pe pământ. Când face asta, nu mă pot abține; îmi alunecă privirea spre oficialitate. Bărbatul nu spune nimic.

Interiorul sălii de mese arată mai bine decât de obicei.

— Ia uite, spune Xander.

Luminile pâlpâitoare din mijlocul fiecărei mese simulează un vechi sistem romantic de iluminare, lumânările.

Când trecem printre mese, lumea se uită la noi. Suntem cei mai tineri de aici. Cei mai mulți sunt de vârsta părinților noștri sau sunt cupluri tinere, cu câțiva ani mai mari decât noi, care au încheiat de curând legământul de căsătorie. Văd câteva persoane, care sunt probabil Celibatare, la o întâlnire în scop recreativ, dar nu multe. Suburbiile din zonă sunt destinate în principal familiilor și sunt pline de părinți, de cupluri căsătorite și de tineri sub douăzeci și unu de ani.

Xander observă că lumea se uită la el și le întoarce privirea, ținându-mă în continuare de braț. Îmi șoptește pe sub mustață:

—Măcar pentru cei de la școală nu mai e o noutate că formăm o Pereche. Nu-mi plac deloc privirile astea.

— Nici mie.

Din fericire, oficialitatea nu cască gura la noi. Deschide drumul printre mese și, în fundul sălii, descoperă una pe care sunt trecute numele noastre. Chelnerul sosește cu mâncarea aproape imediat ce ne-am așezat.

Lumina simulată a lumânărilor pâlpâie pe suprafața rotundă de metal negru a mesei. Nu există fețe de masă, iar mâncarea e cea obișnuită - vom mânca același lucru ca acasă. De-asta e nevoie să faci rezervare, pentru ca personalul responsabil cu nutriția să-ți aducă hrana la locul potrivit. Evident, cina de aici nici nu se compară cu Banchetul Alegerii de la primărie, dar ocupă locul al doilea când vine vorba despre locuri drăguțe de servit masa.

— Mâncarea e bună și fierbinte, spune Xander când simte aburii care ies din caserola învelită în staniol. Îi scoate capacul și privește înăuntru. Ia uite ce porție am! Vor să mă îngraș și-mi dau din ce în ce mai mult să mănânc.

Mă uit la porția de tăitei cu sos a lui Xander. Chiar *este* enormă.

— Poți să mănânci atât?

— Glumești? Sigur că pot! Xander se preface jignit.

Îndepărtez staniolul și mă uit la porția mea. Pe lângă cea a lui Xander, pare minusculă. Poate e doar o impresie, dar parcă în ultima vreme porțiile mele s-au tot micșorat. Nu știu de ce. Sunt în formă datorită drumețiilor și alergatului pe bandă. Ar trebui să primesc mai multă mâncare, nu mai puțină.

Cred că doar îmi imaginez.

Oficialitatea, care pare și mai puțin interesată decât înainte de ce se întâmplă, răsucesce tăiteii din caserola lui cu o furculiță și privește prin încăpere, la ceilalți clienți. Mănâncă exact același lucru ca noi. S-ar zice că zvonurile conform cărora oficialitățile din anumite departamente mănâncă mai bine decât ceilalți nu sunt adevărate. Cel puțin, nu atunci când iau masa în public.

— Cum e în drumeții? mă întreabă Xander, băgând niște tăiței în gură.

— Îmi place, răspund cu sinceritate.

„Doar azi nu mi-a plăcut”, mă gândesc.

— Mai mult decât înotul? mă tachinează Xander. Nu că ai fi înotat prea mult. Doar stăteai pe margine.

— Ba am înotat, îl contrazic, tachinându-l la rândul meu. Din când în când. În fine. Chiar îmi place mai mult decât la piscină.

— Nu se poate, zice Xander. Înotul e cel mai tare. Am auzit că în drumeții nu faci decât să urci de fiecare dată același deal micuț.

— Iar la înot nu faci altceva decât să înoți de fiecare dată în aceeași piscină mică.

— Dar e altceva. Apa e în continuă mișcare. Nu e niciodată la fel.

Comentariul lui Xander îmi amintește de ce-a spus Ky despre cântece în sala de concerte.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar și dealul e în continuă mișcare. Vântul poartă diverse lucruri, plantele cresc și se schimbă...

Mă opresc. Oficialitatea teribil de dichisită își înclină capul, ascultându-ne conversația. Doar de-aia e aici, nu?

Râcâi mâncarea cu furculița, și gestul îmi aduce aminte de dățile când scriam cu Ky. O macaroană e curbată în forma literei C. „Termină!” Nu trebuie să mă mai gândesc la Ky.

O parte din tăiței refuză cu încăpățânare să se înfășoare în jurul furculiței. Răsucesc întruna tacâmul și, în cele din urmă, renunț și-mi bag câteva paste în gură, deși capetele au rămas pe-afară. Trebuie să le sorb.

E jenant. Din cine știe ce motiv, mi se umplu ochii de lacrimi. Las furculița din mână, iar Xander se întinde s-o așeze cum trebuie. Când face asta, mă privește drept în ochi și-mi dau seama ce vrea să întrebe, de parcă ar fi făcut-o deja cu voce tare: „Ce s-a întâmplat?”

Dau ușor din cap și-i zâmbesc. „Nimic.”

Mă uit la oficialitatea care ne supraveghează. E atentă în altă parte, ascultând ceva în cască. Desigur. E încă la datorie.

— Xander, de ce nu m-ai... știi tu. sărutat aseară? întreb dintr-odată, căci oficialitatea nu ne ascultă.

Ar trebui să mă simt jenată, dar nu sunt. Vreau să știu.

— Se uita prea multă lume. Xander pare surprins. Știu că oficialităților nu le pasă, căci suntem o Pereche, dar. știi tu. Face ușor semn din cap către oficialitatea care stă lângă noi. Nu e același lucru când ești supravegheat.

— Cum ți-ai dat seama?

— N-ai observat oficialitățile de pe strada noastră în ultima vreme?

— Supraveghindu-mi casa?

Xander ridică din sprâncene.

— De ce ți-ar supraveghea casa?

„Pentru că citesc ce n-ar trebui să citesc, și învăț lucruri pe care n-ar trebui să le știu, și s-ar putea să mă îndrăgostesc de altcineva.”

— Tata. spun în schimb, iar vocea mi se stinge.

Xander se îmbujorează.

— Desigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu de-aia; cel puțin, nu cred. Sunt oficialități de nivel primar, polițiști. În ultima vreme, au patrulet mai mult decât de obicei. Și nu doar în suburbia noastră, ci în toate suburbiile.

Aseară erau o mulțime de oficialități pe strada noastră și eu n-am avut habar. Ky sigur a știut. Poate de-asta n-a vrut să vină până la treptele de la verandă. Poate de-asta nu mă atinge niciodată. Îi e teamă să nu fie prins.

Sau poate explicația e mai simplă de-atât. Poate nu vrea să mă atingă. Poată că, pentru el, sunt doar o prietenă. O prietenă care vrea, în sfârșit, să - i afle povestea, nimic mai mult.

Și, la început, asta și eram. Voiam să aflu mai multe despre băiatul ăsta care trăia printre noi, dar care nu vorbea niciodată cu adevărat. Mai multe despre ce i s-a întâmplat înainte. Voiam să știu mai multe despre Perechea mea greșită. Dar acum mi se pare că, astfel, aflu mai multe despre mine. Nu mă așteptam să-i iubesc cuvintele. Nu mă așteptam să mă regăsesc în ele.

A te îndrăgosti de povestea cuiva e oare același lucru cu a te îndrăgosti de persoana în cauză?

Capitolul 18

Pe strada noastră e parcată o altă mașină aeriană, de data asta în fața casei lui Em.

— Ce se întâmplă? îl întreb pe Xander, care cascadează ochii de frică.

Oficialitatea care ne supraveghează pare vag interesată, dar nu e luată prin surprindere. Mă opun impulsului de a-l apuca de guler, boțindu-i-l în pumni. Mă abțin să nu șuier: „De ce ne urmărești? Ce știi?”

Ușa casei lui Em se deschide și dinăuntru ies trei oficialități. Bărbatul care ne însoțește se întoarce spre noi și spune aproape tăios:

— Sper că ați petrecut o seară plăcută. Măine-dimineață, la prima oră, voi înainta raportul către Comitetul Alegerii Perechilor.

— Mulțumim, zic automat, deși nu știu de ce, iar el se întoarce la stația trenului aerian.

Nu mă simt recunoscătoare.

Oficialitățile de lângă casa lui Em străbat curtea și intră în casa de alături. Duc cu ele un recipient, ceva aprobat și emis de Societate, și nu zâmbesc. De fapt, dacă ar trebui să-i descriu, aș spune că par triste. Asta nu-mi place deloc.

— Să mergem să vedem dacă Em e în regulă? întreb, și exact în acel moment ea deschide ușa și se uită afară.

Ne zărește pe mine și pe Xander și iese grăbită în curte, să ne întâmpine.

— Cassia, e doar vina mea. E doar vina mea! spune ea cu voce tremurată și cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Ce vină, Em? Ce s-a întâmplat?

Arunc o privire casei din vecini, să mă asigur că nu suntem priviți de oficialități, dar au intrat deja. Vecinii lui Em au deschis ușa înainte ca oficialitățile să apuce să bată, de parcă le-ar fi așteptat.

— Despre ce-i vorba?

Vocea lui Xander pare aspră, așa că-i arunc o privire, încercând să-i transmit să aibă răbdare.

Chipul lui Em pălește și mai mult și mă apucă de braț.

— Oficialitățile strâng toate artefactele, șoptește.

— Poftim?

Lui Em îi tremură buzele.

— Au spus că am fost văzută cu un artefact asupra mea la Banchetul Alegerii și c-au venit să-l ia. Le-am zis că nu-i al meu, că mi l-ai împrumutat și că ți l-am dat înapoi.

Înghite în sec, și-mi aduc aminte de seara în care a luat tableta verde. O cuprind pe după umeri și mă uit la Xander. Em vorbește în continuare cu glas nesigur.

— N-ar fi trebuit să le mărturisesc. Dar mi-era așa de frică! Acum o să ți-l ia. Merg din casă-n casă.

Din casă-n casă. O să ajungă, curând, și la a mea. Vreau să o alin pe Em, dar trebuie să mă străduiesc să-mi salvez artefactul, chiar dacă încercarea se va dovedi a fi sortită eșecului. „Trebuie să merg acasă.” O îmbrățișez pe Em.

— Em, nu e vina ta. Chiar dacă nu le-ai fi spus, știau, oricum, că am un artefact. E înregistrat și l-am luat cu mine la Banchet.

Apoi, îmi aduc aminte de ceva și mă cuprinde frica.

„Artefactul lui Ky.” E încă ascuns în dulapul meu. Poate că oficialitățile știu de artefactul meu, dar nu au cunoștință de cel al lui Ky. Am putea da amândoi de necaz din cauza asta.

„Cum să-l ascund?”

— Trebuie să mă duc acasă, rostesc, de data asta cu voce tare. Îmi retrag brațul de după umerii lui Em și mă îndrept spre casă. În cât timp vor ajunge oficialitățile acolo? În cinci minute? În zece?

Em începe să plângă și mai tare, dar nu am timp s-o liniștesc. Merg cât pot de repede, astfel încât să nu atrag atenția. După câțiva pași, Xander mă prinde din urmă și mă ia de braț, de parcă am fi fost la o întâlnire obișnuită și acum ne întoarcem acasă.

— Cassia!

Nu-l privesc. Mă gândesc întruna că aș putea pierde totul în scurt timp. Ky e deja o Aberație. Dacă află că are un artefact, îl vor face oare o Anomalie?

Aș putea să-l acopăr. Aș putea spune că-i al meu și că l-am găsit pe când eram în drumeție în pădure. Oare m-ar crede?

— Cassia, repetă Xander. Pot să-l ascund eu. Spune-le că l-ai pierdut. Fii convingătoare.

— Nu te pot lăsa să faci asta pentru mine.

— Ba da. Te aștept afară, iar tu te duci și iei pudriera. E destul de mică s-o ascunzi în palmă, nu?

Dau aprobator din cap.

— Când ieși, poartă-te de parcă ai fi nebună după mine și urăști să-ți iei rămas-bun. Ia-mă de după gât. Strecoară-mi pudriera în cămașă. După aceea, mă ocup eu.

„N-am mai văzut niciodată latura asta a lui Xander”, mă gândesc, dar îmi dau imediat seama că o cunosc. Așa e când joacă ceva. Își păstrează sângele rece, își planifică totul și e îndrăzneț. Și, cel puțin în cadrul jocurilor, strategia lui e mai mereu câștigătoare.

— Xander, nu-i un joc.

— Știu, spune cu o expresie hotărâtă. O să am grijă.

— Ești sigur?

N-ar trebui să-l las să facă asta. E o prostie chiar să mă gândesc la așa ceva. Totuși, poate să-mi ascundă pudriera. Mi-ar salva-o. Ar risca s-o facă de dragul meu.

— Sunt sigur.

Trag ușa după mine și străbat în fugă holul până în camera mea. Mă bucur că nu m-a văzut nimeni. Deschid dulapul cu mâini tremurătoare și trec în revistă rândurile de haine civile agățate pe umerase, pân-o găsesc pe cea în al cărei buzunar am ascuns artefactul lui Ky. Deschid plicul de hârtie maronie și-l înclin până ce cutiuța cu săgeată îmi alunecă în palmă, îndes plicul în buzunar; înșfac pudriera de pe raft și mă uit la cele două obiecte.

Aurie și frumoasă. Sunt tentată să-i dau lui Xander pudriera mea, și nu săgeata rotitoare a lui Ky, dar pun totuși pudriera pe pat și strâng în mână artefactul lui Ky. Dacă aș salva pudriera, aș da dovadă de egoism. N-aș face decât să salvez un obiect. Dar, dacă salvez artefactul lui Ky, ne scap pe amândoi de interogatorii, și pe el, de a deveni o Anomalie. Cum să-i las să-i ia ultima amintire din vechea lui viață?

E mai sigur și pentru Xander. Ei nu știu de existența artefactului lui Ky, așa că sper să nu-i simtă lipsa. Voi da explicații privitoare la pudrieră, apoi va fi luată, așa cum mă aștept, ca să nu trebuiască s-o caute sau să se întrebe dacă nu cumva am dat-o altcuiva.

Alerg iar pe hol și deschid ușa din față.

—Xander, așteaptă! îi strig, cu un glas prefăcut zglobiu. N-ai de gând să mă săruți de noapte bună?

Xander se întoarce spre mine cu naturalețe, cu chipul destins. Nu cred că altcineva i-ar observa sclipirea vicleană din ochi, dar eu îl cunosc prea bine.

Cobor țopăind treptele, iar el își întinde brațele spre mine. Ne îmbrățișăm și îl cuprind pe după gât, în vreme ce el mă ține de mijloc. Îmi bag mâna pe sub gulerul cămășii și-mi desfac pumnul. În timp ce artefactul îi alunecă pe spate, îmi țin palma lipită de pielea lui caldă. Preț de o clipă, ne privim drept în ochi, iar apoi mă aplec să-i șoptesc la ureche:

—N-o deschide. N-o ține în casă. Îngroap-o sau ascunde-o undeva. Nu- i ceea ce crezi.

Xander încuviințează.

—Mulțumesc, adaug, apoi îl sărut pe buze, și-mi pun tot sufletul în acel sărut.

Chiar dacă știu că mă îndrăgostesc de Ky, nu pot să nu-l iubesc pe

Xander pentru ceea ce este și pentru tot ceea ce face.

— Cassia! mă strigă Bram de pe trepte.

„Bram.” Și el o să piardă ceva azi. Îmi aduc aminte de ceasul bunicului și mă înfurii. „Chiar trebuie să ia *totul*?”

Xander se desprinde din îmbrățișare. Trebuie să se grăbească să ascundă artefactul înainte să vină rândul casei lui.

— La revedere, îmi zice el zâmbind.

— La revedere, spun și eu.

— Cassia! mă strigă iar Bram, cu voce înfricoșată.

Arunc o privire în josul străzii, dar încă nu văd nicio oficialitate. Se află probabil într-una din casele vecine.

— Bună, Bram, îl salut, încercând să par nonșalantă.

E mai bine să nu bănuiască ce-am pus la cale eu și Xander.

— Unde-i... ? încerc eu să întreb.

— Ne iau artefactele, mă anunță Bram cu voce tremurată. L-au sunat pe tata să-i ajute la colectat.

Sigur. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Au nevoie de cineva ca el, care să stabilească dacă artefactele sunt autentice sau false. Iar mă cuprinde frica. Trebuia să ne confiște artefactele? A pretins oare că al meu s-a pierdut? A mințit ca să-l acopere pe Bram sau pe mine? Câte greșeli prostești mai e dispus să facă pentru cei dragi?

— O, nu! rostesc, încercând să mă prefac că abia acum am aflat.

Sper că Bram n-o să descopere că Em mi-a dat vestea mai devreme.

— Le-a luat și pe-ale noastre?

— Nu, răspunde Bram. Nu-i lasă să le confiște pe cele ale propriei familii.

— Știa că se va întâmpla așa ceva?

— Nu. Când s-a anunțat prin dispozitiv, a fost complet uluit. Dar a trebuit să se prezinte imediat la datorie. Mi-a spus să ascult de oficialități și să nu-mi fac griji.

Îmi vine să-l iau pe Bram pe după umeri și să-l liniștesc, pentru că e pe cale să piardă ceva, ceva important. La fel și eu. Îl apuc strâns și, pentru prima oară în ultimii ani, mă îmbrățișează la rândul lui, așa cum făcea când

era mic, iar eu eram sora mai mare, pe care o admira cel mai mult pe lume. Aș vrea să-i fi salvat ceasul, dar avea culoarea greșită, argintiu în loc de auriu. Iar oficialitățile știu de el. „Nu puteam să fac nimic”, îmi zic, încercând să mă autoîncurajez.

Rămânem așa preț de câteva secunde, apoi mă desprind din îmbrățișare și-l privesc pe Bram în ochi.

— Du-te și adu-l, îi spun. Privește-l în cele câteva minute care ți-au mai rămas și amintește-ți-l. Amintește-ți-l.

Bram nu se mai străduiește să-și țină în frâu lacrimile.

— Bram, rostesc și-l iau iar în brațe. Bram. Chiar dacă nu se întâmpla asta, ceasul tot putea să pățească ceva. Ai fi putut să-l pierzi sau să-l strici. Dar așa, măcar îl poți privi pentru o ultimă dată. Cât timp îl vei ține minte, nu va fi cu adevărat pierdut.

— Nu pot să-ncerc să-l ascund? mă întreb.

Clipește, iar pe obraz i se scurge o lacrimă. Și-o șterge furios.

— Mă ajuți s-o fac?

— Nu, Bram, zic încet. Aș vrea să fi putut, dar e prea periculos.

Nu sunt dispusă să risc atât. N-o să-l pun în primejdie pe Bram.

* * *

Când oficialitățile ajung la casa noastră, ne găsesc stând alături, pe divan. Bram ține în mână un obiect argintiu; eu, unul auriu. Ne ridicăm amândoi privirile. Dar apoi Bram se uită iar la suprafața argintie și lucioasă din palme, iar eu, la cea aurie.

Îmi văd chipul reflectat distorsionat în capacul curbat al pudrierei, la fel ca la Banchetul Alegerii. Pe atunci, mă întrebam dacă arăt bine.

Acum mă întreb dacă par puternică.

Mă uit în ochii mei și la linia maxilarului și mi se pare că răspunsul e afirmativ.

O oficialitate scundă și cu un început de chelie ia prima cuvântul.

— Guvernul a hotărât că artefactele propovăduiesc inegalitatea între membrii Societății. Solicităm ca toată lumea să-și predea artefactele pentru

a fi catalogate și expuse în muzeele din fiecare oraș.

— Registrele noastre indică faptul că în această locuință există două artefacte legale, adaugă o oficialitate înaltă. Mi se pare mie sau a accentuat cuvântul „legal”? Un ceas argintiu și o pudrieră aurie, completează ea.

Nici eu, nici Bram nu spunem nimic.

— Acestea sunt? întreabă oficialitatea pleșuvă, uitându-se la obiectele pe care le ținem în mână.

Pare obosit. Cred că e o slujbă îngrozitoare. Mi-l imaginez pe tata luându-le oamenilor artefactele celor bătrâni, ca bunicul, copiilor, ca Bram - și mi se face rău.

Dau aprobator din cap.

— Le vreți acum?

— Le mai puteți păstra câteva minute. Trebuie să percheziționăm mai întâi casa.

Eu și Bram rămânem în continuare așezați, păstrând tăcerea, în vreme ce ei cercetează locuința. Nu le ia mult.

—Nu-i nimic valoros pe-aici, îi spune unul dintre ei altuia pe când străbat holul.

Inima mi-a luat foc, și trebuie să-mi țin gura, ca să nu încerc să-i pârjolesc. „Asta credeți voi, îmi zic. Credeți că nu-i nimic aici pentru că nu ne opunem. Dar în capetele noastre sunt cuvinte pe care nu le mai știe nimeni. Și bunicul a murit așa cum a vrut el, nu cum ați vrut voi. Avem lucruri valoroase, dar nu le veți putea găsi niciodată, pentru că nici măcar nu știți cum să le căutați.”

Intră în cameră. Mă ridic, și la fel face și Bram. Oficialitățile ne scanează cu aparatele de detectare, să se asigure că n-am ascuns ceva asupra noastră. Bineînțeles, nu găsesc nimic.

Oficialitatea de sex feminin se apropie, și observ că pielea unui deget are o dungă mai deschisă la culoare, în locul unde a purtat, probabil, un inel. Și ea a pierdut azi ceva. Întind pudriera, gândindu-mă cum artefactul meu s-a păstrat dintr-o vreme dinaintea Societății, trecând de la un membru al familiei la altul și ajungând la mine. Iar acum trebuie să renunț la el.

Oficialitatea ia pudriera și ceasul lui Bram.

— Puteți veni să le vedeți la muzeu oricând veți dori.

— Nu-i același lucru, spune el și-și îndreaptă spatele.

Îl văd în el pe bunicul. Mi se umple inima de gândul că poate n-a dispărut pentru totdeauna.

— Puteți să-l luați, adaugă Bram, dar va fi întotdeauna al meu.

* * *

Bram se duce la el în cameră. Pașii lui apăsați și felul în care închide ușa îmi transmit că vrea să fie singur.

Îmi vine să lovesc ceva, dar, în loc de asta, îmi afund mâinile în buzunare și dau peste plicul de hârtie maronie: o carcasă boțită, care a conținut odată ceva frumos și valoros. E doar un plic, nu un artefact; nici măcar nu a fost detectat de aparatele oficialităților. Îl scot și-l rup furioasă în două. Îmi vine să-l fac bucățele. Ruptura în zigzag îmi oferă o mare satisfacție. E bine să distrugi. Mă pregătesc să provoc o nouă stricăciune. Mă uit unde să-l mai rup.

Mi se taie răsuflarea când văd ce era pe cale să distrug.

„Încă o bucățică din povestea lui Ky.” Oficialităților le-a mai scăpat ceva.

În partea de sus scrie: „Înecându-mă, bând” cu litere frumoase și puternice, ca el. Îmi închipui mâna lui scriindu-le, pielea lui atingând șervețelul. Îmi mușc buza și mă uit la imaginea de dedesubt.

A desenat iar doi Ky, cel mai tânăr și cel de-acum, amândoi cu pumnii încă încheștați. Pe fundalul primei siluete se vede un peisaj sărăcăcios și stâncos. Cea de-a doua e înfățișată aici, în suburbie, cu un arțar în fundal. Plouă în ambele desene, dar, în primul, Ky ține gura deschisă și capul lăsat pe spate, bând din cer. În cel de-al doilea, capul îi este plecat, în ochi i se citește panica, iar ploaia e torențială, scaldându-l ca o cascadă. Aici plouă prea mult. S-ar putea îneca.

Dedesubt scrie: „Când plouă, îmi aduc aminte”, îmi ridic privirea și mă uit pe fereastră, la soarele care apune pe cerul senin. Nu-i nici urmă de nor, dar îmi promit că, atunci când va ploua, îmi voi aminti și eu. De această hârtie, de aceste desene și cuvinte. De această parte din el.

Capitolul 19

A doua zi dimineață, în trenul aerian care merge în oraș, tăcerea e aproape deplină. Nimeni nu vrea să vorbească despre ce s-a întâmplat aseară în suburbie. Cei care au trebuit să renunțe la artefacte sunt amuțiți din cauza pierderii; cei care nu le-au avut de la bun început tac din respect. Sau poate sunt chiar mulțumiți, pentru că acum toți au fost aduși la același numitor.

Înainte de stația în care trebuie să coboare ca să meargă la înot, Xander se apleacă să mă sărute pe obraz și-mi spune încet:

— Sub nou-trandafirii din fața casei lui Ky.

Se dă jos din trenul aerian și dispare laolaltă cu ceilalți elevi, în timp ce eu îmi continui călătoria spre parcul dendrologic. Mintea mi-e plină de întrebări: „Cum a reușit Xander să ascundă artefactul în straturile de flori ale familiei Markham fără să fie văzut? Știe că e, de fapt, al lui Ky, sau e doar o coincidență că a ales tocmai casa lui drept ascunzătoare? Știe ce sentimente încep să nutresc pentru Ky?”

Orice ar ști sau ar presupune Xander, un lucru e sigur: n-ar fi putut să aleagă o ascunzătoare mai bună. Trebuie să ne păstrăm cu toții curțile ordonate și curate. Nimeni nu va bănuși nimic dacă-l va vedea pe Ky săpând în propria curte. Trebuie doar să-i spun unde să caute.

Ca toți ceilalți, Ky se uită pe geam pe când ne îndreptăm spre parcul dendrologic. A văzut că Xander m-a sărutat? I-a păsat oare? Nu mă privește.

—Pentru următoarea drumeție, veți fi împărțiți în perechi, anunță ofițerul odată ce-am ajuns la baza Dealului. Acestea vor fi alese în funcție de capacitățile voastre, rezultate din analizarea datelor pe care le-am obținut în urma drumețiilor anterioare. Asta înseamnă că în prima echipă se află Ky împreună cu Cassia; Livy e perechea lui Tay...

Lui Livy îi pică fața, iar eu încerc să-mi păstrez chipul lipsit de orice expresie.

Ofițerul termină de citit lista.

—Pe Deal, scopul vostru este cu totul altul, continuă el. Nu veți ajunge în vârf. Societatea ne-a solicitat să folosim drumeția pentru a însemna obstacolele de pe Deal. Ne arată gențile făcute grămadă lângă el, pline de fâșii de pânză roșie. Fiecare pereche va lua câte o geantă. Legați reperele de crengi aflate în apropierea copacilor căzuți, în fața unor tufărișuri foarte încâlcite etc. Mai târziu, o echipă de supraveghere va degaja și va pava un drum pe Deal.

Vor pava Dealul. Măcar bunicul n-a trăit ca s-o vadă și pe-asta.

—Și dacă terminăm prea repede fâșiile? se plânge Lon. N-au mai curățat Dealul de ani întregi. Obstacolele sunt peste tot! Va trebui să însemnăm aproape fiecare copac.

—Dacă rămâneți fără fâșii, folosiți pietre ca să faceți mici mormane, răspunde ofițerul, apoi se întoarce spre Ky. Știi cum să faci asta?

Ky ezită puțin înainte să răspundă afirmativ.

— Arată-le!

Ky adună câteva pietre de pe jos și le pune una deasupra alteia, în ordinea mărimii. Lucrează repede și hotărât, ca atunci când mă învăța să scriu. Turnul pare instabil, dar nu se prăbușește.

—Vedeți? E ușor, spune ofițerul. O să suflu în fluier, iar acesta va fi semnalul de întoarcere. Dacă vă rătăciți, suflați în fluier. Dă apoi fiecăruia câte un fluier obișnuit, de metal. N-ar trebui să fie prea greu. Doar coborâți pe unde-ați urcat.

Dezgustul abia mascat al ofițerului față de noi obișnuia să mă amuze. Astăzi, reușesc să-l înțeleg. Și pe mine mă dezgustă modul în care urcăm micile noastre dealuri de fiecare dată când oficialitățile ne dau semnalul. Cum ne înstrăinăm cele mai prețioase lucruri atunci când ne-o cer. Cum nu opunem niciodată rezistență.

* * *

Abia ne-am îndepărtat de ceilalți, când Ky se întoarce spre mine, eu spre el și, preț de o clipă, cred că mă va atinge. Mai degrabă simt decât văd cum își mișcă ușor mâna, apoi și-o coboară la loc. Acum sunt mai dezamăgită decât azi-dimineață, când am deschis dulapul și am văzut că pudriera nu mai e.

—Ești bine? mă întreabă. Aseară, când au percheziționat casele... n-am aflat decât după ce-am ajuns.

— Sunt bine.

— Artefactul meu.

Doar de asta-i pasă?

—E-n straturile tale de flori. Îngropat sub nou-trandafiri. Dezgroată-l și-o să-l recapeți, îi șoptesc furioasă.

—Nu-mi pasă de artefact, îmi răspunde și, cu toate că nu mă atinge încă, focul din privirea lui mă încălzește. N-am putut să dorm toată noaptea de

teamă că te-am băgat în bucluc. Îmi pasă *de tine*.

Cuvintele se aud încet aici, sub copaci, dar în inima mea cântă cu putere, mai tare decât toate cele O sută de cântece intonate simultan. Iar ochii îi sunt umbriți, căci se gândește la mine. Vreau să-i ating pielea de sub ochi, singurul loc în care a dat vreodată dovadă de vulnerabilitate, să-l fac să se simtă mai bine. Apoi, mi-aș putea trece degetele peste pomeții lui, peste buze, peste locul în care linia maxilarului se prelungește cu gâtul, peste gâtul care se continuă cu umerii. „Îmi plac locurile în care se unesc părțile corpului, mă gândesc, ochii cu obraji, încheieturile cu palmele.” întru câțva șocată de propriile gânduri, fac un pas înapoi.

— Cum ai.

— M-a ajutat cineva.

— Xander, ghicește el.

De unde știe?

— Xander, confirm.

Rămânem tăcuți; stau la oarecare distanță, privindu-l din cap până-n picioare. Apoi, el se întoarce și-și reia drumul printre copaci. Merge încet; tufărișul e atât de des, încât mai degrabă ne cățărăm decât ne plimbăm. Copacii căzuți n-au fost dați la o parte și zac precum niște oase uriașe.

— Ieri... încep eu. Trebuie să întreb, chiar dacă acum nu mai pare important. O învățai cumva pe Livy să scrie?

Ky se oprește iar și se uită la mine. Sub bolta copacilor, ochii lui par aproape verzi.

— Sigur că nu, răspunde. Voia să știe ce făceam. Ne-a văzut când scriam. N-am fost suficient de atenți.

Mă simt penibil, dar și ușurată totodată.

— Ah!

— I-am spus că-ți arătam cum să desenezi copacii.

Ia un băț de lângă mine și începe să-l mânuiască, trasând un model care seamănă izbitor cu niște frunze. Apoi, pune bățul jos, ca și cum ar fi trunchiul. Mă uit la mâinile lui chiar și după ce a terminat de desenat, neștiind ce altceva să fac.

— Nimeni nu mai desenează după terminarea Școlii Primare.

— Știu, zice el. Dar măcar nu e interzis în mod exp licit.

Bag mâna în geantă ca să iau o fâșie de pânză roșie, s-o leg de copacul căzut, lângă care stă Ky. Privesc în continuare în jos, spre degetele cu care leg pânza.

— Îmi pare rău, pentru cum m-am purtat ieri, îi spun.

Când mă îndrept de spate, Ky pornise deja mai departe.

— Să nu-ți pară, spune el, smulgând niște vițe încâlcite într-un tufiș, ca să putem trece.

Mi le aruncă și le prind, luată prin surprindere.

— Din când în când, îmi place să te văd geloasă.

Zâmbește, un soare printre copaci.

Încerc să nu zâmbesc la rândul meu.

— Cine-a zis că sunt geloasă?

— Nimeni. Mi-am dat eu seama. Observ oamenii de multă vreme.

— De ce mi-ai lăsat-o mie? îl întreb. Cutiuța cu săgeată. E frumoasă. Dar nu eram sigură...

— Doar părinții mei știu că am așa ceva, spune el. Când Em mi-a dat pudriera ca să ți-o înapoiez, am observat cât de bine seamănă. Voiam s-o vezi.

Dintr-odată, în voce i se simte singurătatea, și aproape că pot auzi încă o propoziție, una pe care instinctul îl împiedică s-o rostească. „Voiam să mă vezi.” În fond, nu despre asta e vorba - cutiuța aurie conținând o săgeată, fragmentele de poveste dezvăluite ici și colo? Ky vrea să fie văzut de cineva.

„Vrea să fie văzut de *mine*.”

Mâinile mele tânjesc să-l atingă. Dar nu-l pot trăda așa pe Xander după tot ce-a făcut. După ce ne-a salvat pe amândoi - pe Ky și pe mine - aseară.

Însă pot continua să-i dau lui Ky ceva ce e doar al meu, ceva ce nu-i aparține lui Xander. Poezia.

Vreau să-i spun doar alte câteva versuri, dar, odată ce mă pornesc, mi-e greu să mă înfrânez și i-o recit pe toată. Cuvintele se potrivesc. Unele lucruri sunt făcute să fie împreună.

— Cuvintele nu sunt liniștitoare, comentează Ky.

— Știu.

— Atunci de ce mă liniștesc? întreabă Ky, cuprins de uimire. Nu înțeleg. Ne croim în tăcere drum prin desiș, cu poezia în minte.

În cele din urmă, îmi dau seama ce vreau să spun.

— Cred că-i din cauză că, atunci când o auzim, știm că nu suntem singurii care au simțit vreodată asta.

— Mai spune-mi-o o dată, mă roagă încet Ky.

I se taie răsuflarea; vocea îi sună răgușit.

Tot restul timpului, până auzim semnalul ofițerului, urcăm Dealul recitându-ne unul altuia poezia, ca și cum ar fi un cântec. Un cântec pe care-l știm doar noi.

* * *

Înainte să ieșim din pădure, Ky termină să mă învețe cum să-mi scriu numele în pământul moale de sub unul dintre copacii căzuți. Ne lăsăm pe vine, cu cârpele roșii în mâini, de parcă am vrea să le legăm, în caz că apare cineva și ne vede. Îmi ia ceva să învăț litera „s”, dar îmi place cum arată - ca și cum s-ar undui în vânt. Linia dreaptă și punctul lui „i” se deprind ușor, și știu deja cum să-l fac pe „a”.

Trasez fiecare literă a numelui meu, apoi le unesc, iar mâna lui Ky o ghidează pe a mea. Nu ne atingem propriu-zis, dar îi simt căldura, stând aplecat înapoia mea când scriu. „Cassia.”

— Numele meu, spun, lăsându-mă pe spate și privind literele.

Sunt tremurate, mai puțin sigure decât cele pe care le face Ky.

Dacă ar trece cineva pe lângă ele, s-ar putea să nici nu-și dea seama că sunt litere. Dar eu știu ce reprezintă.

— Ce urmează?

— Acum, spune Ky, o luăm iar de la-nceput. Pe „a” îl știi. Măine îl vom face pe „b”. După ce le înveți pe toate, îți vei putea scrie propriile poezii.

— Și cine să le citească? întreb, izbucnind în râs.

— Eu, răspunde.

Îmi dă un alt șervețel împăturit. Pe el, printre pete de grăsime și urme de mâncare, voi vedea încă o bucățică din Ky.

Bag șervețelul în buzunar și mi-l închipui pe Ky așternându-și povestea cu mâinile roșii, pârjolate de fierbințeala muncii. Mă gândesc că pune totul în primejdie de fiecare dată când își strecoară un șervețel în buzunar. În toți anii ăștia a fost atât de grijuliu, dar acum e dispus să-și asume riscul. Pentru că a găsit pe cineva care vrea să afle. Cineva căruia vrea să-i spună.

— Mulțumesc, îi zic. Pentru că mă înveți să scriu.

— *Eu* îți mulțumesc, răspunde. Are o sclipire anume în ochi, căreia eu i-am dat naștere. Pentru că mi-ai salvat artefactul și pentru poezie.

Mai sunt multe de spus, dar abia învățăm cum s-o facem. Ieșim împreună dintre copaci. Nu ne atingem. Nu încă.

Capitolul 20

După școală și după sortare, mă îndrept spre casă, din stația trenului aerian, împreună cu Em. Când ceilalți cu care-am venit fie au luat-o înainte,

fie au rămas în urmă, Em îmi pune mâna pe braț.

— Îmi pare așa de rău, spune ea încet.

— Em, nu-ți mai face griji. Nu sunt supărată.

O privesc în ochi, ca să-și dea seama că vorbesc serios, dar în ochii ei tot se citește tristețea. De multe ori mi s-a părut că Em e doar o altă variantă a mea, însă nu și acum. S-au schimbat prea multe în ultima vreme. Dar Em e încă cea mai bună prietenă a mea. Chiar dacă ne-am înstrăinat, multă vreme am crescut împreună; rădăcinile noastre sunt împletite pentru totdeauna. Și asta mă bucură.

—Nu trebuie să-mi tot ceri scuze, îi spun. Sunt mulțumită că ți-am împrumutat pudriera. Măcar ne-am bucurat amândouă de ea înainte s-o ia.

—Tot nu înțeleg, rostește încet Em. Au destule exponate la muzeu. Nare niciun sens.

Em n-a mai zis niciodată ceva care să sune atât de mult a nesupunere, și-i zâmbesc. Poate că, la urma urmei, nu suntem chiar atât de diferite.

— Ce facem diseară? o întreb, schimbând subiectul.

Em pare ușurată că discutăm despre altceva.

— Am vorbit cu Xander azi și mi-a spus că vrea să meargă la centrul de jocuri. Ce părere ai?

Mie mi-ar plăcea să merg iar până în vârful primului deal. Numai gândul de a mă afla în centrul de jocuri, înăbușitor și plin de oameni, când am putea sta de vorbă sub cerul înstelat, e insuportabil. Dar pot s-o fac. Pot să fac orice este necesar pentru ca totul să pară normal. Trebuie să citesc cuvintele lui Ky. Și poate, dacă am noroc, chiar o să-l văd mai târziu. Sper să vină cu noi.

—Ia uite! Te așteaptă mama ta, spune Em, întrerupându-mi șirul gândurilor.

Are dreptate. Mama stă pe treptele casei, cu fața spre noi. Când observă că mă uit la ea, se ridică, ne face cu mâna și ne iese în întâmpinare. Îi fac și eu semn și iuțim puțin pasul.

—S-a întors, rostesc cu voce tare, și abia când aud cât de surprinsă îmi sună vocea, îmi dau seama că o parte din mine credea că nu se va mai întoarce.

—A fost plecată? mă întreabă Em, făcându-mă să-mi dau seama că absența mamei e probabil unul dintre lucrurile pe care n-ar trebui să le dezvăluim celor care nu fac parte din familie.

Oficialitățile nu ne-au indicat asta în mod explicit; e doar genul de subiect în privința căruia am învățat să fim discreți.

— S-a întors mai devreme de la serviciu, explic eu.

Nici măcar nu-i o minciună.

Em își ia rămas-bun și intră în casă. Observ că arțarul ei nu va rezista, căci, deși suntem în toiul verii, abia dacă are vreo zece frunze verzi și pricăjite. Apoi, mă uit spre casa noastră, cu pomii cu frunziș des și cu florile frumoase, iar mama mă întâmpină.

Îmi amintesc de vremurile când eram foarte mici, mergeam la Școala Primară și mama termina lucrul înainte să ajung eu acasă. Ea și Bram porneau uneori pe stradă, să mă aștepte în stația trenului aerian. Nu ajungeau niciodată prea departe, pentru că Bram se oprea să se uite la tot ce întâlnea pe drum.

—Genul acesta de atenție la detalii ar putea fi un semn că-i venit să fie sortator, obișnuia tata să spună până când Bram a mai crescut și s-a dovedit că și-a pierdut capacitatea de-a fi atent la detalii, odată cu dinții de lapte.

Când ajung în dreptul mamei, mă ia în brațe chiar acolo, în mijlocul trotuarului.

—Of, Cassia, spune ea. Chipul îi e palid și obosit. Îmi pare așa de rău. Am ratat prima ta întâlnire oficială cu Xander.

—Ai mai ratat și altceva aseară, îi zic, sprijinindu-mi capul de umărul ei.

E mai înaltă decât mine și nu cred că o voi ajunge vreodată din urmă. Sunt subțirică și scundă, ca cei din partea tatei. Ca bunicul. Inspir adânc mirosul cunoscut al mamei, de flori și de haine curate. Mă bucur așa de mult că s-a întors.

— Știu.

Mama nu spune niciodată vreo vorbă urâtă la adresa guvernului. Cel mai mult s-a revoltat când oficialitățile l-au percheziționat pe tata. Nu mă aștept să facă scandal, să tune și să fulgere despre cât de nedrept e faptul că oficialitățile au luat artefactele, și nici n-o face. Îmi dau seama că, dacă s-ar

întâmpla așa, ar tuna și ar fulgera împotriva propriului soț. La urma urmei, și el e o oficialitate.

Deși nu el a întins mâna să ne ceară să-i dăm prețioasele noastre bunuri, a făcut asta cu alți oameni.

Când tata a venit aseară acasă, ne-a îmbrățișat pe mine și pe Bram, apoi s-a dus direct în camera lui, fără să spună nimic. Poate pentru că nu suporta să ne vadă durerea de pe chipuri și să-și aducă aminte că și el îi îndurerase la fel pe alții.

— Îmi pare rău, Cassia, îmi spune mama în timp ce ne îndreptăm spre casă. Știu cât de mult însemna pudriera pentru tine.

— Îmi pare rău de Bram.

— Știu. Și mie.

Când intrăm în casă, aud clopoțelul care anunță că a venit mâncarea. Dar, când pătrund în bucătărie, observ că ne-au fost trimise doar două porții.

— Cum rămâne cu tata și cu Bram?

— Tata a cerut să-i fie trimisă cina mai devreme, ca să poată merge cu fratele tău la o plimbare înainte de orele de recreere ale lui Bram.

— Serios? mă mir eu.

Nu prea facem astfel de solicitări.

— Da. Tata s-a gândit că lui Bram i-ar prinde bine ceva deosebit, după tot ce s-a întâmplat în ultima vreme.

Mă bucur, mai ales de dragul lui Bram, că oficialitățile responsabile cu nutriția au îndeplinit cererea tatei.

— De ce nu te-ai dus și tu?

— Voiam să te văd, răspunde ea zâmbind și aruncând o privire prin bucătărie. N-am mai mâncat de mult împreună. Și, desigur, vreau să-mi povestești cum a fost întâlnirea cu Xander.

Stă la masă vizavi de mine și observ încă o dată cât de obosită pare.

— Povestește-mi cum a fost în delegație, o rog înainte să apuce să mă mai întrebe despre ce s-a întâmplat aseară. Ce-ai văzut?

— Încă nu știu sigur, spune încet, aproape ca pentru sine. Apoi, se îndreaptă de spate. Am fost într-un alt parc dendrologic, să analizăm niște

recolte. După aceea, a trebuit să mergem în Ținuturile Agricole. A durat ceva.

— Dar acum totul a revenit la normal, nu?

— În cea mai mare parte. Trebuie să scriu un raport și să-l prezint oficialităților responsabile de parcul dendrologic.

— Despre ce?

— Mă tem că această informație e confidențială, spune cu regret mama.

Tăcem amândouă, dar e o tăcere plăcută, una între mamă și fiică. E cu gândul departe, poate la parcul dendrologic. Sau poate că-și scrie raportul în minte. Nu mă deranjează. Mă relaxez și-mi las gândurile să zboare încotro doresc, și anume către Ky.

—Te gândești la Xander? mă întreabă mama, zâmbindu-mi cu subînțeles. Și eu visam mereu cu ochii deschiși la tatăl tău.

Îi zâmbesc la rândul meu. N-are niciun sens să-i dezvălui că mă gândesc la băiatul greșit. Nu, nu la băiatul *greșit*. O fi Ky o Aberație, dar nu-i nimic *greșit la el*. Guvernul nostru, sistemul lui de clasificare și toate celelalte sisteme sunt greșite. Inclusiv Sistemul de alegere a perechilor.

Dar dacă sistemul e greșit, fals și neconform realității, atunci cum rămâne cu dragostea pe care o nutresc părinții mei? Dacă iubirea dintre ei a luat naștere datorită Societății, mai poate ea să fie adevărată, bună și *corectă*? Nu-mi pot alunga din minte această întrebare. Aș vrea ca răspunsul să fie *da*. Aș vrea ca iubirea lor să fie adevărată. Aș vrea să fie frumoasă și reală, fără legătură cu nimic altceva.

—Trebuie să mă pregătesc să merg la centrul de jocuri, o anunț, iar mama cascadează. Tu ar fi bine să te duci la culcare. Măine putem sta de vorbă mai pe îndelete.

— Poate mă voi odihni un pic, cade ea de acord.

Ne ridicăm amândouă; îi arunc recipientul pentru mâncare în coșul de gunoi, iar ea îmi duce sticla de apă la sterilizator.

— Să vii să-mi spui la revedere înainte să pleci, bine?

— Sigur.

Mama dispare la ea în cameră, iar eu mă duc într-a mea. Mai am câteva minute la dispoziție. Am timp să mai citesc puțin din povestea lui Ky?

Hotărăsc că da. Scot șervețelul mototolit din buzunar.

Vreau să aflu mai multe despre Ky înainte să-l văd diseară. Simt că, atunci când ne plimbăm printre copacii de pe dealuri, suntem noi înșine. Sâmbătă seara, când suntem cu ceilalți, devine mai complicat. Străbatem o pădure încâlcită, plină de obstacole, și nu există niciun alt reper în afară de cele pe care ni le croim singuri.

Mă așez pe pat să citesc și arunc iar o privire spre locul din dulap unde-mi țineam pudriera. Simt acut pierderea și revin la povestea lui Ky. Dar, pe măsură ce citesc și lacrimile mi se scurg pe obraji, îmi dau seama că nu știu nimic despre ce înseamnă să pierzi ceva.

În mijlocul îndoiturii, Ky a desenat un sat - case mici, oameni mici. Dar toți oamenii zac pe spate. Nimeni nu e în picioare, cu excepția celor doi Ky. Măinile celui tânăr nu mai sunt goale; ține ceva. Într-una din ele are cuvântul „mamă”, alunecându-i din palmă, având forma unui corp. Căciulița literei „a” e răsucită în sus, ca un braț avântat.

În cealaltă mână are cuvântul „tată”, care e și el nemișcat. Umerii tânărului Ky sunt povârniți de greutatea celor două cuvinte, iar fața îi e încă întoarsă spre cer. Observ că ploaia s-a preschimbat în ceva întunecat, ceva mortal și palpabil. Cred că în muniție. Am văzut într-un film.

Ky cel mai în vârstă nu se uită la satul din mijloc sau la celălalt băiat. Nu mai are palmele deschise, ci și-a încleștat pumnii. În spatele lui, persoane îmbrăcate în uniforma oficialităților îl urmăresc. Schițează un zâmbet care nu i se citește însă și în ochi; poartă haine civile, și se vede dunga acolo unde le-a călcat cu atenție.

*la început când ploaia cădea
din cerul atât de mare și adânc
mirosea a salvie, aroma mea preferată
am urcat pe platou s-o văd căzând
să văd darurile pe care ni le oferea mereu
dar ploaia, din albastră, s-a făcut neagră
și n-a mai lăsat
nimic în urmă.*

* * *

E mare lipsă de oficialități la centrul de jocuri, deși acesta geme de lume care joacă, pierde, câștigă. Văd trei oficialități care supraveghează cele mai mari mese de joc. Par pătrunse de importanță și încordate, înveșmântate în uniforme lor albe, iar pe chip li se citește mai multă agitație decât de obicei. E ciudat. În mod normal, în centrul de jocuri se găsesc mai bine de o duzină de oficialități de rang mai mic, având grijă să mențină calmul și să păstreze scorul. Unde-or fi ceilalți?

Undeva, lucrurile nu merg cum ar trebui.

Dar aici, în ceea ce mă privește, măcar un lucru e în regulă. Ky e cu noi. Îi arunc o privire când ne strecurăm printre grupurile de oameni, urmându-l pe Xander și sperând să-l fac pe Ky să înțeleagă că i-am citit povestea, că îmi pasă. E chiar în spatele meu, și aș vrea să-mi întind brațul și să-l apuc de mână, dar sunt prea mulți de față. Nu trebuie să-l supun riscurilor, trebuie să amân ce am de zis până când voi găsi un loc potrivit pentru asta. Și să țin minte cuvintele pe care le-a scris, desenele pe care le-a schițat, chiar dacă aș vrea ca acea parte din poveste să nu i se fi întâmplat.

„Părinții lui au murit. A văzut când s-a întâmplat. Moartea a venit din cer; asta-i ceea ce-și amintește. De fiecare dată când plouă.”

Xander se oprește, și la fel noi toți. Spre mirarea mea, face semn către o masă de jocuri unde se joacă doar în doi. Jocuri la care Xander, de obicei, nu participă. Îi place să conducă un grup, să câștige când miza e mai mare și sunt implicați mai mulți jucători. Așa își demonstrează mai bine calitățile - e mai incitant, sunt mai multe variabile. E mai puțin personal.

— Vrei să joci? întreabă Xander.

Mă întorc să văd la cine se referă.

La Ky.

— În regulă, acceptă el fără să ezite, iar vocea nu-l trădează.

Se uită la Xander, așteptând următoarea mișcare.

— Ce fel de joc vrei să joci? De îndemânare sau de noroc?

Simt cumva o urmă de provocare în glasul lui Xander? Chipul îi e opac,

la fel ca al lui Ky.

— Nu contează, răspunde Ky.

— Atunci să încercăm unul de noroc, zice Xander.

Asta mă ia iar prin surprindere. Xander nu suportă jocurile de noroc. Le preferă de departe pe cele care solicită îndemânare.

Eu, împreună cu Em și Piper îi urmărim cum se așază și își scanează cârdurile în dispozitivul mesei. Xander aranjează cărțile de joc, roșii cu însemne negre, în centru, aliniindu-le marginile din două lovituri scurte ale pachetului pe suprafața de metal.

— Vrei să începi tu? îl întreabă Xander pe Ky, iar acesta încuviințează și se întinde să tragă o carte.

— Ce joacă? întreabă cineva.

E Livy. E aici pentru Ky, sunt sigură, uitându-se posesiv la mâinile lui, care țin cărțile.

„Tu n-ai voie să-i privești mâinile”, îi zic în gând și-mi reamintesc că nici eu n-ar trebui s-o fac. Ar trebui să mă uit la Xander, sperând c-o să câștige.

— Dilema prizonierului, spune Em, stând lângă mine. Joacă dilema prizonierului.

— Ce-i aia? întreabă Livy.

Nu știe jocul? Mă întorc uimită spre ea. E unul dintre cele mai simple și mai des întâlnite jocuri. Em încearcă să-i explice lui Livy cu voce coborâtă, ca să nu-i deranjeze pe jucători.

— Pun fiecare câte o carte jos în același timp. Dacă au amândoi o carte de valoare pară, atunci fiecare primește două puncte. Dacă au cărți de valoare impară, primesc câte un punct.

— Și dacă unul are o carte pară, iar celălalt, impară? o întrerupe Livy pe Em.

— În acest caz, cel care are cartea impară primește trei puncte, iar cel cu cartea pară nu primește niciunul.

Livy privește fix chipul lui Ky. Cuprinsă de gelozie, îmi spun că, și de l-ar vedea în asemenea detaliu cum o fac eu - lucru de care mă îndoiesc tot nu ar ști nimic despre el. Ar mai fi la fel de interesată de Ky dacă ar ști că e o Aberație?

Următorul gând mă înmărmurește: Oare eu aș fi la fel de interesată dacă n-aș ști că e o Aberație? Înainte să aflu asta, nu i-am acordat lui Ky vreo atenție deosebită.

„Și înainte să-i vezi fața pe microcard”, îmi reamintesc. „Desigur, asta ți-a stârnit interesul. În plus, oricum nu trebuia să te intereseze nimeni înainte să-ți afli Perechea.”

Gândul că Livy l-ar putea aprecia pe Ky într-un fel mai neprihănit îmi face rău; e pur și simplu interesată de el. Fără motive ascunse. Fără încurcături. Fără straturi suplimentare dedesubtul atracției pe care-o simte față de el.

Dar îmi dau seama că, de fapt, n-am de unde să știu. Poate că ascunde ceva, la fel ca mine. Poate ascundem cu toții ceva.

Îmi îndrept atenția spre masa de joc și urmăresc chipurile celor doi. Niciunul nu clipește și nu ezită înainte să-și arate cartea.

* * *

Până la urmă, nici nu contează. Ky și Xander termină la egalitate. Au pierdut și au câștigat fiecare un număr egal de runde.

— Hai să ne plimbăm puțin, îmi spune Xander.

Vreau să-i arunc o privire lui Ky înainte să-mi las degetele să se împletească cu ale lui Xander, dar mă abțin. Și eu am un joc de jucat. Ky sunt sigură că va înțelege.

„Dar Xander ar face-o? Dacă ar ști despre mine și Ky, despre cuvintele pe care ni le-am împărtășit pe Deal?”

Îmi alung gândul din minte în timp ce mă îndepărtez de masa de joc împreună cu Xander. Livy îi ocupă imediat locul și începe să discute cu Ky.

Eu și Xander ieșim singuri pe hol. Mă întreb dacă are de gând să mă sărute și cum o să reacționez, dar, în schimb, îmi șoptește:

— Ky mă lasă să-l înving.

— Poftim?

— Pierde intenționat jocurile.

— Ați fost la egalitate. N-a pierdut.

Nu înțeleg unde vrea s-ajungă.

— Nu și în seara asta. Pentru că n-a fost un joc de îndemânare. La alea pierde dinadins. Îl urmăresc de ceva vreme. O face cu grijă, dar sunt sigur de asta.

Mă uit la Xander, neștiind ce să mai zic.

— E ușor să pierzi dinadins un joc de îndemânare, mai ales când e vorba de un grup mare. Sau de un joc precum Fise, când poți să-ți periclitezi piesele fără să bată la ochi. Dar azi, într-un joc de noroc, unu-la-unu, n-a pierdut. Nu-i prost. Știa că sunt cu ochii pe el. Xander zâmbește, apoi pe chip i se citește nedumerirea. Dar nu înțeleg *de ce*.

— De ce ce?

— De ce-ar pierde atâtea jocuri? Știe că oficialitățile ne supraveghează. Știe că sunt în căutare de oameni care joacă bine. Știe că jocurile influențează, probabil, profesiile pe care ni le repartizează. N-are niciun sens. De ce n-ar vrea să se afle cât e de inteligent? Pentru că este inteligent.

— N-o să mai spui nimănui despre asta, nu?

Deodată, sunt foarte îngrijorată din pricina lui Ky.

— Sigur că nu, răspunde Xander. Are el motivele lui. Iar eu i le respect.

Xander are dreptate. Ky chiar are motivele lui, unele destul de întemeiate. Le-am citit pe ultimul șervețel, cel cu niște pete care sunt, probabil, de suc de roșii, dar arată ca și cum ar fi de sânge. Pete vechi de sânge.

* * *

— Să mai jucăm o dată, propune Ky când ne întoarcem, uitându-se la Xander.

Ochii îi sclipesc și cred că a văzut că ne ținem de mână, dar nu pot fi sigură. Pe chip nu i se citește nimic.

— Bine, cade de acord Xander. Noroc sau îndemânare?

— Îndemânare, propune Ky.

Și, de astă dată, ceva din expresia feței lui sugerează că s-ar putea să nu mai piardă intenționat. S-ar putea să vrea să câștige.

Em își dă ochii peste cap și face semn către băieți, de parcă ar vrea să zică: „Îți vine să crezi cât de primitivă e toată chestia asta?” Dar îi urmăresc amândouă la o altă masă. Ni se alătură și Livy.

Stau la distanță egală între Ky și Xander. Parc-aș fi o bucată de metal, iar ei, doi magneți de care sunt atrasă. Amândoi și-au asumat riscuri de dragul meu - Xander cu artefactul, iar Ky cu poezia și cu scrisul.

Xander e Perechea mea, cel mai vechi prieten al meu și unul dintre cei mai buni oameni pe care-i știu. Când l-am sărutat, a fost drăguț. Sunt atrasă de el și legată de el cu firele a o mie de amintiri diferite.

Ky nu-i Perechea mea, dar ar fi putut fi. E cel care m-a învățat să-mi scriu numele, cum să păstrez poeziile, cum să construiesc o bornă din pietre care stă să se prăbușească, dar rezistă. Nu l-am sărutat niciodată și nu știu dacă o voi face vreodată, dar cred că ar putea fi mai mult decât drăguț.

E neplăcut să fiu atât de conștientă de el. De fiecare pauză, de fiecare mișcare pe care-o face când așază o piesă pe tabla cu pătrățele negre și gri. Îmi vine să întind brațul, să-i apuc mâna și să mi-o așez deasupra inimii, acolo unde mă doare cel mai tare. Nu știu dacă în felul acesta m-ar vindeca sau mi-ar frânge inima, dar măcar așteptarea asta continuă și lăcomă ar lua sfârșit.

Xander joacă inteligent și îndrăzneț. Ky joacă bazându-se pe un fel de intuiție profundă și calculată; amândoi sunt puternici. Și-au găsit fiecare un adevărat adversar.

E rândul lui Ky. În liniștea așternută înainte să facă o mișcare, Xander îl privește cu atenție. Mâna lui Ky plutește deasupra tablei de joc. Preț de o clipă, în vreme ce ține piesa în aer, îmi dau seama unde ar putea s-o așeze ca să câștige și sunt sigură că știe și el, că și-a planificat întregul joc pentru această ultimă mutare. Se uită la Xander, iar Xander îl privește la rândul lui, angrenați amândoi într-o întrecere ce pare a fi mai veche și mai profundă decât cea care se desfășoară pe tablă.

Apoi, Ky își mișcă brațul și așază piesa într-un loc care-i permite lui Xander să-l prindă din urmă și să câștige. Ky nu ezită deloc; pune piesa jos cu un sunet puternic și se lasă pe spate în scaun, privind în tavan. Cred că-l văd schițând un zâmbet vag, dar nu pot fi sigură; a dispărut mai repede

decât un fulg de zăpadă poposit pe șina trenului aerian.

Nu a fost mutarea genială pe care știam că ar fi putut-o face Ky, dar nu e nici prostescă; e cea a unui jucător mediocru. Când își desprinde ochii din tavan, se uită la mine și-mi susține privirea la fel cum a ținut în mână piesa înainte s-o așeze. În tăcerea care s-a lăsat, îmi spune ceva ce nu mi-ar putea împărtăși cu voce tare.

Ky poate să joace acest joc. Poate să joace toate jocurile lor, inclusiv pe cel pe care tocmai l-a pierdut. Știe exact cum să joace, și tocmai de-aia pierde de fiecare dată.

Capitolul 21

A doua zi, m-am concentrat cu greu la sortări. Duminicile sunt dedicate muncii; nu avem activități de recreere, așa că îl voi vedea pe Ky abia luni. Până atunci, nu putem vorbi despre povestea lui; nu-i pot spune: „îmi pare rău pentru ce li s-a întâmplat părinților tăi”. Am mai rostit cuvintele astea, când a venit să locuiască la familia Markham și i-am urat cu toții bun- venit, prezentându-i condoleanțe.

Dar acum, că am aflat ce s-a întâmplat cu adevărat, e altceva. Înainte, știam că muriseră, dar nu și cum. Nu știam că i-a văzut doborâți la pământ de o răpăială căzută din cer, scenă la care a asistat neputincios. Arderea șervețelului pe care a desenat acea bucățică de poveste a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Cărțile de pe șantierul de restaurare, poezia bunicului, povestea lui Ky - puțin câte puțin, toate se transformă în cenușă și dispar.

Doar că el își amintește, și acum, și eu îmi amintesc.

Pe ecran apare un mesaj de la Norah, care-mi întrerupe sortarea: „Te rog să te prezinți la biroul supraveghetorului”, îmi ridic privirea și mă uit de-a lungul încăperii, la Norah, apoi ies surprinsă din încăpere.

Oficialitățile s-au întors special pentru mine.

Mă urmăresc cum străbat culoarul printre birouri și parcă le citesc încuviințarea în priviri. Mă simt ușurată.

—Felicitări, îmi spune oficialitatea cu păr grizonant, când ajung la ei. Te-ai descurcat foarte bine la test.

—Mulțumesc, le zic, așa cum fac mereu când e vorba despre oficialități.

Dar, de data asta, chiar vorbesc serios.

—Următorul pas e o sortare adevărată, mă anunță oficialitatea. Cândva, în viitorul apropiat, vom veni și te vom escorta la locul în care vei fi testată.

Dau aprobator din cap. Am auzit vorbindu-se despre asta. Te duc să sortezi ceva adevărat - date propriu-zise, cum ar fi știrile, sau persoane reale, sau un mic grup dintr-o clasă de elevi -, ca să vadă dacă poți aplica ce ai învățat și în lumea reală. Dacă reușești, treci la pasul următor, care va fi probabil locul de muncă definitiv.

Totul se întâmplă destul de repede. De fapt, în ultima vreme, totul pare grăbit: confiscarea pripită a artefactelor din locuințe, delegația mamei anunțată subit, iar acum testele; tot mai mulți dintre noi părăsesc devreme școala.

Oficialitățile îmi așteaptă răspunsul.

— Mulțumesc, rostesc eu.

* * *

După-amiază, mama primește un mesaj la muncă: „Du-te acasă și fă-ți bagajele”. Trebuie să plece într-o altă delegație, care s-ar putea să dureze și mai mult decât prima. Îmi dau seama că tatei nu-i convine deloc situația, și nici lui Bram. De fapt, nici eu nu sunt prea încântată.

Stau pe pat și o urmăresc cum împachetează. Își împăturește cele două rânduri suplimentare de haine civile, pijamaua, lenjeria intimă, șosetele. Își deschide recipientul cu tablete, verificându-i conținutul.

Îi lipsește o pastilă, cea verde. Se uită la mine, iar eu privesc în altă parte.

Îmi dau seama că s-ar putea ca aceste delegații să fie mai grele decât par și că lipsa unei pilule nu-i o dovadă a slăbiciunii ei, ci dimpotrivă, a dârzeniei de care dă dovadă. Are de-a face cu ceva suficient de dificil, încât să fie nevoie să ia pastila verde, așadar trebuie să fie și mai greu să țină totul pentru sine, să nu ne împărtășească nimic. Dar e puternică și păstrează secretele, pentru că, astfel, ne protejează.

— Cassia? Molly?

Tata intră în cameră, iar eu mă ridic să plec. Mă apropii de mama, s-o îmbrățișez. Apoi, privirile ni se întâlnesc și-i zâmbesc. Vreau să vadă că știu

că n-ar fi trebuit să mă uit în altă parte mai devreme. Nu mi-e rușine de ea. Știu cât de greu e să păstrezi un secret. Oi fi eu sortator, ca tata și ca bunicul, dar sunt, totuși, fiica ei.

* * *

Luni dimineața, eu și Ky pătrundem în pădure și găsim locul în care ne-am oprit data trecută. Începem iar să legăm repere roșii. Aș vrea să nu fie atât de complicat să reluăm în alte condiții discuția noastră. La început, ezit, căci nu vreau să tulbur liniștea pădurii cu lucruri oribile întâmplare în Provinciile Exterioare, dar Ky a suferit atâta timp de unul singur, încât nu suport să-l las să mai aștepte nici măcar un minut.

— Ky, îmi pare așa de rău. Îmi pare așa de rău că s-au dus...

Nu spune nimic, ci se apleacă să lege o pânză roșie de un tufiș plin de țepi. Măinile îi tremură ușor. Știu ce înseamnă acel scurt moment de pierdere a controlului pentru cineva precum Ky și-mi doresc să-l alin. Îi pun ușor mâna pe spate, cât să înțeleagă că sunt alături de el. Când degetele mele îi ating cămașa, se răsuțește, iar eu mă retrag, văzându-i durerea din privire. Parcă m-ar implora să nu mai spun nimic; e suficient faptul că știu. S-ar putea să fie prea mult.

—Cine-i Sisif? îl întreb, încercând să-i abat gândurile. I-ai rostit o dată numele. Când ofițerul ne-a spus că vom veni la Deal.

— E cineva a cărui poveste a fost spusă cu multă vreme în urmă.

Ky se ridică și o pornește din nou la drum. Îmi dau seama că azi are nevoie să meargă întruna.

—Era una dintre poveștile preferate ale tatei. Cred că voia să fie aidoma lui Sisif, căci Sisif era priceput și viclean și le provoca întotdeauna necazuri oficialităților și Societății.

Ky n-a mai vorbit niciodată astfel despre tatăl lui. Vocea îi e monotonă; din tonul lui, nu pot să-mi dau seama ce simte pentru bărbatul care a murit

cu ani în urmă, bărbatul al cărui nume Ky cel din desen îl ținea în mână.

—În poveste se spune că Sisif a rugat odată o oficialitate să-i arate cum funcționează o armă, și apoi a folosit-o împotriva acesteia.

Pe chipul meu se citește probabil surpriza, dar Ky se pare că a prevăzut că voi reacționa așa. Când îmi explică, privirea lui e blândă.

—E o poveste veche, de pe vremea când oficialitățile purtau arme. Acum nu mai folosesc așa ceva.

Ky omite să adauge însă: „Nici nu mai au nevoie de asta”, lucru pe care-l știu, oricum, amândoi. Amenințarea cu reclasificarea e suficientă ca să ne țină la locul nostru.

Ky se întoarce și-și croiește drum mai departe. Îl urmăresc cum se mișcă, îi văd mușchii spatelui încordându-se la doar câțiva centimetri depărtare; îl urmez îndeaproape, ca să mă pot strecura printre crengile pe care le dă la o parte pentru mine. Preț de o clipă, mireasma pădurii pare a fi a lui. Mă întreb cum miroase salvia, aroma lui preferată din vechea viață. Sper că acum preferă mirosul acestei păduri. La fel ca mine.

—Societatea a hotărât că trebuie să-i aplice o pedeapsă exemplară, pentru că a îndrăznit să creadă că poate fi la fel de inteligent precum unul dintre conducătorii ei, când, de fapt, nu numai că nu era o oficialitate, dar nu era nici măcar cetățean. Nu era nimic. O Aberație din Provinciile Exterioare.

—Ce i-au făcut?

—I-au dat o slujbă. Trebuia să împingă un bolovan uriaș până în vârful unui munte.

—Nu pare chiar așa de rău.

În voce mi se simte ușurarea. Dacă povestea lui Sisif are un final fericit, poate că la fel se va termina și cea a lui Ky.

—Nu e așa de ușor cum pare. Când era cât pe ce să ajungă în vârf, bolovanul se rostogolea înapoi la poale și trebuia s-o ia de la început. Așa se întâmpla de fiecare dată. N-a dus niciodată bolovanul în vârf. L-a împins o veșnicie.

—Înțeleg, spun, dându-mi seama de ce drumețiile noastre pe dealul cel micuț i-au amintit lui Ky de Sisif. Zi de zi facem același lucru: urcăm și

coborâm. Numai că noi am ajuns în vârful dealului.

— N-aveam voie să rămânem acolo prea mult timp, subliniază Ky.

— Sisif era din provincia ta?

Mă opresc o clipă, căci mi s-a părut că am auzit fluierul ofițerului, însă e doar un ciripit ascuțit din frunzișul de deasupra noastră.

—Nu știu. Nu știu dacă-i adevărat, spune Ky. Dacă a existat vreodată aieva.

— Atunci de ce să-i mai spui povestea?

Nu-l înțeleg și, pentru o clipă, mă simt trădată. De ce mi-a istorisit Ky despre acest om și m-a făcut să-l compătimesc când nici nu există vreo dovadă că a trăit?

Ky face o scurtă pauză înainte să răspundă, cu ochii mari și adânci precum oceanele din alte povești, sau precum cerul din povestea lui.

—Chiar dacă el n-a trăit cu adevărat, mulți oameni au dus vieți asemănătoare. Așa că, oricum, e adevărat.

Când pornim din nou, împrejmuind anumite zone cu marcate și ajutându-ne unul pe altul să străbatem părțile mai încâlcite ale pădurii, mă gândesc la ce mi-a zis Ky. Simt un miros cunoscut, de descompunere, dar nu de putreziciune. Mirosul plantelor revenind în pământ, al lemnului care se prefăce în praf e un miros bogat.

Dar Dealul ar putea ascunde ceva. Îmi amintesc cuvintele și desenele lui Ky și-mi dau seama că niciun loc nu e în întregime bun. La fel cum niciunul nu e complet rău. Am gândit în alb și negru; la început, am crezut că Societatea noastră este perfectă. În seara în care au venit după artefacte, am crezut că e diabolică. Acum, nu știu ce să mai cred.

Ky estompează contururile, dar mă face, în același timp, să văd totul mai clar. Sper că și eu fac același lucru pentru el.

—De ce pierzi jocurile intenționat? îl întreb când ne oprim într-un mic luminiș.

Chipul i se înăsprește.

— Așa trebuie.

— De fiecare dată? Nici măcar nu te gândești să câștigi?

— *Mereu* mă gândesc, zice Ky.

Ochii îi sunt iar înflăcărați. Rupe o creangă dintr-un copac, ca să avem loc să trecem. O aruncă pe jos, apoi o ține pe alta, așteptând să înaintez, însă rămân lângă el. Se uită la mine, iar pe față îi joacă umbrele aruncate de frunze și razele soarelui. Îmi privește buzele și, din cauza asta, îmi vine greu să vorbesc, deși știu ce vreau să spun.

— Xander și-a dat seama că pierzi intenționat.

— Știu, afirmă Ky. Schițează un zâmbet ca cel pe care mi s-a părut că-l văd seara trecută. Mai ai și alte întrebări?

— Încă una, răspund. Ce culoare *au* ochii tăi? Vreau să știu ce crede despre el, cum se vede *adevăratul* Ky, atunci când îndrăznește să se privească.

— Albaștri, zice el, părând surprins. Mereu au fost albaștri.

— Nu și pentru mine.

— Cum ți se par? întreabă el, nedumerit și amuzat totodată.

Nu îmi mai privește gura, ci ochii.

— Au multe culori. La început, am crezut că sunt căprui. O dată, mi s-a părut că sunt verzi, iar altă dată, cenușii. Dar cel mai adesea *sunt* albaștri.

— Și ce vezi în ei acum? mă descoase el, făcând ochii mari.

Se apropie și mă lasă să mă uit cât de mult și de adânc vreau.

Și sunt atâtea de văzut. Sunt albaștri, negri, și mai au multe alte culori. Iar eu știu și ce-au văzut, și ce sper să vadă acum. Pe mine. Pe Cassia. Așa cum sunt eu pe dinăuntru și pe dinafară.

— Ei bine? face Ky.

— Totul, îi zic. Pentru mine sunt totul.

O clipă, nu ne clintim, cufundați unul în ochii celuilalt și prinși în ramurile acestui Deal pe care s-ar putea să nu-l terminăm niciodată de urcat. Eu mă mișc prima. Trec pe lângă el și-mi croiesc drum prin frunzele încâlcite, apoi mă cațăr peste un copac căzut la pământ.

În spatele meu, îl aud pe Ky făcând același lucru.

Mă îndrăgostesc. M-am îndrăgostit deja. Și nu de Xander, deși îl iubesc. Sunt sigură de asta, la fel cum sunt de sigură de faptul că pentru Ky simt cu totul altceva.

Când leg o altă fâșie roșie de copaci, dorindu-mi ca Societatea și

sistemele impuse de ea, inclusiv Sistemul de alegere a perechilor, să-și găsească sfârșitul, ca să pot fi cu Ky, îmi dau seama că e o dorință egoistă. Chiar dacă dispariția Societății noastre ar îmbunătăți viața unora, pentru alții ar fi mai rău. „Cine mă cred, de încerc să schimb lucrurile? Mă lăcomesc, vreau mai mult? Dacă Societatea noastră se schimbă și lucrurile nu mai stau la fel, cine sunt eu ca să-i spun unei fete care apreciază viața sigură și protejată ce ne este oferită că acum trebuie să aleagă între aceasta și pericol, și asta numai din cauza mea?”

Răspunsul e: nu sunt o ființă oarecare. Sunt doar unul dintre oamenii prinși în capcana majorității. Toată viața, cei fără pereche mi-au fost alături.

— Cassia, mă strigă Ky.

Rupe o altă creangă și se lasă pe vine cu o mișcare lină, ca să scrie în țărână. Trebuie să îndepărteze mai întâi un strat de frunze, făcând un păianjen să o ia speriat la goană.

— Uite, spune el, arătându-mi o altă literă.

E un „K”.

Bucuroasă că m-a abătut de la gândurile mele, mă aplec lângă el. Litera asta e mai grea și am nevoie de mai multe încercări ca să o trasez cât de cât. În ciuda faptului că am exersat celelalte litere, mâinile mele tot nu s-au obișnuit cu scrisul, care e altfel decât tastarea. Când reușesc, în sfârșit, să-mi ridic privirea, îl văd pe Ky zâmbindu-mi încântat.

— Așadar, l-am învățat pe „K”, spun, zâmbind la rândul meu. E ciudat. Credeam că o luăm în ordine alfabetică.

— Așa trebuia, răspunde Ky. Dar cred că-i bine să-l știi pe „K”.

— Și ce literă urmează? întreb, mimând candoarea. O fi oare „Y”?

— S-ar putea, aprobă Ky.

Nu mai zâmbește, dar privirea îi e neastâmpărată.

În spate, mai în vale, se aude fluierul. Mă întreb în acel moment cum de-am putut să cred că ciripitul de mai devreme al păsărilor seamănă cu semnalul ofițerului. Unul e metalic, produs de om, celălalt e subțire, limpede și minunat.

Oftez și mătur țărâna cu degetele, făcând literele să dispară la loc, în pământ. Apoi, mă întind după o piatră, ca să construiesc un reper. Ky face

la fel. Ridicăm împreună turnul, bucată cu bucată.

Când așez ultima piatră în vârful mormanului, Ky își pune mâna peste a mea. Nu mi-o retrag. Nu vreau să se prăbușească nimic și-mi place să-i simt mâna caldă și aspră pe a mea, iar dedesubt, suprafața rece și netedă a pietrelor. Apoi îmi întorc ușor mâna cu palma în sus și degetele ni se împletesc.

—Nu pot avea niciodată o Pereche, îmi spune, uitându-se mai întâi la mâinile noastre, apoi în ochii mei. Sunt o Aberație, mărturisește și-mi așteaptă reacția.

—Dar nu ești o Anomalie, zic, încercând să nu iau lucrurile în serios și dându-mi pe dată seama că greșesc; situația e cât se poate de serioasă.

— Nu încă, adăugă el, dar amuzamentul din glas sună forțat.

Una e să alegi și cu totul altceva să n-ai niciodată ocazia, în adâncul meu, simt o singurătate rece și crâncenă. Cum e să fii singur? Să știi că nu vei putea să alegi niciodată altceva?

Atunci îmi dau seama că datele pe care ni le oferă oficialitățile n-au nicio importanță pentru mine. Știu că există mulți oameni care sunt fericiți, și mă bucur pentru ei. Dar aici e vorba despre Ky. Dacă el e singurul care rămâne pe dinafară, în vreme ce restul de nouăzeci și nouă la sută sunt împliniți și fericiți, nu mi se mai pare corect. Îmi dau seama că nu-mi pasă deloc de ofițerul care ne așteaptă jos, sau de ceilalți colegi de drumetrie din pădure, sau de orice altceva, și-atunci înțeleg cu adevărat în ce situație periculoasă mă aflu.

— Dar dacă *ai avea* o Pereche, cum crezi c-ar fi? întreb eu încet.

— Ca tine, îmi răspunde înainte să-mi termin propoziția. Ca tine.

Nu ne sărutăm. Nu facem nimic altceva decât să respirăm, ținându-ne de mână, dar, cu toate astea, știu. Acum, nu mai pot să nu mă pierd „în vraja - acestei nopți ușor”. Nici măcar de dragul părinților, a familiei mele.

Nici măcar de dragul lui Xander.

Capitolul 22

Câteva zile mai târziu, la ora de limbă și literatură, mă uit fix la instructora, care ne vorbește despre cât de important este să compunem mesaje scurte atunci când comunicăm prin intermediul dispozitivelor. Apoi, de parcă ar vrea să ne dea un exemplu, pe dispozitivul principal al clasei se afișează un asemenea mesaj.

„Cassia Reyes. Conform procedurii. *Infracțiune*. În scurt timp, va sosi o oficialitate care te va escorta.”

Toată lumea se întoarce să mă privească. În încăpere se lasă tăcerea. Elevii nu mai tastează pe scribi; degetele le-au încrămenit. Până și pe chipul instructoraiei apare o expresie de surpriză pură; nici măcar nu mai încearcă să-și continue lecția. A trecut multă vreme de când cineva de-aici a comis o infracțiune. Mai ales o infracțiune anunțată în mod public.

Mă ridic.

Într-un fel, sunt pregătită pentru asta. Mă așteptam. Nu se poate ca cineva să încalce atâtea reguli fără să fie prins la un moment dat.

Îmi iau cititorul și scribul și le bag în geanta în care țin și recipientul cu

pastile. Deodată, mi se pare foarte important să fiu pregătită în fața oficialității. Căci sunt sigură cine va veni de data aceasta. Prima, cea din spațiul verde de lângă centrul de jocuri, care mi-a spus că totul va fi bine și nu se va schimba nimic în privința Perechii mele.

M-a mințit? Sau a spus adevărul, iar alegerile pe care le-am făcut i-au transformat vorbele în minciuni?

Profesoara îmi face semn din cap când ies din clasă; îi sunt recunoscătoare pentru gestul amabil.

Holul lung e gol, iar podeaua a fost proaspăt curățată și lucește. Încă un loc unde nu pot alerga.

Nu aștept să vină după mine. Străbat culoarul, călcând cu grijă pe gresie, să nu alunec, să nu cad, să nu alerg în timp ce sunt privită.

E acolo, în spațiul verde de lângă școală. Trebuie să străbat aleile ca să mă așez pe o altă bancă, sub privirile ei. Mă așteaptă. Mă îndrept spre ea.

Nu se ridică să mă întâmpine. Când mă apropii, nu stau jos. E lumină și-mi mijesc ochii, să mă apăr de albul uniformei ei și de metalul din care e făcută banca, amândouă orbitoare, clare, reci în lumina soarelui. Mă întreb dacă acum privim altfel lucrurile, acum, că nu mai vedem doar ceea ce sperăm să vedem.

— Bună, Cassia, îmi spune.

— Bună.

—În ultima vreme, numele tău a fost pomenit în mai multe departamente ale Societății. Îmi face semn să mă așez. De ce crezi că s-a întâmplat asta?

„Ar putea fi o groază de motive, mă gândesc. De unde să încep? Am ascuns artefacte, am citit poezii furate, am învățat să scriu. M-am îndrăgostit de cineva care nu mi-e Pereche și-i ascund acest lucru Perechii mele.”

— Nu sunt sigură, răspund.

Femeia izbucnește în râs.

—Of, Cassia. Data trecută când am stat de vorbă, ai fost așa de sinceră cu mine. Ar fi trebuit să știu că n-o să te țină mult. Îmi face semn să mă așez pe bancă. Stai jos!

Mă supun. Soarele mai are puțin și va străluci direct deasupra capetelor noastre, dar lumina lui nu e deloc măgulitoare. Pielea femeii e poroasă și transpirată. Contururile îi par neclare, iar uniforma și insigna, mărunte, mai puțin impresionantă decât ultima dată când am stat de vorbă. Îmi spun toate astea ca să nu intru în panică, să nu dau nimic de gol, mai ales nu pe Ky.

—Nu-i cazul să fii modestă, adaugă. Sunt sigură că știi cât de bine te-ai descurcat la ultima sortare.

„Slavă cerului! De-asta a venit? Dar cum rămâne cu infracțiunea?”

—Ai obținut cel mai mare punctaj de anul acesta. Desigur, toți se străduiesc să te aibă în departamentul lor, ca să-ți împlinești vocația. Noi, cei din Departamentul de alegere a perechilor, suntem mereu în căutarea unui sortator bun.

Îmi zâmbește. La fel ca data trecută, îmi oferă alinare și destindere, mă liniștește cu privire la locul meu în Societate. Mă întreb de ce-o urăsc așa de tare.

Într-o clipă, îmi dau seama.

—Desigur, continuă ea, iar în voce i se simte o urmă de regret, a trebuit să le spun oficialităților răspunzătoare cu testarea că, dacă nu observăm o schimbare în relațiile tale personale, ne vom opune angajării tale. Și a trebuit să le spun și că s-ar putea să nu fii potrivită nici pentru alte slujbe legate de sortare, dacă aceste lucruri continuă.

Nu se uită la mine în timp ce vorbește, ci la fântâna din mijlocul spațiului verde, care observ deodată c-a secăt. Apoi, își ațintește privirea asupra mea și simt cum inima mi-o ia razna, cum sângele îmi pulsează în degete.

Știe. Cel puțin o parte, dacă nu chiar totul.

—Cassia, rostește cu blândețe. Adolescenții sunt impetuoși. Rebeli. Asta face parte din procesul de maturizare. De fapt, când am verificat informațiile despre tine, era prevăzut că vei nutri o parte din aceste sentimente.

—Nu știu despre ce vorbești.

—Sigur că știi, Cassia. Dar nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta.

Poate că acum simți ceva pentru Ky Markham, dar sunt nouăzeci și cinci la sută șanse ca totul să se încheie înainte să împlinești douăzeci și unu de ani.

— Eu și Ky suntem prieteni. Suntem parteneri de drumeție.

— Și nu crezi că asta se petrece cam des? mă întreabă oficialitatea pe un ton amuzat. Aproape șaptezeci și opt la sută dintre adolescenții care își știu Perechea au parte de un flirt tineresc. Și asta se întâmplă mai ales în primul an de după Alegerea Perechilor. Nu e ceva neașteptat.

Cel mai mult urăsc oficialitățile când fac asta: când se poartă de parcă au văzut deja totul, de parcă mă cunosc deja. Și, de fapt, nu mă cunosc deloc. Îmi știu doar informațiile citite pe un ecran.

— De obicei, în asemenea situații, doar zâmbim și lăsăm lucrurile să se rezolve de la sine. Dar în cazul tău miza e mai mare din pricina statutului de Aberație al lui Ky. Să flirtezi cu un membru cu drepturi depline al Societății e una. Voi sunteți altceva. Dacă lucrurile continuă, ai putea fi declarată o Aberație, la rândul tău. Iar Ky Markham ar putea fi trimis înapoi în Provinciile Exterioare.

Îmi îngheață sângele în vine, dar oficialitatea încă n-a terminat. Își umezește buzele, la fel de uscate ca fântâna din spatele ei.

— Ai înțeles?

— Nu pot să nu mai vorbesc cu el. E partenerul meu de drumeție. Locuim în același cartier...

— Sigur că poți să stai de vorbă cu el. Dar există anumite limite pe care nu trebuie să le încâlci. Cum ar fi sărutatul, mă întrerupe ea și-mi zâmbește. N-ai vrea ca Xander să afle despre toate astea, nu? N-ai vrea să-l pierzi.

Sunt mânioasă, și probabil că mi se citește pe chip. Dar e adevărat. Nu vreau să-l pierd pe Xander.

— Cassia, regreti hotărârea de a-ți afla Perechea? Ai fi preferat să fii Celibatară?

— Nu-i vorba despre asta.

— Atunci despre ce e vorba?

— Cred că oamenii ar trebui să-și poată alege Perechea, răspund jalnic.

— Și unde-ar duce asta, Cassia? mă întreabă pe un ton moderat. Ai pretinde apoi că oamenii trebuie să poată hotărî câți copii să aibă și unde să

locuiască? Sau când să moară?

Tac, dar nu pentru că sunt de acord. Mă gândesc la bunicul. „Să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor.”

— Ce infracțiune am comis? întreb.

— Poftim?

— Când mi-au transmis prin dispozitiv să părăsesc școala, mesajul susținea că am comis o infracțiune.

Oficialitatea izbucnește într-un râs cald și degajat, care-mi trimite fiori reci pe șira spinării.

— Ah, a fost o greșală. Încă una. Se pare că, în ceea ce te privește, se tot comit greșeli. Se apleacă spre mine. N-ai comis nicio infracțiune, Cassia. Nu încă.

Se ridică. Mă uit fix la fântâna secată, încercând să o reumplu prin puterea voinței.

— Ai fost avertizată, Cassia. Ai înțeles?

— Am înțeles, îi spun.

Nici măcar nu mint. *Chiar* o înțeleg, cu anumite limite. Știu de ce se străduiește să mențină situația stabilă și sigură, iar o parte din mine respectă acest lucru. E ceea ce urăsc cel mai mult.

Când îi întâlnesc, în cele din urmă, privirea, pe chip are o expresie de satisfacție. Știe că a câștigat. Îmi citește în ochi că nu voi risca să-i îngreunez viața lui Ky.

* * *

— Ai primit un pachet, mă anunță nerăbdător Bram când ajung acasă. L-a adus cineva. Sigur e ceva tare. A trebuit să-mi introduc amprenta în datapod când l-am acceptat.

Mă urmează în bucătărie, unde mă așteaptă, pe masă, un mic pachet. Mă uit la hârtia maronie și poroasă în care e învelit și mă gândesc cât din povestea lui ar putea Ky să-și aștearnă pe ea. Dar nu mai are cum să facă asta. E prea periculos.

Totuși, desfac cu grijă ambalajul. Netezesc hârtia fără să mă grăbesc.

Asta-l scoate din minți pe Bram.

— Haide! Grăbește-te!

N-avem parte de un pachet în fiecare zi.

Când eu și Bram vedem, în sfârșit, ce conține coletul, oftăm. Bram suspină dezamăgit, dar eu, dintr-un alt motiv. De dor? De nostalgie?

E fâșia din rochia pe care am purtat-o la Banchetul Alegerii. Conform tradiției, au așezat mătasea între două bucăți de sticlă, încadrate de o ramă argintie. Sticla și materialul reflectă lumina, orbindu-mă pentru o clipă și amintindu-mi de oglinda din pudriera pe care n-o mai am. Mă uit fix la țesătură, încercând să-mi amintesc de noaptea Banchetului Alegerii, când eram cu toții înveșmântați în roz, în roșu și auriu, în verde, în mov și în albastru.

Bram geme.

— Asta-i tot? O bucată din rochie?

— Dar ce-ai crezut, Bram? îl întreb eu pe un ton caustic, surprinzător chiar și pentru mine. Credeai că ne vor da artefactele înapoi? Că s-ar putea ca înăuntru să fie ceasul tău? Ia-ți gândul. Nu le vom mai primi niciodată. Nici pudriera. Nici ceasul. Nici pe bunicul.

Pe chipul fratelui meu se citesc durerea și șocul și, înainte să apuc să mai spun ceva, iese din bucătărie.

— Bram! îl strig. Bram...

Aud ușa de la camera lui închizându-se.

Ridic cutia în care a fost ambalată mostra înrămată. Când fac asta, îmi dau seama că are, într-adevăr, dimensiunile potrivite pentru un ceas. Fratele meu a îndrăznit să spere, iar eu l-am luat peste picior.

Aș vrea să iau rama și să merg până în mijlocul spațiului verde. Voi rămâne lângă fântâna secată până când mă va găsi oficialitatea. Și, când mă va întreba ce fac acolo, o să-i spun ei și tuturor celor pe care-i știu: în locul vieții adevărate, ne oferă doar bucăți din așa ceva. Și-o să-i spun că nu vreau ca viața mea să fie alcătuită din mostre și din resturi. Câte puțin din toate, dar fără să am, de fapt, nimic.

Și-au perfecționat arta de a ne oferi doar atâta libertate câtă avem nevoie; suficient pentru ca, atunci când suntem pe punctul de a ceda, să n i se

azvârle câte-un os, iar noi ne răsucim cu burta-n sus, mulțumiți și împăcați ca un câine pe care l-am văzut odată, când i-am vizitat pe bunici în Ținuturile Agricole. Au avut zeci de ani la dispoziție să se perfecționeze; de ce mă surprinde când funcționează iar, și iar, și iar în cazul meu?

Deși mi-e rușine de mine, înșfac osul. Îl rod. Ky trebuie să fie în siguranță. Asta-i tot ce contează.

Nu iau pastila verde; încă sunt mai puternică decât ei. Dar nu suficient de puternică încât să ard ultima bucățică a poveștii lui Ky înainte s-o citesc, bucățica pe care mi-a îndesat-o în mână când ne întorceam prin pădure. „Doar atât, îmi spun. Doar atât, nimic mai mult.”

* * *

E primul desen colorat. Un soare roșu, aproape de orizont, trasat chiar pe îndoitura șervețelului, aparținând astfel ambilor băieți, ambelor vieți. Ky cel tânăr a scăpat cuvintele „tată” și „mamă”; au dispărut din desen. Uitate, lăsate în urmă sau făcând parte din el într-atât de mult, încât nu mai e nevoie să fie scrise. Se uită la Ky cel în vârstă, se întinde spre el.

*erau prea greu de dus
așa că i-am lăsat în urmă
pentru o viață nouă, într-un loc nou
dar nimeni n-a uitat cine eram
eu n-am uitat
și nici oamenii care privesc
privesc de ani întregi
privesc acum*

Pe Ky cel în vârstă, cel de-acum, îl țin de brațe două oficialități, câte una de fiecare parte. Și-a colorat și mâinile în roșu - nu știu dacă voia să înfățișeze cum arăta după ce a muncit sau dacă se referea la altceva. Mâini pătate, cu ani în urmă, de sângele părinților lui, chiar dacă nu i-a omorât el.

Și mâinile oficialităților sunt roșii. Și o recunosc pe una dintre ele; i-a

redat chipul prin câteva linii precise. Oficialitatea mea. A venit și după el.

Capitolul 23

A doua zi dimineăta, m-a trezit din somn un țipăt atât de ascuțit și de pătrunzător, încât am țâșnit din pat, smulgându-mi etichetele pentru somn de pe piele.

— Bram! strig.

Nu-i în camera lui.

Alerg pe hol până-n dormitorul părinților mei. Mama s-a întors aseară din delegație; ar trebui să fie amândoi acolo. Dar și camera lor e goală și- mi dau seama că au plecat în grabă: cearșafurile sunt mototolite, iar pătura e

aruncată pe jos. Fac un pas înapoi. A trecut ceva vreme de când nu le-am mai văzut patul nefăcut și, cu toate că sunt cuprinsă de spaimă, senzația de intimitate pe care mi-o transmite îmi atrage atenția.

— Cassia? rostește mama.

— Unde ești? strig panicată, răsucindu-mă.

Străbate în grabă holul, spre mine, încă în pijama. Părul lung și blond îi flutură în urmă și pare aproape nepământească, până când mă cuprinde cu brațele ei puternice și palpabile.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă. Te simți bine?

— Țipătul... rostesc, căutându-i din priviri originea.

Tocmai atunci aud un alt sunet pe lângă țipăt, e scrâșnetul metalului pe lemn.

— Nu sunt țipete, mă lămurește mama cu voce tristă. Sunt drujbele. Taie arțarii.

Mă duc pe treptele de la intrare, unde-i găsesc pe tata și pe Bram. Au ieșit și alte familii, multe dintre ele purtând încă pijamale, la fel ca noi. E ceva atât de intim, de șocant și de neobișnuit, încât sunt luată prin surprindere. Nu cred că i-am mai văzut vreodată pe vecini îmbrăcați așa.

Sau poate i-am văzut. Atunci când Patrick Markham a ieșit din casă și-a mers pe stradă îmbrăcat în pijama, după ce i-a murit fiul, iar tatăl lui Xander a dat peste el și l-a dus acasă.

Drujba mușcă din trunchiul arțarului nostru, retezându-l atât de repede și de îngrijit, încât, la început, mi se pare că totul e în regulă, cu excepția țipătului. Preț de o clipă, copacul pare să nu fi pățit nimic, dar e deja mort. Apoi, se prăbușește.

— De ce? o întreb pe mama.

Cum nu-mi răspunde imediat, tata mă cuprinde cu brațul și-mi explică.

— Arțarii dau prea multă bătaie de cap. Frunzele fac mizerie toamna. Nu cresc uniform. De exemplu, al nostru s-a făcut prea mare. Al lui Em e prea mic. Iar unii sunt bolnavi, așa că trebuie tăiați cu toții.

Mă uit la copacul nostru, la frunzele care încă se întind către soare, transformând lumina în hrană. Încă nu știu că sunt moarte. Curtea arată cu totul altfel fără copacul care se înălța în fața casei. Totul pare mai mic.

Mă uit la casa lui Em. Pe de altă parte, curtea ei nu pare cu mult diferită fără copacul lor sfrijit, cel care nu crescuse cum trebuie. A arătat întotdeauna ca un băț cu un snop de frunze în vârf.

— Pentru Em nu-i așa de rău, spun. Pomul ei nu-i cine știe ce pierdere.

— E foarte trist pentru noi toți, mă contrazice cu hotărâre mama.

Noaptea trecută, când n-am putut să dorm, m-am lăsat pe vine lângă perete, s-o aud vorbind cu tata. Discutau atât de încet, încât n-am putut distinge cuvintele, dar părea obosită și mâhnită. În cele din urmă, am renunțat și m-am băgat la loc în pat. Acum pare furioasă, stând în fața casei, cu brațele încrucișate.

Muncitorii cu drușbele au trecut deja la o altă casă, după ce ne-au doborât copacul. Asta a fost partea ușoară. Mai greu va fi când vor trebui să smulgă rădăcinile.

Tata o îmbrățișează pe mama. Nu iubește copacii la fel de mult ca ea, dar iubește alte lucruri care au fost distruse, așa că o înțelege. Mama iubește plantele; tata iubește istoria lucrurilor. Și se iubesc unul pe celălalt.

Iar eu îi iubesc pe amândoi.

Nu doar pe mine, pe Ky și pe Xander îi voi răni dacă voi comite o infracțiune. Ci și pe toți acești oameni pe care-i iubesc.

— E un avertisment, spune mama ca pentru sine.

— N-am făcut nimic! exclamă Bram. Nici măcar n-am mai întârziat la școală de săptămâni întregi!

— Avertismentul nu-ți este adresat ție, adaugă mama. E pentru altcineva.

Tata o apucă pe mama de umeri și o privește de parcă ar fi singuri.

— Molly, îți jur, n-am...

În același timp, deschid gura să zic ceva - nu știu ce anume ceva despre ce-am făcut și cum au ajuns să se întâmple toate astea doar din vina mea. Dar înainte ca tata să-și încheie propoziția, iar eu să mi-o încep, mama rostește:

— E un avertisment pentru *mine*.

Se întoarce și intră înapoi în casă, frecându-se la ochi. O văd plecând, iar vina mă despică la fel cum au fost tăiați copacii.

Nu cred că avertismentul îi era adresat mamei.

* * *

Dacă oficialitățile chiar îmi pot vedea visele, ce-am visat azi-noapte ar trebui să le mulțumească. Am ars în incinerator ultima parte a poveștii lui Ky, dar, după aceea, m-am tot gândit la ce-mi arăta, la ce-mi spunea: Soarele era roșu și aproape de linia orizontului când oficialitățile au venit după el.

În vis, l-am văzut pe Ky înconjurat de oficialitățile în uniforme albe, pe fundalul unui cer roșu, cu soarele ițindu-se la orizont. Nu mi-am dat seama dacă apunea sau răsărea; nu aveam deloc orientare spațială. Ky nu dădea semne că i-ar fi fost frică. Mâinile nu-i tremurau, iar chipul îi era calm. Dar știam că se teme, iar când soarele roșu i-a luminat fața, părea mânjită de sânge.

Nu vreau să văd scena asta prinzând viață. Dar trebuie să aflu mai multe. Cum a scăpat data trecută? Ce s-a întâmplat?

În mine se duce o luptă între cele două dorințe: cea de a fi în siguranță și cea de a ști. Nu-mi dau seama care va învinge.

* * *

Mama abia scoate câte o vorbă în drumul nostru cu trenul către parcul dendrologic. Se uită la mine și-mi zâmbește din când în când, dar îmi dau seama că e cufundată în gânduri. Când o întreb despre delegație, răspunde cu mare grijă, așa că, în cele din urmă, nu mai insist.

Ky e în același tren aerian cu noi și ne îndreptăm împreună spre Deal. Încerc să mă port prietenos, dar reținut - așa cum am fost odată -, deși vreau să-i ating iar mâna, să-l privesc în ochi și să-i pun întrebări referitoare la poveste. La ce s-a întâmplat după aceea.

După doar câteva clipe petrecute împreună, nu mă mai pot abține și simt că trebuie să-l întreb. Îmi pun mâna pe brațul lui în vreme ce mergem către locul pe care l-am marcat ultima dată. Când îl ating, îmi zâmbește, încălzindu-mi inima, și-mi vine greu să-mi retrag mâna, să-i dau drumul. Nu știu dacă pot s-o fac, deși vreau să fie în siguranță mai mult decât îl

vreau pe el.

—Ky, ieri m-a contactat o oficialitate. A aflat despre noi. Au aflat despre noi.

Ky aprobă, dând din cap.

— Sigur că au aflat.

— Au vorbit și cu tine?

— Da.

Pare anormal de liniștit pentru cineva care și-a petrecut întreaga viață încercând să nu atragă atenția oficialităților. Privirea îi este la fel de profundă ca întotdeauna, dar în ea i se citește un calm pe care nu l-am mai văzut.

— Și nu ești îngrijorat?

Ky nu-mi răspunde. În schimb, bagă mâna în buzunarul cămășii și scoate o bucată de hârtie, pe care mi-o întinde. E altfel decât hârtia maronie a șervețelilor și a ambalajelor pe care le-a folosit până atunci - e mai albă și mai netedă. Nu e scrisul lui pe ea, ci pare a fi cel al unui dispozitiv sau al unui scrib.

— Ce-i asta? întreb.

— Un cadou întârziat de ziua ta. O poezie.

Îmi pică fața. O poezie? „Cum?” Ky se grăbește să mă liniștească.

— Nu-ți face griji. O să distrugem curând hârtia, ca să nu dăm de necaz. N-o să-ți ia mult s-o înveți pe dinafară.

Chipul îi e luminat de fericire, și-mi dau seama dintr-odată că, atunci când fața îi e atât de destinsă și de veselă, seamănă puțin cu Xander. Îmi aduce aminte de chipurile care se tot schimbau pe ecranul dispozitivului a doua zi după ce mi-am aflat Perechea, când l-am zărit pe Xander, apoi pe Ky. Dar acum îl văd doar pe Ky. Pe Ky și pe nimeni altcineva.

„O poezie.”

— Ai scris-o tu?

— Nu, răspunde el. Dar e de același autor care a scris-o și pe cealaltă - „Să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor”.

— Cum așa? îl întreb.

Pe dispozitivul de la școală nu era afișată nicio poezie de Dylan Thomas.

Ky clatină din cap, fără să răspundă.

— Nu e toată poezia. Nu mi-am permis decât o bucată de strofă.

Înainte să întreb ce-a dat în schimbul poeziei, își drege emoționat glasul și-și privește mâinile.

— Poezia asta mi-a plăcut pentru că e vorba în ea despre o zi de naștere și pentru că-mi amintește de tine. De cum m-am simțit când te-am văzut prima dată, atunci, la piscină. Pare nedumerit, iar pe chip i se citește vag tristețea. Nu-ți place?

Țin bucata de hârtie albă în mână, dar ochii îmi sunt împăienjeniți de lacrimi, care mă împiedică s-o citesc.

— Ține, îi spun, îndesându-i hârtia în mâini. Mi-o citești tu?

Mă întorc și pornesc printre copaci, aproape împleticindu-mă, într-atât sunt de orbită de frumusețea surprizei lui și de copleșită de semnificația posibilului și a imposibilului.

Aud vocea lui Ky în spatele meu. Mă opresc și ascult.

Ziua mea de naștere-ncepu cu păsările -

*De apă, cu copacii lor înaripați fluturându-mi
numele*

Pe deasupra fermelor și a cailor albi

Și mă ridicai în ploioasa toamnă

Și rătăcii zănatic în ropotul tuturor zilelor mele.⁶

6„Poem în octombrie” de Dylan Thomas, în voi. Viziune și rugă. Editura Univers, București, 1970, traducere de C. Abăluță și Șt. Stoenescu [n.tr.]

Îmi reiau mersul, fără să-mi mai bat capul cu bornele din pietre, cu fâșiile de pânză sau cu orice altceva m-ar putea încetini. Sunt neglijentă și deranjez un stol de păsări, care își iau zborul și se îndepărtează spre cer. Alb pe albastru, asemenea culorilor primăriei. Asemenea culorilor îngerilor.

— Îți flutură numele, spune Ky înapoia mea.

Mă răsucesc și-l văd stând în pădure, cu poezia albă în mână.

Țipetele păsărilor dispar în zbor, odată cu ele. În tăcerea care s-a lăsat, nu știu cine a făcut prima mișcare, Ky sau eu, dar iată-ne unul lângă altul, fără să ne atingem, trăgând aer în piept, dar fără să ne sărutăm.

Ky se apleacă spre mine, privindu-mă fix în ochi, suficient de aproape încât să aud foșnetul poeziei când se mișcă.

Închid ochii, iar buzele lui îmi ating obrazul. Mă gândesc la semințele de bumbac atingându-mă în ziua aceea, în trenul aerian. Moi, ușoare, pline de promisiuni.

Capitolul 24

Ky mi-a oferit de ziua mea trei cadouri: o poezie, un sărut și minunata convingere deznădăjduită că lucrurile s-ar putea rezolva. Când deschid

ochii și-mi duc mâna la obraz, acolo unde m-au atins buzele lui, spun:

— Eu nu ți-am dat nimic de ziua ta, nici măcar nu știu când e.

— Nu te îngrijora, zice el.

— Ce pot să fac?

— Lasă-mă să cred în ceea ce ni se întâmplă, în toate lucrurile astea, și crede și tu în ele, îmi răspunde el.

Și asta și fac.

Preț de o zi întreagă, sărutul lui îmi arde obrazul și-mi pătrunde în sânge, dar nu încerc să-mi îndepărtiez din minte această amintire. Am mai sărutat și am mai fost sărutată.

Dar asta e altceva. Reprezintă mai mult decât adevărata mea aniversare, decât ziua Banchetului Alegerii; e ziua după care se măsoară trecerea timpului. Acest sărut, aceste cuvinte par un nou început.

Îmi imaginez versiuni ale viitorului care nu se pot împlini niciodată - noi doi împreună. Chiar și după aceea, pe parcursul zilei, când sortez, sunt concentrată asupra sarcinii, prefăcându-mă că fiecare număr sortat e un cod, un mesaj către Ky, al cărui secret îl voi păstra. O să mă protejeze și pe mine, și pe el; nu voi dezvălui nimic. Fiecare sortare pe care o îndeplinesc corect abate atenția de la noi.

Pentru că nu-i rândul meu să port etichetele de somn în seara asta, îmi las visele să mă poarte oriunde doresc.

Spre mirarea mea, nu-l visez pe Ky pe Deal, ci stând pe treptele din fața casei mele, uitându-se la vântul care se joacă prin frunzele arțarului. Îl visez ducându-mă la sala de mese privată, trăgându-mi scaunul și aplecându-se atât de aproape de mine, că până și lumânările false pâlpâie în prezența lui. Visez cum stăm amândoi în grădina lui și scoatem din pământ nou-trandafirii, iar Ky mă învață cum să folosesc artefactul. Visez doar lucruri simple, obișnuite, de zi cu zi.

Așa-mi dau seama că sunt vise. Căci lucrurile simple, obișnuite și cotidiene sunt tocmai cele pe care nu le putem avea niciodată.

* * *

—Cum? îl întreb a doua zi pe Deal, după ce ne-am afundat suficient în pădure ca să nu putem fi auziți de nimeni. Cum am putea crede că relația noastră are un viitor? Ky, oficialitatea a amenințat că te va trimite înapoi în Provinciile Exterioare!

Timp de o clipă, Ky nu răspunde, și am senzația că aș fi țipat, deși am vorbit cât de încet am putut. Apoi, trecem de turnul de pietre pe care l-am ridicat în ultima drumeție, iar el se uită drept la mine și jur că-i pot simți din nou sărutul. De data asta, îl simt însă pe buze.

— Ai auzit vreodată de dilema prizonierului? mă întreabă Ky.

— Sigur că da. Mă ia oare peste picior? E jocul pe care l-ai jucat cu Xander. L-am mai jucat cu toții.

— Nu, nu jocul. Societatea a schimbat jocul. Mă refer la teoria care stă la baza jocului.

Nu știi despre ce vorbește.

— Cred că nu.

— Dacă doi oameni încalcă legea împreună, fiind prinși, despărțiți, și apoi interogați, ce se întâmplă?

Tot nu pricep.

— Nu știi. Ce?

— Asta-i dilema lor. Se toarnă unul pe celălalt, sperând că oficialitățile vor fi mai blânde, că vor cădea la înțelegere? Sau vor refuza să spună ceva care le-ar putea da de gol tovarășul? Scenariul cel mai bun e să nu zică niciunul nimic. Atunci, pot fi amândoi în siguranță.

Ne-am oprit lângă niște copaci prăbușiți la pământ.

— În siguranță, repet.

Ky încuviințează.

— Dar asta nu se întâmplă niciodată.

— De ce nu?

— Pentru că un prizonier îl va trăda mai mereu pe celălalt. Va spune tot ce știe ca să obțină o înțelegere.

Cred că îmi dau seama ce vrea să mă întrebe. Mă pricep tot mai bine săi descifrez privirile și să înțeleg la ce se gândește. Poate din pricină că-i știu povestea, că-l cunosc, în sfârșit, mai bine. Îi dau o bucată de pânză roșie; nu

ne mai străduim să nu ne atingem, să nu ne prindem de mâini înainte să le dăm drumul.

— Dar, în cel mai bun caz, niciunul n-ar spune nimic, continuă el.

— Și crezi că putem face asta?

— Nu vom fi niciodată în siguranță, zice Ky, mângâindu-mi obrazul. Am înțeles, în sfârșit, asta. Dar am încredere în tine. O să ne protejăm unul pe celălalt cât de mult putem.

Ceea ce înseamnă că săruturile noastre trebuie să rămână doar promisiuni, asemenea primului sărut pe obrazul meu. Buzele nu ni se întâlnesc. Nu încă. Pentru că, de îndată ce se va întâmpla, infracțiunea va fi comisă. Societatea va fi trădată. Și la fel și Xander. O știm amândoi. Cât timp le mai putem răpi? Cât timp ne mai putem răpi nouă înșine? Pentru că-i citesc în priviri că tânjește după acel sărut la fel de mult ca mine.

În viețile noastre se întâmplă și alte lucruri: în cazul lui Ky, multe ore de muncă; în al meu, sortarea și Școala Secundară. Dar, când mă uit înapoi, știu că nu-mi voi aminti de ele așa cum îmi amintesc de fiecare detaliu al zilelor petrecute alături de Ky, urcând Dealul.

Cu excepția unei seri încordate de sâmbătă, la sala de spectacole, când Xander mă ține de mână, iar Ky se poartă de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. La sfârșit, când luminile se aprind, am parte de un moment îngrozitor, văzând-o pe oficialitatea din spațiul verde cum cercetează încăperea. Când îmi întâlnește privirea și mă vede ținându-l de mână pe Xander, schițează un zâmbet și dispare. Mă uit la Xander după ce femeia a plecat și simt deodată un asemenea dor, un dor atât de adânc și de palpabil, încât mă bântuie până seara târziu. Nu mi-e dor de Xander, ci de cum erau lucrurile între noi. Fără secrete, fără complicații.

Cu toate astea... Deși mă simt vinovată în privința lui Xander, deși-mi fac griji din pricina lui, zilele acestea sunt ale lui Ky și ale mele. Zile în care să aflu mai multe povești și să scriu mai multe litere.

Uneori, Ky mă întreabă dacă-mi amintesc anumite lucruri.

— Mai știi prima zi de școală a lui Bram? îmi spune într-o zi, pe când înaintăm în viteză prin pădure, ca să recuperăm timpul pierdut cu scrisul.

— Sigur că da, răspund, cu răsuflarea tăiată din pricina grabei și a

faptului că mă gândesc la mâna lui atingând-o pe-a mea. Bram voia să stea acasă. A făcut o criză de nervi în stația trenului aerian. Nimeni n-a uitat asta.

Copiii încep Școala Primară toamna, după ce-au împlinit șase ani. E un important ritual de trecere, o repetiție pentru Banchetele care vor urma. La sfârșitul primei zile încununate de succes, copiii aduc acasă o mică prăjitură, pe care-o vor mânca după masa de seară, și un buchet de baloane viu colorate. Nu știu ce-l încânta mai mult pe Bram - prăjitura, de care avem parte atât de rar, sau baloanele, care sunt specifice doar Primei Zile. Era și ziua în care-și primea cititorul și scribul, dar lui Bram nu-i păsa deloc de ele.

Când a venit vremea să se urce în trenul către școală, Bram a refuzat.

— Nu vreau să merg, a spus. O să rămân aici.

Era dimineață, iar stația era plină de oameni care plecau spre școală și spre serviciu. Întorceau capetele să se uite cum Bram se încăpățâna să nu se urce în tren cu părinții mei. Tata părea îngrijorat, dar mama n-a făcut mare caz de asta.

— Nu te neliniști, mi-a șoptit. Oficialitățile responsabile de centrul de îngrijire preșcolară la care merge m-au avertizat că s-ar putea întâmpla așa ceva. Au prevăzut că va întâmpina dificultăți cu acest eveniment. Apoi, a îngenuncheat lângă el și i-a zis: Hai să urcăm în tren, Bram. Nu uita de baloane. Nu uita de prăjitură.

— Nu le vreau.

Și apoi, spre mirarea tuturor, a început să plângă. Bram nu plângea niciodată, nici măcar atunci când era mic. Pe mama a părăsit-o orice strop de încredere și l-a luat strâns în brațe. Bram e cel de-al doilea copil, cel pe care n-a crezut că-l va avea. După ce m-a făcut pe mine repede și ușor, i-au trebuit câțiva ani ca să rămână însărcinată cu el, și l-a născut cu doar câteva săptămâni înainte să împlinească treizeci și unu de ani, vârsta de la care nu mai ai voie să faci copii. Ne simțim norocoși să-l avem pe Bram, iar mama mai mult decât oricine.

Știam că, dacă va continua să plângă, vom da de necaz. Pe atunci, pe fiecare stradă locuia câte o oficialitate responsabilă cu depistarea

problemelor.

Așa că i-am zis lui Bram:

—Foarte rău. N-o să ai nici cititor, nici scrib. N-o să înveți niciodată să scrii. N-o să știi niciodată să citești.

— Nu-i adevărat! a strigat Bram. Pot să învăț.

— Cum? l-am întrebat.

Și-a mijit ochii, dar măcar s-a oprit din plâns.

— Nu-mi pasă dacă nu pot să citesc sau să scriu.

—Bine, am zis și am văzut cu coada ochiului cum cineva bătea la ușa casei oficialității, aflată chiar lângă stația trenului aerian.

„Ba nu. Bram a primit deja prea multe citații de la centrul de îngrijire.”

Trenul a sosit în stație și, chiar în acel moment, am știut ce am de făcut. I-am luat ghiozdanul și i l-am întins.

—Tu hotărăști, i-am zis, privindu-l drept în ochi, fără să clilesc. Poți să crești sau poți să te porți ca un bebeluș.

Bram a părut rănit. I-am îndesat ghiozdanul în brațe și i-am șoptit la ureche:

— Știu cum să joci jocuri pe scrib.

— Serios?

Am dat aprobator din cap.

Chipul lui Bram s-a luminat. A luat ghiozdanul și s-a urcat în tren fără să se uite înapoi. Eu și părinții mei l-am urmat, și, odată aflați înăuntru, mama m-a îmbrățișat strâns.

— Mulțumesc, mi-a zis ea.

Desigur, pe scrib nu era niciun joc. A trebuit să inventez câteva, dar nu degeaba sunt o sortatoare înăscută. Lui Bram i-a luat luni întregi să descopere că ceilalți copii nu aveau frați sau surori mai mari care să ascundă modele și desene pe ecranele pline de litere și apoi să-i cronometreze, ca să vadă cât de repede le descoperă pe toate.

De-asta mi-am dat prima seama că Bram nu va fi niciodată sortator. Dar tot am inventat diferite niveluri și recorduri și mi-am petrecut aproape tot timpul liber din acea perioadă născocind jocuri care credeam că i-ar plăcea. Și, chiar și când și-a dat seama, nu s-a supărat. Ne distraserăm prea tare și,

la urma urmei, nu mințisem. Chiar știam cum să joci jocuri pe scrib.

— Aceea a fost ziua, spune Ky acum și se oprește.

— Poftim?

— Ziua în care am știut ce-i cu tine.

— De ce? întreb, simțindu-mă rănită. Pentru c-ai văzut că respect regulile? Că l-am făcut și pe fratele meu să le respecte?

— Nu, spune el, de parcă ar trebui să fie absolut evident. Pentru că am văzut că îți păsa de fratele tău și pentru că ai fost suficient de isteță să-l ajuți. Apoi, îmi zâmbește. Știam deja cum arăți, dar atunci am aflat prima dată ceva despre tine.

— Ah, fac eu.

— Dar eu? întreabă Ky.

— Ce vrei să zici?

— Când m-ai văzut prima dată pe mine?

Din cine știe ce motiv, nu pot să-i zic. Nu pot să-i spun că i-am zărit chipul pe ecran în dimineața de după Banchetul Alegerii - acea greșeală - și că asta m-a făcut să-l privesc astfel. Nu pot să-i spun că nu l-am văzut până nu mi-au zis ei să-l privesc.

— Pe vârful primului deal, rostesc în schimb. Și-mi doresc să nu fi fost nevoie să îndrug minciuna asta, căci el mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva.

* * *

Mai târziu, îmi dau seama că nici Ky nu mi-a mai dezvăluit nimic din povestea lui, iar eu nu l-am întrebat. Poate pentru că acum sunt și eu parte din poveste. Acum fac parte dintr-a lui, iar el, dintr-a mea, și partea pe care-o scriem împreună pare a fi, uneori, singura care contează.

Totuși, întrebarea nu-mi dă pace: „Ce s-a întâmplat când l-au luat oficialitățile, iar soarele era roșu și aproape de linia orizontului?”

Capitolul 25

Timpul petrecut împreună e ca o furtună, ca un vânt puternic și ca ploaia, e ca o forță mult prea mare pentru a putea fi controlată și mult prea puternică pentru a putea scăpa de ea. Bate în jurul meu și-mi încâlcește părul, îmi udă fața, mă face să-mi dau seama că trăiesc, trăiesc, trăiesc. Am parte de clipe de liniște și de pauză, ca în orice furtună, și de altele când din cuvintele noastre țâșnesc fulgere, cel puțin în imaginația noastră.

Urcăm Dealul în grabă împreună, atingându-ne mâinile, atingând copacii. Stând de vorbă. Ky are să-mi spună multe lucruri, iar eu am să-i împărtășesc la fel de multe, dar nu avem timp suficient, nu avem timp suficient, niciodată nu avem destul timp.

—Există niște oameni care-și spun arhivari, spune Ky. Pe vremea când Comitetul celor o sută a făcut toate acele alegeri, arhivarii au știut că operele care nu vor fi selectate vor deveni marfă prețioasă. Așa că au salvat o parte dintre ele. Arhivarii au dispozitive ilegale, pe care le-au construit singuri, ca să stocheze diverse lucruri. Au păstrat poezia aceea scrisă de Thomas, pe care ți-am adus-o.

—Habar n-aveam, spun, impresionată.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că cineva s-ar putea gândi la ce urmează și ar putea salva o parte dintre poezii. Oare bunicul știa? Nu cred. Nu le-a dat poeziile *lui*.

Ky îmi pune mâna pe braț.

—Cassia, arhivarii nu sunt altruști. Au zărit oportunitatea și-au făcut tot ce-au putut ca să păstreze marfa. Cine e dispus să plătească o poate obține, dar au prețuri mari.

Se oprește de parcă și-ar fi dat seama că a dezvăluit prea multe - că poezia l-a costat ceva.

— Ce le-ai dat în schimb? întreb, cuprinsă deodată de frică.

Din câte știu, Ky are două lucruri de valoare: artefactul lui și cuvintele poeziei: „Să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor”. Nu vreau să renunț la artefact, ultimul obiect care-i mai amintește de familia lui. Și, din cine știe ce motiv, gândul că a făcut schimb cu poezia noastră mă îngreșează. În mod egoist, nu vreau s-o aibă oricine. Îmi dau seama că, în această privință, nu sunt mai bună decât oficialitățile.

— Ceva, răspunde el, iar în privire i se citește amuzamentul. Nu-ți face griji în privința prețului.

— Artefactul tău...

— Nu-ți face probleme. Nu l-am dat. Și nici poezia noastră. Dar, Cassia, dacă vei avea vreodată nevoie, ei nu știu despre poezia ta. I-am întrebat câte creații ale lui Dylan Thomas au, și n-aveau mare lucru. Doar poemul despre ziua de naștere și încă o povestire. Atât.

— Dacă o să am nevoie de ce anume?

— Să faci schimb, rostește el cu grijă. Să faci schimb cu altceva. Arhivarii au informații și legături. Le-ai putea spune una dintre poeziile pe care ți le-a dat bunicul tău. Se încruntă. Deși va fi greu să-i demonstrezi autenticitatea, căci nu mai ai hârtia originală. totuși, sunt sigur că ar valora ceva.

— Mi-ar fi prea frică să fac afaceri cu astfel de oameni, spun și-mi doresc pe dată să n-o fi făcut.

Nu vreau ca el să-și imagineze că mă sperii ușor.

— Nu sunt în întregime răi, adaugă Ky. Încerc să te fac să-nțelegi că nu sunt nici mai buni, nici mai răi decât restul. Decât oficialitățile. Trebuie să ai grijă în privința lor la fel cum trebuie să ai grijă în privința oricui altcuiva.

— Și cum aș putea da de ei? îl întreb, înspăimântată că simte nevoie să-mi dezvăluie asta.

Ce crede că s-ar putea întâmpla? De ce consideră că voi avea nevoie să știu cum să vând poezia noastră?

— Muzeul, răspunde el. Te duci în pivniță, la expoziția despre Istoria glorioasă a provinciei Oria. Nu se duce nimeni acolo. Dacă rămâi suficient de mult timp, cineva te va întreba dacă vrei să-ți povestească mai multe

despre istorie. Tu vei fi de acord. Vor înțelege că vrei să iei legătura cu un arhivar.

— De unde știi? îl întreb, surprinsă din nou de toate aceste metode de a supraviețui pe care le cunoaște.

Clatină din cap.

— E mai bine dacă nu-ți zic.

— Și dacă merge cineva acolo și chiar vrea să afle mai multe despre istorie?

Ky râde.

— Nu face nimeni așa ceva, Cassia. Nimeni nu vrea să afle nimic despre trecut.

Ne continuăm drumul, atingându-ne mâinile printre crengi. Îl aud pe Ky fredonând unul dintre cele O sută de cântece, cel pe care l-am ascultat împreună.

— Îmi place la nebunie, spun, iar el încuviințează. Femeia care îl cântă are o voce așa de frumoasă.

— De-ar fi și adevărată... adaugă el.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Se uită la mine surprins.

— Vocea ei. Nu e adevărată. E creată artificial. Vocea perfectă. Ca toți cântăreții care interpretează cântecele. Nu știai?

Clatină din cap, neîncrezătoare.

— Nu se poate! îi aud respirația când cântă.

— Face și asta parte din creația artificială, spune Ky, cu privirea pierdută, amintindu-și ceva. Ei știu că ne place să simțim că lucrurile sunt autentice. Ne place să-i auzim respirând.

— De unde știi?

— Am auzit cum cântă oamenii adevărați, răspunde el.

— Și eu, la școală. Și tata îmi cânta.

— Nu, mă contrazice. Mă refer la cântatul în gura mare, cât de tare poți. Oricând ai chef s-o faci. Am auzit oameni cântând așa, dar nu aici. Până și cea mai frumoasă voce din lume nu suna atât de perfect precum cea din sala de concerte.

Preț de o fracțiune de secundă, mi-l imaginez acasă, în peisajul pe care mi l-a desenat, ascultând cântecul altora. Ky se uită la soarele care strălucește printre crengile de deasupra, încercând să-și dea seama cât timp a trecut. Am observat că are mai mare încredere în soare decât în ceas. Cum stă acolo, cu palma streășină la ochi, îmi vine în minte un alt vers din poezia lui Thomas:

Cei cruzi ce prind și-ngână soarele în zbor.

Mi-ar plăcea să-l aud pe Ky cântând.

Ky bagă mâna în buzunar și scoate poezia pentru ziua mea.

— Ai învățat-o suficient de bine?

Știu la ce se referă. A venit vremea să distrugem poezia. E periculos s-o păstrăm prea mult.

— Da, răspund. Dar lasă-mă s-o mai citesc o dată. Apoi mă uit la Ky. Nu doare așa de tare dacă o distrugem, îi spun, încercând totodată să mă conving singură. O știu și alți oameni. Încă mai există pe undeva.

El dă aprobator din cap.

— Vrei s-o duc acasă și s-o incinerez? îl întreb.

— Eu zic c-o putem lăsa aici, propune el. S-o îngropăm.

Mi-aduc aminte de ziua când am plantat împreună cu Xander. Dar de poezia asta nu se leagă nimic; e desprinsă complet de locul din care-a venit. Cunoaștem numele autorului. Nu știm nimic despre el, ce-și dorea să însemne această poezie, la ce se gândea când a ales cuvintele, cum a compus-o.

Existau scribi cu atât de multă vreme în urmă? Nu-mi aduc aminte de el din cele O sută de lecții de istorie. Sau a scris-o precum Ky, folosindu-și mâinile? Știa oare poetul cât de norocos era având la dispoziție cuvinte atât de frumoase și ceva pe care să le aștearnă și să le păstreze?

Ky se întinde după poezie.

— Stai! spun. Să n-o îngropăm pe toată.

Întind la rândul meu mâna, și el îmi dă hârtia, netezindu-mi-o în palmă. Nu-i mare lucru; e scurtă, o singură strofă. Va fi ușor de îngropat. Rup cu

grijă hârtia de-a lungul versului despre păsări:

De apă, cu copacii lor înaripați fluturându-mi numele.

O rup de mai multe ori, până ce bucățelele sunt mici și ușoare. Apoi, le arunc în aer, să fie purtate de vânt preț de o clipă. Sunt atât de mici, încât nu văd unde au aterizat, dar una s-a lăsat pe-o creangă de lângă mine. Poate că o pasăre adevărată o va folosi pentru cuibul ei, o va ascunde de restul lumii, cum am făcut eu cu cealaltă poezie a lui Thomas.

Când eu și Ky îngropăm restul hârtiei, îmi dau seama că știm ceva despre autor. Îl cunoaștem prin intermediul cuvintelor sale.

Într-o zi, voi fi nevoită să-i fac cunoscute poeziile. Sunt sigură. Și va trebui să-i spun lui Xander ce s-a întâmplat aici, pe Deal.

Dar nu încă. Am mai ars poezii ca să nu fiu prinsă. Acum însă nu pot. Nu renunț la poezia clipelor pe care le-am petrecut împreună; le apăr pe ele și pe noi. Pe noi toți.

* * *

— Povestește-mi despre Banchetul Alegerii, mă roagă Ky cu o altă ocazie.

Vrea să-i istorisesc despre Xander?

— Nu despre Xander, adaugă el, citindu-mi gândurile și afișând zâmbetul pe care-l iubesc atât de mult.

Chiar și acum, când zâmbește mai des, tot tânjesc după zâmbetul lui. Uneori, mă întind și-i ating buzele cu mâna. Fac asta și acum, le simt cum se mișcă atunci când rostește:

— Despre tine.

— Aveam emoții, eram nerăbdătoare...

Mă opresc.

— La ce te gândeai?

Aș vrea să-i pot spune că mă gândeam la el, dar l-am mai mințit o dată și nu vreau s-o mai fac. În plus, nu mă gândeam nici la Xander.

— La îngerii, răspund.

— La îngerii?

— Știi tu. Cei din vechile povești. La cum pot zbura în cer.

— Oare mai crede cineva în ei? mă întreabă.

— Nu știu. Nu. Tu?

— Eu cred în tine, dezvăluie el, cu voce șoptită și aproape respectuoasă.

Cred mai mult decât mi-am imaginat c-o voi face vreodată.

Înaintăm cu rapiditate printre copaci. Mai degrabă simt, decât văd, că ne apropiem de vârful Dealului. La un moment dat, ne vom termina munca aici, iar această perioadă va lua sfârșit. Nu durează mult să parcurgem prima parte a Dealului; pământul e bătătorit, totul e însemnat și știm încotro mergem, cel puțin la început. Dar mai sunt teritorii neexplorate. Mai sunt lucruri de descoperit. Și sunt recunoscătoare pentru asta. Sunt atât de recunoscătoare, încât îmi doresc să fi crezut în îngerii, ca să pot mulțumi cuiva.

— Mai spune-mi, mă îndeamnă Ky.

— Am purtat o rochie verde.

— Verde, repetă el, aruncându-mi o privire. Nu te-am văzut niciodată îmbrăcată în verde.

— M-ai văzut doar în maro sau în negru, adaug. Haine civile maro. Costum de baie negru.

Mă îmbujorez.

— Retrag ce-am spus, rostește el mai târziu, când auzim semnalul fluierului. Te-am *văzut* în verde. Te văd în verde în fiecare zi, aici, printre copaci.

* * *

A doua zi, îl întreb:

— Îmi poți spune de ce-ai plâns atunci, la spectacol?

— M-ai văzut?

Aprob din cap.

— Nu m-am putut abține. Are privirea dură și rezervată. N-am știut că

dispun de asemenea imagini. Ar fi putut fi satul meu. Se petrecea, cu siguranță, în Provinciile Exterioare.

— Ia stai. Îmi aduc aminte de oameni, de umbre care alergau. Vrei să spui că a fost...

— Adevărat, îmi încheie el propoziția. Da. Nu erau actori. Nu era o scenă. Se întâmpla în toate Provinciile Exterioare, Cassia. Când am plecat eu, se întâmpla din ce în ce mai des.

„O, nu!”

Îmi dau seama că vom auzi curând fluierul. O știe și el. Dar mă întind și-l iau în brațe aici, în pădure, unde copacii ne ascund, iar ciripitul păsărilor ne acoperă vocile. Întregul Deal e complice la îmbrățișarea noastră.

Mă desprind prima, pentru că trebuie să scriu ceva cât mai avem timp. Am exersat în aer, dar vreau să trasez în țărână.

— Închide ochii, îl rog pe Ky și mă aplec, iar el respiră deasupra mea, așteptând. Gata, anunț, iar el se uită la ce-am scris.

„Te iubesc.”

Mi se face rușine, de parc-aș fi un copil care-a tastat cele două cuvinte pe scrib și i le-a dat să le citească unui băiat din Școala Primară. Scrisul meu e stângaci și tremurat, nu la fel de cursiv ca al lui Ky.

De ce unele lucruri sunt mai ușor de scris decât de rostit?

Cu toate astea, mă simt curajoasă și vulnerabilă, stând acolo, în pădure, fără să-mi pot retrage cuvintele. Primele mele cuvinte scrise, în afară de numele noastre. Nu-i cine știe ce poezie, dar cred că bunicul ar înțelege.

Ky mă privește. Pentru prima oară de la proiecție înapoi, are lacrimi în ochi.

— Nu trebuie s-o scrii și tu, îi spun, simțindu-mă jenată. Voiam doar să știi.

— Nici nu vreau s-o scriu, îmi răspunde.

Și apoi o rostește, chiar acolo, pe Deal, și, dintre toate cuvintele pe care le-am ascuns, pe care le-am salvat și le-am prețuit, sunt cele pe care nu le voi uita niciodată, cele mai importante.

— Te iubesc.

Fulger. Odată ce-a străbătut, alb-incandescent, cerul, nu mai e cale de

întoarcere.

A sosit momentul. O simt, o știu. Ne uităm fiecare în ochii celuilalt și respirăm, privim, obosiți de-atâta așteptare. Ky închide ochii, dar ai mei sunt deschiși. Cum vor fi buzele lui atingându-le pe-ale mele? Ca un secret dezvăluit, o promisiune îndeplinită? Ca versul acela din poezie - „ropotul tuturor zilelor mele” -, ploaie argintie căzând în jurul meu, acolo unde fulgerul întâlnește pământul?

În vale se aude fluierul, iar clipa trece. Suntem în siguranță.

Deocamdată.

Capitolul 26

Coborâm în goană Dealul. Zăresc ceva alb printre copaci și știu că nu-s păsările pe care le-am văzut mai devreme. Siluetele astea albe nu pot să zboare.

— Oficialități, îi zic lui Ky, iar el încuviințează.

Ne prezentăm la ofițer, care pare îngrijorat din pricina musafirilor care ne așteaptă. Mă întreb iar cum de s-a ales cu sarcina asta. Până și supravegherea reperelor de pe Dealul cel mare pare o pierdere de timp pentru cineva de rangul lui. Când mă întorc, observ toate ridurile pe care disciplina i le-a gravat pe chip și-mi dau seama, din nou, că nu e tocmai tânăr.

Când mă apropii, descopăr că am mai văzut aceste oficialități și înainte. Sunt cele care mi-au testat priceperea la sortare. De data aceasta, liderul este femeia cu păr blond; se pare că ea trebuie să-mi administreze acest test.

— Bună, Cassia, mă salută ea. Am venit să te conducem spre locul unde vei da cealaltă parte a testului de sortare. Poți veni acum cu noi? continuă și îi aruncă o privire respectuoasă ofițerului.

— Du-te, îmi zice ofițerul, uitându-se la cei care s-au întors ultimii de pe Deal. Puteti pleca. Ne vedem mâine, tot aici.

Câțiva dintre colegii de drumeție mă privesc cu interes, dar fără să pară

îngrijorați; mulți așteaptă să le fie desemnate locurile finale de muncă, iar oficialitățile iau mereu parte la acest eveniment.

—O să mergem cu trenul aerian, mă anunță oficialitatea blondă. Testul va dura doar câteva ore. Vei ajunge acasă la timp pentru cină.

Mă îndrept spre stație, cu două oficialități în dreapta mea și una în stânga. N-am scăpare; nu îndrăznesc să arunc vreo privire înapoi, spre Ky. Nici măcar când ne urcăm în trenul pe care îl ia și el ca să ajungă în oraș. Când trece pe lângă mine, salutul lui sună exact cum trebuie: prietenos, nepreocupat. Străbate vagonul și se așază lângă o fereastră. Oricine l-ar vedea ar fi convins că nu simte nimic pentru mine. Mai că m-a convins și pe *mine*.

Nu coborâm la primărie și nici la vreuna dintre celelalte stații din oraș. Ne continuăm drumul. În tren se urcă din ce în ce mai mulți muncitori îmbrăcați în albastru, râzând și pălăvrăgind. Unul dintre ei îl bate pe umăr pe Ky, iar el izbucnește în râs. În tren nu mai e nicio altă oficialitate sau vreun elev purtând haine civile, ca mine. Stăm toți patru, izolați în marea de albastru, cu trenul cotind și contorsionându-se ca un râu; îmi dau seama că-i foarte greu să înoți împotriva unui curent atât de puternic precum Societatea.

Mă uit pe fereastră și sper din tot sufletul că nu-i ceea ce cred eu că este. Că nu mergem în același loc. Că nu-l voi sorta pe Ky.

E o farsă? Ne urmăresc? „E o întrebare absolut prostească, îmi zic. Sigur că ne urmăresc.”

Partea aceasta din oraș e plină de clădiri masive, cenușii; văd indicatoare, dar trenul aerian e prea rapid și nu reușesc să citesc ce scrie pe ele. Dar știu unde suntem: în Districtul Industrial.

Îl văd pe Ky cum se ridică. N-are nevoie să se prindă de mânerule care atârnă din tavan ca să-și păstreze echilibrul; se ține bine pe picioare când trenul ajunge în stație. O clipă, cred că totul va fi în regulă. Eu și oficialitățile, probabil, ne vom continua drumul, vom lăsa în urmă clădirile cenușii și aeroportul, cu pistele lui de aterizare și cu steagurile de semnalizare de un roșu-aprins, fâlfâind în vânt ca niște zmeie, ca marcajele de pe Deal. O să ajungem în Ținuturile Agricole, unde nu va trebui să

sortez altceva decât niște oi sau vreo recoltă.

Apoi, oficialitățile de lângă mine se ridică, și trebuie să le urmez; nu am încotro. „Nu intra în panică”, îmi zic. „Uită-te la toate clădirile astea. Uită-te la toți muncitorii ăștia. Ai putea să ai de sortat orice și pe oricine. Nu te grăbi să tragi concluzii.”

Ky nu verifică dacă am coborât și eu. Îi privesc spatele și mâinile, încercând să observ dacă e la fel de tensionat ca mine. Dar mușchii îi sunt relaxați, iar pasul, domol, chiar și când se îndreaptă spre intrarea laterală, pentru angajați, a clădirii. O bună parte dintre ceilalți muncitori care poartă haine civile albastre intră pe aceeași ușă. Ky își ține mâinile pe lângă corp, cu degetele întinse. Sunt goale.

Când Ky pătrunde în clădire, oficialitatea blondă mă conduce prin intrarea din față, într-un fel de anticameră. Celelalte oficialități îi dau etichetele de înmagazinare a datelor, iar ea mi le lipește în spatele urechii, pe încheieturi, în locurile unde pulsul mi se simte cel mai bine, și sub gulerul cămășii. Se mișcă rapid și eficient; acum, că sunt monitorizată, mă străduiesc și mai mult să mă relaxez. Nu vreau să par prea emoționată. Trag aer adânc în piept și modific cuvintele poeziei. Îmi spun să mă pierd în vraja-acestei nopți ușor, măcar de data asta.

—Acesta este centrul de distribuire a hranei din acest oraș, mă informează oficialitatea. După cum ți-am spus și mai înainte, scopul sortării este să vedem dacă poți sorta oameni și situații reale în anumiți parametri. Vrem să verificăm dacă poți ajuta guvernul să-și optimizeze funcționarea și să-și mărească eficiența.

—Înțeleg, spun eu, deși nu sunt sigură că am priceput.

—Atunci, să începem.

Deschide ușile și, de cealaltă parte a lor, o altă oficialitate ne întâmpină. Se pare că e oficialitatea răspunzătoare de această clădire, iar dungile portocalii și galbene de pe cămașă sunt semn că e implicată într-unul dintre cele mai importante departamente, cel de nutriție.

—Câți sunt azi? întreabă el, dându-mi astfel seama că nu sunt singura care dă testul și care face aici sortări reale.

Gândul mă liniștește puțin.

—Una singură, răspunde ea, dar e cea care a obținut cel mai mare punctaj.

— Minunat! exclamă el. Anunțați-mă când terminați.

Se îndepărtează, iar eu rămân nemișcată, copleșită de tot ce văd în jur și de mirosurile care mă înconjoară. Și de căldură.

Ne aflăm într-un spațiu enorm, o cameră mai mare decât sala de sport de la Școala Secundară. Încăperea asta arată ca o cutie de oțel: podele de metal presărate cu guri de scurgere, pereți de beton vopsiți în cenușiu și tot felul de artefacte din inox înșirate pe margini și împărțind mijlocul camerei în rânduri. Aburul plutește involburat prin cameră. Sistemele de aerisire de pe acoperișul clădirii și de pe pereții laterali duc în exterior, dar nu există ferestre. Aparatele, tăvile învelite în staniol, apa fierbinte care curge din robinete - totul e cenușiu.

În afară de muncitorii îmbrăcați în albastru și de mâinile lor stacojii.

Se aude un fluier, și din stânga apare un nou val de muncitori, în timp ce alți muncitori ies prin partea dreaptă. Sunt obosiți și cocoșați. Își șterg cu toții frunțile și-și părăsesc locul de muncă fără să arunce vreo privire înapoi.

—Noii muncitori au trecut printr-o cameră de sterilizare, pentru ca toate impuritățile exterioare să fie îndepărtate, îmi explică oficialitatea. De acolo își iau numerele și le lipesc pe uniforme. Tu vei avea de-a face cu cei din noua tură.

Îmi face semn să mă uit în sus și zăresc mai multe puncte de observație pe tot cuprinsul încăperii: mici turnuri de metal în care stau oficialități. Sunt trei turnuri; cel din mijloc este gol.

— Noi vom sta acolo.

Urc în urma ei scările de metal asemănătoare cu cele din stațiile de tren. Dar treptele acestea au în capăt o mică platformă pe care de-abia încăpem noi patru. Oficialitatea cărunță transpiră deja abundent, iar chipul i s-a îmbujorat. Mi se lipește părul de ceafă. Și tot ce trebuie să facem e să stăm aici și să privim. Nici măcar nu suntem nevoiți să muncim.

Știam despre Ky că are o slujbă grea, dar nu credeam că e chiar așa de dificilă.

Grămezi întregi de recipiente murdare sunt înșirate lângă niște mici centrale dotate cu chiuvete și tuburi de reciclare. Printr-o deschizătură largă din capătul clădirii, recipientele de staniol murdare curg întruna, fiind trimise din coșurile de gunoi ale sălilor de mese și ale locuințelor noastre. Muncitorii poartă mănuși de protecție transparente, dar nu-mi dau seama cum de plasticul sau latexul din care sunt făcute nu se topește când le clătesc cu apă fierbinte. Apoi, introduc recipientele curățate în tuburile de reciclare.

Și asta la nesfârșit, într-un flux continuu de abur, de apă opărită și de recipiente de staniol. Mintea amenință să mi se încetoseze și să nu mai funcționeze, ca atunci când am de-a face cu o sortare deosebit de dificilă și mă simt copleșită. Dar acestea nu sunt numere pe un ecran. Sunt oameni.

E Ky.

Așa că mă străduiesc să gândesc limpede și să mă concentrez. Mă străduiesc să urmăresc toate acele spinări aplecate, și mâini înroșite, și marea de deșeuri argintii alunecând pe șine.

Unul dintre muncitori ridică brațul, iar o oficialitate coboară din turn, ca să discute cu el. Bărbatul îi dă oficialității un recipient, iar aceasta scanează cu dispozitivul său codul de bare imprimat pe o latură a recipientului. După o clipă, ia recipientul de staniol cu el și dispare într-un birou de la marginea încăperii. Muncitorul s-a întors deja la lucru.

Oficialitatea se uită la mine de parcă ar aștepta ceva.

— Ce părere ai? mă întreabă.

Nu-mi dau seama ce vrea, așa că răspund ambiguu.

— Sigur, cel mai eficient ar fi dacă s-ar ocupa mașinăriile de toate astea.

— Nu avem de ales, spune politicos oficialitatea. Pregătirea și distribuirea mâncării trebuie făcute de către personal. De oameni adevărați. E o regulă. Dar ne-ar plăcea să avem mai mulți muncitori disponibili pentru alte proiecte și profesii.

— Nu-mi dau seama cum poate fi mai eficient, adaug. Un răspuns evident ar fi... să lucreze mai multe ore... dar și-așa par epuizați.

Vocea mi se stinge - un fuior de abur prea mic ca să conteze.

— Nu-ți cerem să ne oferi o soluție. Oficialitatea pare amuzată. Cei cu

rang mai mare decât tine au făcut-o deja. Programul va fi prelungit. Nu vor mai exista ore libere. Și o parte din personalul de aici va fi îndreptat către alte profesii.

Încep să înțeleg, dar îmi doresc să n-o fi făcut.

— Așadar, nu vrei să sortezi celelalte variabile ale muncii, ci.

— Să sortezi oamenii, confirmă ea.

Mi se face rău.

Îmi întinde un datapod.

— Ai trei ore la dispoziție ca să-i observi. Introdu numerele muncitorilor pe care îi consideri a fi cei mai eficienți, cei care ar trebui să muncească la un alt proiect.

Privesc numerele înscrise pe spatele muncitorilor. Chiar e ca o sortare de pe ecran; trebuie să identific tiparele mai rapide din rândul muncitorilor. Vor să vadă dacă mintea mea îi va înregistra automat pe muncitorii care se mișcă cel mai repede. Computerele ar putea să îndeplinească această sarcină, și probabil c-au și făcut-o. Dar acum vor să verifice dacă o pot face și eu.

— Și, Cassia, adaugă oficialitatea pe când coboară treptele de metal, sortarea ta va fi pusă în aplicare. E parte din test. Vrem să vedem dacă poți lua decizii corecte când știi că vor exista rezultate palpabile.

Observă că sunt șocată și continuă. Îmi dau seama că încearcă să fie drăguță.

— E vorba doar de o singură tură dintr-un grup de servitori, Cassia. Nu-ți face griji. Doar dă tot ce ai mai bun.

— Dar care-i celălalt proiect? Vor trebui să părăsească orașul?

Oficialitatea se arată uluită.

— Nu putem să-ți dezvăluim asta. Nu e relevant pentru sortare.

Oficialitatea cărunță, încă respirând cu greutate, se întoarce să vadă ce se petrece. Femeia îi face semn că va coborî imediat, apoi îmi spune cu blândețe:

— Cassia, cei mai buni muncitori obțin cele mai bune locuri de muncă. Asta-i tot ce trebuie să știi.

Nu vreau să fac așa ceva. O clipă, mă gândesc să arunc datapodul într-

una dintre chiuvete, să-l las să se cufunde în apă.

„Ce-ar face Ky dacă ar fi aici sus, în locul meu?”

Nu arunc datapodul. Trag adânc aer în piept. Transpirația mi se scurge pe spate și o șuviță de păr îmi intră în ochi. O dau după ureche cu o mână, apoi îmi îndrept spinarea și mă uit în jos, la muncitori. Privesc dintr-o parte într-alta. Încerc să nu zăresc chipuri, doar numere. Caut tipare rapide și lente. Încep să sortez.

* * *

Cea mai tulburătoare parte a acestei experiențe este că mă pricep foarte, foarte bine la asta. Odată ce-mi propun să procedez întocmai cum ar face-o Ky, nu mai privesc înapoi.

Pe parcursul sortării, caut ritmuri, tipare și rezistență la muncă. Îi văd pe cei mai lenți, care lucrează în ritm constant și fac mai multe decât ai crede la prima vedere. Îi văd pe cei rapizi și îndemânatici, care sunt cei mai buni. Îi văd pe cei care nu pot ține pasul. Le văd mâinile roșii mișcându-se prin abur și văd grămada de recipiente de staniol avansând într-un flux argintiu și devenind din murdare, curate.

Dar nu văd oameni. Nu văd chipuri.

Când cele trei ore aproape că s-au scurs, mi-am încheiat sortarea și sunt mulțumită de ea. Știu că i-am selectat după numere pe cei mai buni muncitori.

Dar nu mă pot abține. Văd care e numărul muncitorului aflat chiar la mijloc, între cei mai buni și cei mai slabi din grup.

Îmi ridic privirea. E numărul de pe spatele lui Ky.

Îmi vine să râd și să plâng totodată. Parcă mi-ar transmite ceva. Nimeni nu se integrează ca el; nimeni nu stăpânește atât de bine arta de a fi mediocru. Câteva secunde, îl urmăresc pe băiatul brunet, îmbrăcat în haine civile albastre. Instinctele îmi dictează să-l adaug grupului de muncitori mai eficienți; știu că acolo îi e locul. Acela e grupul căruia i se va aloca o nouă profesie. S-ar putea să părăsească orașul, dar măcar nu va fi blocat aici pentru totdeauna. Însă nu cred că o pot face. Cum ar fi viața mea dacă ar

pleca?

Mă imaginez coborând scara și îmbrățișându-l pe Ky în toată agitația și căldura asta. Și apoi îmi imaginez ceva și mai frumos: mă îndrept spre el, îl iau de mână și-l scot de-aici, la lumină și la aer. Aș putea s-o fac. Dacă-l includ în grupul mai rapid, nu va mai trebui să muncească aici. Va avea parte de o viață mai bună. Aș putea fi responsabilă de această schimbare. Și, deodată, dorința de a-l ajuta e mai puternică decât cea egoistă, de a-l ține aproape de mine.

Dar mă gândesc la băiatul din povestea pe care mi-a dezvăluit-o. Băiatul care-a făcut tot posibilul să supraviețuiască. Ce i-ar dicta acelui băiat instinctul?

Ar vrea să-l includ în grupul celor mai slabi.

— Ești aproape gata? mă întreabă oficialitatea.

Mă așteaptă pe treptele de metal, câțiva metri mai jos. Încuviințez. În timp ce urcă spre mine, aduc în prim-plan numărul cuiva cu performanțe medii, ca să nu-și dea seama că m-am uitat la Ky.

Stă lângă mine, aruncă o privire numărului și apoi persoanei de jos.

— Muncitorii mediocri sunt mereu cel mai dificil de sortat, spune ea înțeleghătoare. E greu să-ți dai seama ce să faci.

Aprob din cap, dar femeia n-a terminat.

— Muncitorii umili ca aceștia nu ajung, de obicei, să împlinească optzeci de ani, adaugă ea cu voce șoptită. Mulți au statut de Aberație. Societatea nu se preocupă într-atât ca ei să trăiască până la vârsta optimă. Mulți mor mai devreme. Nu îngrozitor de devreme, desigur. Nu ca în vremea de dinainte de existența Societății sau ca în Provinciile Exterioare, ci pe la șaiszeci, șaptezeci de ani. Profesiile de nivel inferior în distribuirea hranei sunt deosebit de periculoase, în ciuda tuturor măsurilor de precauție pe care ni le luăm.

— Dar...

Uimirea de pe chipul meu nu o miră, și-mi dau seama că și asta face, probabil, parte din test. Apariția unui factor necunoscut într-o sortare până atunci destul de simplă, exact când credeai că ai terminat. „Ce se petrece? De ce mizele unei sortări de probă sunt atât de mari?”, mă întreb.

Se petrece ceva mai important decât mine și decât Ky.

— Desigur, astea sunt informații confidențiale, îmi atrage atenția oficialitatea. Apoi, se uită la datapod. Mai ai două minute.

Trebuie să mă concentrez, dar mintea mea execută o sortare pe cont propriu, adresându-și întrebări și punându-le cap la cap ca să obțină un răspuns:

De ce muncitorii mor mai devreme?

De ce bunicul nu putea să ne dea din mâncarea lui la Banchetul Final?

De ce lucrează atât de multe Aberații la curățarea recipientelor?

Otrăvesc mâncarea celor vârstnici.

E evident. Societatea se mândrește că nu omoară pe nimeni, abolind pedeapsa cu moartea, dar ceea ce văd aici și ce am auzit despre Provinciile Exterioare mă duce la concluzia că au găsit un alt mod de a rezolva lucrurile. Cei puternici supraviețuiesc. Selecție naturală. Desigur, totul cu ajutorul dumnezeilor noștri, oficialitățile.

Dacă joc rolul lui Dumnezeu sau al unui înger, atunci trebuie să fac tot posibilul pentru Ky. Nu-l pot lăsa să moară devreme și nici să-și petreacă întreaga viață în această încăpere. Trebuie să aibă parte de ceva mai bun. Mă mai încred suficient în Societate, încât să am impresia asta; am văzut mulți oameni ducând vieți împlinite, și vreau să se numere și Ky printre ei. Indiferent dacă mă va include și pe mine sau nu.

Îl adaug pe Ky în grupul cu performanțe bune și închid datapodul, de parcă decizia asta nu m-ar putea costa nimic.

Înăuntrul meu, urlu.

Sper c-am luat hotărârea cea mai bună.

* * *

— Spune-mi mai multe despre locul din care te tragi, îl rog pe Ky a doua zi, pe Deal, sperând că nu-mi va detecta disperarea din voce, că nu mă va întreba despre sortare.

Trebuie să aflu mai mult. Trebuie să știu dacă am procedat bine. Sortarea a schimbat lucrurile între noi; ne simțim urmăriți chiar și aici, în pădure.

Vorbim încet și nu ne uităm prea mult unul la celălalt.

— Totul acolo e roșu și portocaliu. Culori pe care nu le vezi prea des pe aici.

— Asta așa e, cad de acord și încerc să-mi amintesc lucruri roșii.

Unele rochii de la Banchetul Alegerii. Focul din incineratoare. Sânge.

— Aici de ce e atât de mult verde, maro și albastru? mă întreabă el.

— Poate pentru că sunt culori care simbolizează creșterea și, în provincia noastră, aproape totul e legat de agricultură, îi răspund. Știi, albastrul e culoarea apei, maro e culoarea toamnei și a recoltei. Iar verdele e culoarea primăverii.

— Mereu se spune asta, comentează Ky. Dar, de fapt, roșul e prima culoare a primăverii. E adevărata culoare a renașterii. A începutului.

Îmi dau seama că are dreptate. Mă gândesc la bobocii roșietici ai copacilor. La roșul mâinilor lui în centrul de distribuire a hranei, ieri, și la noul început pe care sper că i l-am oferit.

Capitolul 27

„Atenție! Atenție!” Becul de avertizare al benzii de alergat pâlpâie, iar pe ecran sunt proiectate următoarele cuvinte: „Ai atins viteza maximă a acestui antrenament mai repede decât este recomandat”.

Tastez cifrele necesare ca să pot alerga și mai repede.

„Atenție! Atenție! Ai depășit pulsul optim.”

De obicei, când mă suprasolicitez pe bandă, mă opresc la timp. Mă apropiesc de margine, dar nu sar niciodată. Însă, dacă îmi testez limitele de mai multe ori, o să fiu împinsă dincolo de margine sau o să cad de-a dreptul.

Poate c-a venit vremea să mă arunc cu capul înainte. Dar nu pot face asta fără să trag după mine toți oamenii pe care-i iubesc.

„Atenție! Atenție!”

Merg prea repede. Sunt prea obosită. Știu asta. Dar căderea tot mă ia prin surprindere.

Îmi alunecă piciorul și mă trezesc pe jos, pe banda care continuă să se învârtă și care-mi arde, arde, arde pielea. Rămân o clipă așa, șocată și cuprinsă de flăcări, apoi mă rostogolesc cât de repede pot. Banda continuă să se miște, însă îmi va observa îndată absența. Se va opri, și atunci ei vor afla că n-am putut să țin pasul. Dar dacă mă urc înapoi suficient de rapid, nimeni nu va ști ce s-a întâmplat. Îmi privesc pielea frecată până la carne și roșie din pricina benzii care se tot învârtea. *Roșie.*

Mă urc înapoi. Îmi încordez mușchii și sar exact la momentul potrivit, continuând să alerg pe bandă.

Îmi curge sânge din genunchi și din coate și am lacrimi în ochi, dar merg mai departe. Măine, hainele civile îmi vor ascunde rănila și nu va afla nimeni că am căzut. Nu va afla nimeni ce s-a întâmplat, înainte să fie prea târziu.

* * *

Când mă duc înapoi la etaj, după ce-am alergat pe bandă, tata îmi face semn spre dispozitiv.

— Exact la timp, îmi spune. Te caută cineva.

Pe ecran așteaptă oficialitățile responsabile cu sortarea.

— Sortarea ta e extraordinară, mă anunță oficialitatea blondă. Ai trecut testul, felicitări! Sunt sigură că vei afla curând unde vei lucra.

Dau aprobator din cap, transpirând abundent, cu sângele curgându-mi din tăieturile de pe genunchi și brațe. Îmi zic că femeia nu poate observa decât că transpir. Îmi trag puțin mânecile în jos, ca să mă asigur că acoperă totul, că nimeni nu va afla că m-ara rănit și sângerez.

— Mulțumesc. Abia aștept.

Fac un pas înapoi, convinsă că această conversație s-a încheiat, dar oficialitatea mai are să-mi adreseze o întrebare.

— Ești sigură că nu dorești să faci nicio modificare înainte ca sortarea să

fie implementată?

E ultima șansă să retrag ce-am făcut. Aproape că dau glas gândului. I-am memorat numărul; ar fi așa de ușor. Apoi, îmi aduc aminte ce mi-a spus despre speranța de viață, iar cuvintele mi se transformă în pietre și nu pot vorbi printre ele.

— Cassia?

— Sunt sigură.

Mă întorc cu spatele la dispozitiv și aproape că mă lovesc de tata.

— Felicitări, îmi zice el. Îmi pare rău, sper că nu te superi c-am tras cu urechea. N-au anunțat c-ar fi vorba despre o conversație privată.

— E-n regulă, îl asigur. Te-ai întrebat vreodată... continui și mă opresc, neștiind cum să formulez.

Cum să-l întreb dacă s-a îndoit vreodată că mama ar fi Perechea lui? Dacă a tânjit vreodată după altcineva.

— Ce să mă întreb? se miră el.

— Nimic, zic, cred că știu deja răspunsul.

Sigur că n-a făcut-o. S-au îndrăgostit imediat și n-au privit niciodată în urmă.

* * *

Mă duc în camera mea și deschid dulapul. Odinioară, aici îmi țineam pudriera și poezia. Acum e gol, cu excepția hainelor, a pantofilor și a bucății de rochie înrămate. Nu știu unde e cutia argintie și intru în panică. Au luat-o oare din greșeală odată cu artefactele? Nu, sigur că nu. Știu ce sunt cutiuțele argintii. Nu le-ar confunda niciodată cu ceva din trecut. Cutiile de la Banchetul Alegerii sunt, evident, destinate viitorului.

Scotocesc prin cele câteva obiecte pe care le am, când mama intră în cameră. Aseară s-a întors târziu din cea de-a treia delegație departe de Oria.

— Cauți ceva? mă întreabă.

Mă îndrept de spate.

— Am găsit, anunț eu, ținând în mână bucata de material verde pusă în ramă.

Nu vreau să-i zic că nu găsesc cutia de la Banchetul Alegerii.

Îmi ia rama și o ridică, iar materialul verde lucește în lumină.

— Știai că au existat ferestre făcute din sticlă colorată? îmi spune. Oamenii le foloseau în lăcașurile de cult. Sau în propriile locuințe.

— Sticlă colorată, repet. Mi-a povestit tata despre așa ceva.

Sună minunat: lumina străbătând culoarea, ferestre pe post de opere de artă sau de omagiu.

— Sigur că da, zice ea, izbucnind în râs. Am trimis, în sfârșit, raportul ăla, iar acum sunt așa de obosită, că abia mai gândesc.

— E totul în regulă? rostesc.

Vreau s-o întreb ce-a vrut să spună în ziua aceea când au fost tăiați copacii, de ce-a crezut că e un avertisment adresat ei, dar nu cred că-mi doresc să știu. După sortarea adevărată, simt că nu mai suport tensiunea; parcă aş cunoaște deja prea multe. În plus, mama pare mai fericită decât a fost de săptămâni întregi și n-am de gând s-o întristez.

— Cred că va fi, răspunde ea.

— Bine.

Păstrăm tăcerea, uitându-ne la materialul așezat sub sticlă.

— O să pleci din nou?

— Nu, nu cred, îmi zice. S-a terminat. Așa sper.

Încă pare epuizată, dar îmi dau seama că predarea raportului i-a luat o piatră de pe inimă.

Iau înapoi suvenirul și, tocmai atunci, îmi vine o idee.

— Pot să văd bucata din rochia *ta*?

Ultima oară am privit-o în noaptea de dinainte de Banchetul Alegerii. Aveam emoții, așa că mi-a adus fragmentul de material și mi-a istorisit iar cum și-au aflat ei Perechea și de ce final fericit au avut parte. Dar de-atunci s-au schimbat atâtea.

— Sigur, cade ea de acord, așa că o urmez în dormitor.

Bucata înrămată de material e pe un mic raft din dulapul pe care-l

împarte cu tata, laolaltă cu două cutii argintii - a ei și a tatei - în care au fost depozitate microcardurile și, apoi, inelele Legământului. Sigur, inelele se folosesc doar la ceremonie, nu le pot păstra, iar microcardurile le sunt returnate oficialităților când se sărbătorește legământul. Așadar, cutii le argintii ale părinților mei sunt goale.

Iau rama și o ridic. Rochia mamei a fost albastră și, grație tehnicilor de conservare, satinul e încă viu colorat și arată minunat.

Pun rama lângă a mea, pe pervaz. Una lângă alta, îmi închipui că seamănă puțin cu un vitraliu. Lumina din spatele lor le face să strălucească și aproape că-mi pot imagina că privesc dincolo de culori și văd o lume frumoasă și diferită.

Mama înțelege.

— Da, spune ea. Cred că ferestrele arătau cam așa.

Vreau să-i povestesc totul, dar nu pot. Nu acum. Sunt prea fragilă. Sunt prinsă în sticlă, vreau să scap și să respir adânc, dar mi-e prea teamă că mă va durea.

Mama mă ia pe după umeri.

— Poți să-mi spui ce e-n neregulă? mă întreabă cu blândețe. Are legătură cu Perechea ta?

Întind mâna spre bucata mea de rochie și o iau de lângă fereastră, așa că a mamei rămâne acolo singură. Nu îndrăznesc să zic nimic, așa că mă rezum să clatin din cap. Cum să-i explic mamei, care a avut parte de o Pereche perfectă, tot ce s-a întâmplat? Tot ce-am riscat? Cum să-i explic că aș face-o din nou? Cum să-i spun că urăsc sistemul care i-a creat viața, dragostea, familia? Care m-a creat *pe mine*?

În loc de asta, o întreb:

— Cum ți-ai dat seama?

Se întinde spre ramă, luând-o de pe pervaz.

— La început, am observat că te îndrăgostești din ce în ce mai tare, dar nu mi-am făcut griji, pentru că mi-am închipuit că ai o Pereche care ți se potrivește perfect. Xander e minunat. Și s-ar putea să rămâneți prin apropiere, în Oria, pentru că familiile voastre locuiesc aici. Ca mamă, nici nu-mi puteam dori ceva mai bun. Face o scurtă pauză și se uită la mine. Și-

apoi am fost atât de prinsă la muncă. Abia azi mi-am dat seama că m-am înșelat. Nu te gândeai la Xander.

„N-o spune, o implor din priviri. Nu spune că știi că sunt îndrăgostită de altcineva. Te rog.”

—Cassia, rostește ea, iar dragostea pe care mi-o poartă și pe care i-o citesc în ochi e neîntinată și reală, ceea ce face ca vorbele ei să taie în carne vie, căci știu că se gândește doar la binele meu. Sunt căsătorită cu un om minunat. Am doi copii frumoși și o slujbă pe care-o iubesc. Duc o viață împlinită.

Îmi arată bucata de satin albastru.

— Știi ce s-ar întâmpla dac-aș sparge sticla?

Încuviințez.

— Materialul s-ar dezintegra. Ar fi distrus.

—Da, aprobă ea, apoi continuă de parcă ar vorbi pentru sine: Ar fi distrus. Totul ar fi distrus, îmi pune mâna pe braț.

—Mai ții minte ce-am zis în ziua în care au tăiat copacii? Sigur că țin minte.

— Că era un avertisment adresat ție?

—Da, rostește ea și se îmbujorează. Nu era adevărat. Eram atât de îngrijorată, încât nu mai gândeam clar. Sigur că nu era un avertisment pentru mine. Nimeni nu era avertizat. Copacii trebuiau, pur și simplu, tăiați.

Simt în vocea ei cât de mult își dorește să fie adevărat, cum aproape crede ceea ce spune. Vreau să aflu mai multe, dar fără să întind coarda, așa c-o întreb:

—De ce era raportul atât de important? Ce-l deosebește de alte rapoarte pe care le-ai făcut?

Mama oftează. Nu-mi răspunde direct; în loc de asta, zice:

—Nu știu cum suportă muncitorii de la centrul medical să aibă de-a face cu oamenii și să aducă pe lume copii. E mult prea greu ca viețile altora să depindă de tine.

Întrebarea mea nerostită plutește în aer: „Ce vrei să spui?” Face o pauză. Pare că se gândește dacă să-mi răspundă sau nu, și rămân complet

nemișcată până când deschide iar gura. Ia rama cu un aer absent și începe să lustruiască sticla.

—Cineva din Grandia și apoi altcineva dintr-o altă provincie au raportat că apar recolte ciudate. Cea din Grandia era chiar în parcul dendrologic, într-un lot necultivat de ceva vreme. Cealaltă era în Ținuturile Agricole ale celei de-a doua provincii. Guvernul a solicitat ca eu și alți doi colegi să mergem acolo și să întocmim rapoarte despre acele recolte. Voiau să afle două lucruri: Recoltele erau comestibile? Cei care le cultivau puneau la cale o revoltă?

Îmi țin respirația. E interzis să cultivi orice plantă comestibilă dacă guvernul nu ți-a cerut asta. Ei controlează mâncarea; ne controlează pe noi. Unii oameni știu cum să cultive, alții, cum să strângă recolta, alții, cum s-o prelucreze, iar alții, cum s-o gătească. Dar nimeni nu știe să le facă pe toate. N-am putea să supraviețuim de unii singuri.

—Noi trei am căzut de acord că din recoltele respective se putea obține hrană. Cultivatorul din parcul dendrologic avea un lot întreg din dantela reginei Anna. Chipul mamei se schimbă dintr-odată și se luminează. Oh, Cassia, era așa de frumos... Nu văzusem până atunci decât o plantă, ici și colo. Dar acolo era un câmp întreg, unduit de vânt.

—Morcovi sălbatici, zic, aducându-mi aminte.

—Morcovi sălbatici, întărește ea cu tristețe. Al doilea cultivator creștea ceva ce n-am mai văzut, niște flori albe chiar mai frumoase decât primele. Ziceau că-s crini Sego. Unul dintre colegii mei știa ce sunt. Poți să mănânci bulbii. Ambii cultivatori au negat că aveau cunoștință că acele plante pot fi mâncate; au susținut amândoi că erau interesați doar de florile în sine. Au insistat că plantele erau ceva nou și pentru ei, și că a fost un experiment, pentru inflorescențe.

Vocea ei, care, de când menționase câmpul de dantela reginei Anna, fusese șoptită și tristă, devine dintr-odată mai puternică.

—Ne-am certat tot drumul la întoarcerea din cea de-a doua delegație. Un expert era convins că cei doi cultivatori spuneau adevărul. Celălalt credea că mint. Au trimis rapoarte care se contraziceau. Toți îl așteptau pe al meu. Am solicitat încă o delegație, ca să mă asigur. La urma urmei,

cultivatorii vor fi relocați sau reclasificați pe baza rapoartelor noastre. Al meu avea să încline cumva balanța.

Se oprește din lustruit sticla și se uită la bucata de material albastru de parcă ar citi ceva scris pe ea. Și-mi dau seama că, pentru ea, așa și e. Pânza aceea albastră reprezintă noaptea în care a aflat că e Perechea tatei. Își citește viața, viața pe care-o iubește, în pătratul de satin albastru.

—Am știut de la bun început, șoptește ea. Am știut-o când le-am văzut frica din privire, atunci când am venit prima oară. Își dădeau seama ce făceau. Și o afirmație a cultivatorului de dantela reginei Anna din timpul celei de-a doua vizite m-a convins și mai mult că aveam dreptate. Se purta de parcă, înainte să cultive recolta, văzuse planta doar pe ecranul dispozitivelor, deși se trăgea dintr-un oraș apropiat de-al meu și știam că văzuse floarea acolo, crescând în voie. Cu toate astea, am șovăit. Și, când am revenit acasă și v-am văzut, mi-am dat seama că trebuie să spun adevărul în raport. Trebuie să-mi fac datoria față de Societate și să ne garantez fericirea. Să ne mențin în siguranță.

Ultimul cuvânt, „siguranță”, e abia șoptit, ca foșnetul mătăsii.

—Înțeleg, îi spun, și chiar așa e.

Iar influența pe care-o are asupra mea e mult mai mare decât cea a oficialităților, pentru că o iubesc și o admir.

* * *

Revenind în camera mea, găsesc cutiuța argintie căzută într-una din cizmele de iarnă. O deschid și scot microcardul pe care sunt trecute toate informațiile despre Xander și cele despre curtare. Dacă nu s-ar fi făcut o greșală, dacă aș fi văzut doar chipul lui și totul ar fi decurs normal, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu m-aș fi îndrăgostit de Ky și n-aș fi luat atât de greu hotărârea în ceea ce privește sortarea. Totul ar fi fost bine.

Și poate să fie bine în continuare. Dacă sortarea e ceea ce cred eu că e, iar Ky va pleca spre o viață mai bună, îmi voi reconstitui viața făcută bucăți? N-ar fi greu să-mi țes viața în jurul bucății celei mai mari, a perechii pe care o formează împreună cu Xander. L-aș putea iubi. Chiar îl iubesc. Și, din cauza

asta, trebuie să-i povestesc despre Ky. Nu mă deranjează să fur de la Societate. Dar nu vreau să mai fur nimic de la Xander. Chiar dacă doare, trebuie să-i spun. Pentru că, orice fel de viață îmi voi construi, trebuie să se bazeze pe adevăr.

Gândul că-i voi mărturisi totul lui Xander mă doare la fel de mult ca gândul de a-l pierde pe Ky. Mă răsucesc și țin strâns în mână recipientul pentru tablete. „Gândește-te la altceva.”

Îmi aduc aminte de prima dată când l-am văzut pe Ky în vârful delușorului, lăsându-se pe spate, cu soarele scăldându-i chipul, și-mi dau seama că atunci m-am îndrăgostit de el. La urma urmei, nu l-am mințit. Nu l-am privit cu alți ochi fiindcă i-am văzut chipul pe ecranul dispozitivului în dimineața de după Banchetul Alegerii, ci pentru că l-am văzut afară, cu garda jos preț de o clipă, cu ochii de culoarea cerului în prag de seară, înainte să se întunece. L-am văzut observând cine sunt cu adevărat.

Întinsă în pat, cu trupul și sufletul deopotrivă de învinețite și de obosite, îmi dau seama că oficialitățile au dreptate. Odată ce-ți dorești ceva, totul se schimbă. Acum vreau totul. Mai mult, și mai mult, și mai mult. Vreau să-mi aleg locul de muncă. Să mă căsătoresc cu cine doresc. Să mănânc plăcintă la micul dejun și să alerg pe o stradă adevărată, nu pe bandă. Să fug când vreau și să încetinesc când vreau. Să hotărâsc ce poezii am chef să citesc și ce cuvinte tânjesc să scriu. Vreau atât de multe lucruri. Atâtea, încât sunt ca o apă, un râu de dorințe în forma unei fete pe nume Cassia.

Mai presus de toate, îl vreau pe Ky.

* * *

— Nu prea mai avem timp, îmi spune Ky.

— Știu.

Și eu am ținut socoteala zilelor. Chiar dacă noul loc de muncă al lui Ky va fi tot aici, în oraș, activitățile de recreere din timpul verii aproape c-au ajuns la final. N-o să-l mai văd atât de des pe Ky. Visez cu ochii deschiși preț de câteva secunde - dacă noua lui slujbă îi va lăsa mai mult timp liber? Ar putea participa la toate activitățile de sâmbătă seara.

— Mai sunt doar două săptămâni de drumeție.

— Nu la asta mă refeream, adaugă el, apropiindu-se. Nu simți nimic? Se schimbă ceva. Se petrece ceva.

Sigur că simt. Pentru mine, totul se schimbă.

Privirea îi e precaută, de parcă se simte încă urmărit.

— Ceva important, Cassia, spune el și apoi șoptește: Cred că Societatea întâmpină dificultăți în războiul de la granițe.

— Ce te face să spui așa ceva?

— Presimt, răspunde el. Din ce mi-ai povestit despre mama ta. Pentru că e un deficit de oficialități în orele libere. Și urmează schimbări la serviciu. Sunt sigur.

Îmi aruncă o privire, iar eu îmi plec capul.

— Nu vrei să-mi zici de ce erai acolo? mă chestionează cu blândețe.

Înghit în sec. M-am tot întrebat când o să-și dorească să afle.

— A fost o sortare reală. Trebuia să sortez muncitorii în două grupuri.

— Înțeleg, spune el și așteaptă să vadă dacă voi continua.

Aș vrea s-o pot face. Dar nu reușesc să rostesc cuvintele, în loc de asta, zic:

— Nu mi-ai mai dezvăluit nimic din povestea ta. Ce s-a întâmplat după ce oficialitățile au venit să te ia? Când a avut loc asta? Știu că nu cu multă vreme în urmă, căci...

Vocea mi se stinge.

Ky leagă încet și metodic o cârpă roșie de copac, apoi își ridică privirea. După ani întregi în care nu a dat la iveală decât sentimente superficiale, cele noi și profunde mă iau uneori prin surprindere. N-am mai văzut niciodată această expresie pe chipul lui.

— Ce e? întreb.

— Mi-e frică, răspunde el pur și simplu. De ce-ai putea să crezi.

— Despre ce? Ce s-a întâmplat?

După toate prin câte a trecut, lui Ky îi e frică de părerea mea?

— Era primăvară. Au venit să stea de vorbă cu mine la muncă, m-au chemat într-o cameră de-acolo. M-au întrebat dacă nu m-am gândit vreodată cum ar fi viața mea dacă n-aș fi o Aberație.

Ky scrâșnește din dinți; mi-e milă de el. Se uită spre mine și știe ce simt, așa că strânge și mai tare din dinți. N-are nevoie de compasiunea mea, așa că mă uit în altă parte, ca să ascult, pur și simplu.

— Le-am zis că nu prea mi-am bătut capul cu așa ceva. Că nu-mi fac griji în privința lucrurilor pe care nu le pot schimba. Apoi, mi-au dezvăluit că s-a făcut o greșeală. Informațiile mele au fost introduse în baza de date a Perechilor.

— *Informațiile tale?* întreb uimită.

„Dar Oficialitatea mi-a spus că s-a produs o greșeală pe microcard, că poza lui Ky a apărut acolo unde n-ar fi trebuit să fie. Mi-a spus că nu a fost inclus în baza de date. A mințit. Greșeala era mult mai mare decât a recunoscut ea.”

— Nici măcar nu sunt cetățean cu drepturi depline, continuă Ky. Au spus că întregul incident era complet anormal. Zâmbește amar și mă doare să-i văd buzele schimonosite astfel.

Apoi, mi-au arătat o poză. Fata care mi-ar fi fost Pereche dacă n-aș fi fost ce sunt.

Ky înghite în sec.

— Cine era? întreb.

Vocea îmi sună aspru, hârșâit. „Nu spune că eram eu. Nu spune că eram eu, pentru că atunci voi ști că m-ai văzut doar fiindcă ți-au zis să privești.”

— Tu, răspunde el.

Și acum îmi dau seama. Dragostea lui Ky pentru mine, despre care am crezut că e pură și neîntinată de oficialități, de informații sau de bazele de date cu Perechi, nu e așa. Au murdărit până și asta.

Simt că ceva moare, că e distrus iremediabil. „Dacă oficialitățile au pus în scenă aventura noastră, singurul lucru din viața mea despre care am crezut că se petrece *în ciuda* lor...” Nu-mi pot încheia gândul.

Pădurea din jur devine doar o pată verzuie și, fără stegulețele roșii care semnalizează drumul, n-aș mai ști cum să mă întorc înapoi. Le smulg cu sălbăticie de pe crengi.

— Cassia! mă strigă el. Cassia! Ce importanță are?

Clatin din cap.

— Cassia, repetă el. Și tu îmi ascunzi ceva.

În vale, se aude un fluierat puternic și limpede. Am ajuns atât de departe, dar nu am atins niciodată vârful.

* * *

— Credeam că iei prânzul în parcul dendrologic, spune Xander.

Stăm amândoi în sala de mese a școlii.

— M-am răzgândit, îi răspund. Azi am vrut să mănânc aici.

Personalul responsabil cu nutriția mi-a aruncat o căutătură încruntată când am cerut una dintre porțiile suplimentare pe care le au mereu la îndemână, dar, după ce mi-au verificat informațiile, mi-au înmânat prânzul fără să mai comenteze. Au văzut, probabil, că fac rareori așa ceva. Sau poate că e vreo altă avertizare referitoare la informațiile mele, care nu-mi trece acum prin cap. Nu după ce mi-a dezvăluit Ky.

Îmi dau seama că mănâncare e în recipientul meu, acum, că e vorba de o porție obișnuită, nu una specială, pentru mine. Porțiile mele *chiar* s-au micșorat. „În ce scop? Sunt prea grasă?” Îmi privesc mâinile și picioarele puternice datorită drumețiilor. Nu mi se pare. Și-mi dau seama din nou că părinții mei sunt cu mintea în altă parte; în condiții normale, ar fi observat că am parte de porții mai mici și ar fi discutat despre asta cu personalul responsabil de nutriție.

Lucrurile merg aiurea peste tot.

Îmi împing scaunul în spate.

— Vii cu mine?

Xander se uită la ceas.

— Unde? încep imediat orele.

— Știu, răspund. Nu mergem prea departe. Te rog.

— Bine, acceptă Xander uitându-se la mine complet nedumerit.

Îl conduc pe hol, spre sălile de clasă, și împing ușa din capăt. Acolo, într-o mică zonă asemănătoare unei curți, e iazul științelor aplicate. Eu și Xander suntem singuri.

Trebuie să-i spun. E vorba despre Xander. Merită să știe despre Ky și s-o

afle de la mine. Nu de la o oficialitate, în spațiul verde, azi sau într-o altă zi.

Trag adânc aer în piept și privesc iazul. Nu e albastru, ca piscina în care înotăm. Apa e maroniu-verzuie sub suprafața argintie, colcăind de viață.

— Xander, zic cu o voce șoptită, de parcă am fi ascunși printre copacii de pe Deal. Trebuie să-ți spun ceva.

— Te-ascult, mă asigură el și așteaptă, privindu-mă.

Mereu calm. Mereu Xander.

E mai bine să dezvălui totul repede, cât timp mă simt în stare.

— Cred că mă îndrăgostesc de altcineva.

Vorbesc atât de încet, încât abia îmi pot auzi propria voce. Dar Xander înțelege.

Aproape înainte să închei, clatină din cap și zice: „Nu”, ridicându-și brațul să mă oprească să continui. Dar nu gesturile lui sau cuvântul rostit mă fac să mă cufund în tăcere. Ci durerea din ochii lui. Dar privirea lui nu zice „Nu”, ci „De ce?”

— Nu, repetă Xander, întorcându-se cu spatele.

Nu pot să suport asta, așa că trec din nou în fața lui, încerc să-l văd. Nu se uită la mine o bună bucată de vreme. Nu știu ce să-i mai spun. Nu îndrăznesc să-l ating. Nu pot decât să stau aici, sperând că mă va privi la rândul lui.

Când o face, durerea i se citește încă pe chip.

Și mai e ceva. Ceva ce nu pare surpriză, ci recunoaștere. O parte din el știa oare ce se petrece? De-asta l-a provocat pe Ky la jocuri?

— Îmi pare rău, mă grăbesc să spun. Ești prietenul meu. Și pe tine te iubesc.

E prima dată când îi zic asta și sună complet greșit - repezit și nefiresc -, ca și cum n-aș vorbi serios.

— Mă iubești și *pe mine*? rostește Xander cu răceală în glas. De-a ce te joci?

— Nu e niciun joc, șoptesc. Te iubesc. Dar e altfel.

Xander rămâne tăcut. Îmi vine să izbucnesc într-un râs isteric; exact ca ultima dată când ne-am certat și a refuzat să stea de vorbă cu mine. Cu ani în urmă, când m-am hotărât că nu-mi mai plac jocurile așa cum îmi plăceau

pe vremuri. Xander a fost nebun de furie.

— Dar nimeni nu joacă la fel de bine ca tine, a spus el.

Și apoi, când n-am vrut să cedez, n-a mai vorbit cu mine. Dar tot n-am mai jucat.

A durat două săptămâni până ne-am împăcat, în ziua în care m-a văzut sărind în piscină de pe trambulină, după ce-a sărit bunicul mai întâi. Am apărut la suprafață, speriată și cuprinsă de veselie, iar Xander a înotat până la mine, să mă felicite. În agitația de-atunci, am dat totul uitării.

Ce părere ar avea bunicul despre săritura pe care o fac acum? Mi-ar spune să mă agăț de margine cât de tare pot? Să mă țin strâns de trambulină până când îmi sângerează degetele? Sau mi-ar spune că e mai bine să-mi dau drumul?

— Xander. Oficialitățile au jucat un joc cu *mine*. În dimineața de după Banchetul Alegerii, am băgat microcardul în dispozitiv. Pe ecran a apărut chipul tău, după care a dispărut. Înghit în sec. Apoi a apărut fața altcuiva. A lui Ky.

— Ky Markham? întreabă Xander, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Dar Ky nu-i Perechea ta, rostește Xander. N-are cum să fie, pentru că...

— De ce?

Oare Xander știe despre situația lui Ky? De unde?

— Pentru că *eu* sunt acela, răspunde el.

O vreme, tăcem amândoi. Xander nu se uită în altă parte, și abia dacă-i pot suporta privirea. Dacă aș avea acum în gură o pastilă verde, aș mușca din ea, aș gusta amarul de dinainte de instalarea calmului. Îmi aduc aminte de ziua aceea în sala de mese, când mi-a spus că mă pot încrede în Ky. Xander chiar a crezut ce-a spus atunci. Și-a crezut că se poate baza și pe *mine*.

Ce părere are acum despre noi?

Xander se apropie de mine. Ochii lui albaștri mă privesc fix, iar mâna lui atârână lângă a mea. Închid ochii ca să nu mai văd durerea din privirea lui și să mă abțin să-mi răsucesc palma, împletindu-mi degetele cu ale lui, să mă aplec înainte și să ne sărutăm. Deschid ochii și mă uit iar la Xander.

— Am apărut și eu pe ecran, Cassia, spune el încet. Dar pe el ai ales să-l vezi.

Apoi, cu viteza unui jucător care face ultima mișcare, se întoarce și intră în școală, lăsându-mă în urmă.

„Nu și la început, aș vrea să-i zic. Și încă te mai văd!”

Unul câte unul, oamenii cu care pot sta de vorbă mă părăsesc. Bunicul. Mama. Iar acum, Xander.

„Ești suficient de puternică să rezisti fără ea”, mi-a spus bunicul, referindu-se la pastila verde.

„Dar, bunicule, sunt oare suficient de puternică să rezist fără *tine*? Fără Xander?”

Aici, în locul în care-am ales să stau, sunt scăldată în razele soarelui. Nu există copaci, nu există umbră, nu mă aflu la înălțime, de unde să pot contempla ce-am făcut. Și, chiar dacă ar fi, nu pot să văd nimic din pricina lacrimilor.

Capitolul 28

Ajunsă seara acasă, scot iar pastila verde din recipient. Știu cum mă poate ajuta; am văzut ce efecte a avut asupra lui Em. „Mă va calma.” Cuvântul acesta, „calma”, pare incredibil de frumos, minunat de simplu. Un cuvânt curgător, un cuvânt care face frica mai atrăgătoare, dându-i lustru. „Calm. Blând.”

Pun pastila la loc în cutiuță și o închid, concentrându-mă asupra unui alt obiect verde de lângă mine. Bucata de rochie, înrămată între două plăci de sticlă. Îmi înfășor mâna într-o șosetă și apoi apăs tare pe ea. Un pocnet ușor. Ridic brațul.

Să spargi ceva e mai greu decât pare. Mă întreb dacă Societatea crede că e valabil și în cazul meu. Apăs din nou, de data asta și mai tare.

Ar fi simplu dacă nu s-ar uita nimeni, dacă nu m-ar putea auzi nimeni. Dacă pereții nu ar fi atât de subțiri, iar viața mea n-ar fi atât de transparentă, aș putea să arunc rama de perete, să sparg sticla cu o piatră, să o distrug cu abnegație și făcând gălăgie. Cred că sticla s-ar sfărâma cu un zgomot scânteietor; aș vrea s-o văd împrăștiindu-se într-un milion de bucăți care cad strălucind la pământ. Dar, în loc de asta, trebuie să am grijă.

Pe suprafața de sticlă apare o nouă crăpătură prelungă și argintie. Sub ea, materialul verzui pare nevătămat. Îndepărtez cu grijă cioburile, îl ridic pe cel mai mare dintre ele și scot mătasea.

Îmi scot șoseta și-mi examinez mâna. Nici măcar nu m-am tăiat; nici măcar nu sângerez.

Spre deosebire de lâna aspră a șosetei, mătasea e răcoroasă și voluptuoasă, ca apa. „Ziua mea de naștere a început cu apa”, mă gândesc când împăturesc materialul, apoi zâmbesc.

După ce-am pus și bucata de mătase, și recipientul cu pastile în buzunarul hainelor civile pe care le voi purta mâine, mă bag în pat cu imaginea asta în minte. Apă. În seara asta voi pluti pe visele mele. Astfel,

etichetele de somn nu vor detecta nimic în afară de mine, Cassia, plutind pe valuri, lăsându-le să-mi poarte greutatea pentru scurtă vreme.

* * *

Ofițerul nu s-a prezentat azi la drumeție.

În locul lui e o oficialitate tânără, care scuipă cuvintele de parcă ar crede că așa vorbesc ofițerii. Ne cântărește din priviri, mulțumit că dispune de puterea de a supraveghea, de a da ordine.

—S-a luat hotărârea ca activitățile recreaționale din această vară să fie scurtate. Aceasta e ultima zi de drumeție, îndepărtați cât de multe repere roșii puteți și dărâmați turnurile de pietre.

Îi arunc o privire lui Ky, care nu pare surprins. Încerc să nu mă uit prea mult la el, să nu-i citesc răspunsuri în ochi. De dimineață, în trenul aerian care ajunge la parcul dendrologic, ne-am purtat politicos și normal; știm amândoi cum să jucăm *un rol* când suntem urmăriți. M-am întrebat mereu ce impresie i-a făcut că am fugit de el ieri, pe Deal. Mă întreb ce-o să creadă când o să afle despre sortare și dacă va accepta cadoul pe care vreau să i-l ofer azi.

Sau dacă va face exact ce i-am făcut eu lui Xander și mă va respinge.

—De ce? întreabă Lon cu glas plângăreț. Am petrecut jumătate din vară făcând cărările astea!

Mi se pare că observ cum Ky schițează un zâmbet, și-mi dau seama că-i place de Lon. Lon, care pune întrebări pe care nimeni nu le rostește, chiar dacă nu i se răspunde niciodată.

Realizez dintr-odată că e un act de curaj. Un curaj obositor, dar tot curaj se numește.

—Nu pune întrebări, se răstește oficialitatea la Lon. Dă-i drumul.

Și astfel, eu și Ky începem să urcăm Dealul pentru ultima oară.

* * *

După ce am înaintat suficient pe cărarea noastră, astfel încât să nu ne mai poată vedea nimeni, Ky mă ia de mână în timp ce mă întind să dezleg o

bucată de pânză roșie dintr-un tufiș.

— Las-o baltă, îmi spune. Mergem în vârf.

Ne privim în ochi. Nu l-am văzut niciodată atât de nechibzuit. Dau să zic ceva, dar mă întrerupe.

— Asta dacă nu cumva nu vrei să încerci.

Vocea lui mă provoacă într-un fel în care n-a mai făcut-o niciodată. Nu exprimă răutate, dar nici simplă curiozitate. *Trebuie* să afle răspunsul; decizia pe care o voi lua acum îi va spune mai multe despre mine. Nu pomeneste nimic despre ziua de ieri. Chipul îi e deschis, iar ochii, luminoși; are trupul încordat și fiecare mușchi urlă: „A venit timpul! Acum!”

— Vreau să încerc, îi răspund.

Ca să-i demonstrez, trec în frunte, pe cărarea pe care am marcat-o împreună. În scurt timp, îi simt mâna atingând-o pe a mea și, când degetele ni se împletesc, simt la fel ca el, că acest urcuș este foarte important. „Trebuie să ajungem în vârf.”

Nu mă întorc spre el, dar îl țin strâns de mână.

Când pătrundem în ultima zonă împădurită, cea pe care nu am cartografiat-o, mă opresc.

— Stai, îi zic.

Dacă vom curăța cu adevărat Dealul, vreau să smulg ultimele plante încâlcite, ca să putem sta în vârf liberi și neîngrădiți.

Dincolo de răbdarea de pe chipul lui Ky văd îngrijorarea că nu vom ajunge la timp. Chiar în acest moment, la poalele Dealului, fluierul poate să țiue și nu l-aș auzi, din pricina bubuitului inimilor noastre și a respirației zgomotoase, inspirând, expirând, inspirând, expirând același aer.

— Ieri mi-a fost frică.

— De ce?

— Că ne-am îndrăgostit din cauza oficialităților, recunosc eu. Ți-au spus despre *mine*. Iar mie mi-au spus despre *tine*, în dimineața de după Banchetul Alegerii, când pe microcard a apărut, din greșeală, chipul tău. Ne știam de mult timp, dar n-am făcut nimic în privința asta până când...

Nu pot să închei, dar Ky știe la ce mă refer.

— Nu renunți la ceva doar pentru că au prezis ei, protestează el.

— Dar nu vreau să mă las definită de hotărârile lor, adaug eu.

— Nici nu e cazul. Și nu trebuie s-o faci vreodată.

— Sisif și stânca, spun eu, aducându-mi aminte.

Bunicul ar fi înțeles povestea asta. A rostogolit bolovanul, a dus viața pe care i-a planificat-o Societatea, dar gândurile i-au aparținut întotdeauna.

Ky zâmbește.

— Exact. Doar că *noi*, rostește el și mă trage ușor de mână, vom ajunge în vârf. Și poate chiar vom rămâne acolo un minut. Haide!

— Trebuie să-ți mai spun ceva.

— E vorba despre sortare? întreabă el.

— Da.

Ky mă întrerupe.

— Ne-au explicat. Fac parte din grupul care va primi un nou loc de muncă. Știi deja.

Știe oare? Știe că va trăi mai puțin dacă va continua să lucreze la centrul de distribuire a hranei? Știe că a fost exact la limita dintre cei care au rămas și cei care au avansat? Știe ce-am făcut?

Îmi citește întrebările în ochi.

— Știi că a trebuit să ne împărți în două grupuri. Știi c-am fost, probabil, exact la mijloc.

— Vrei să afli ce-am făcut?

— Pot să-mi dau cu presupusul, răspunde el. Ți-au povestit despre speranța de viață și despre otrăvuri, nu-i așa? De-aia m-ai inclus în grupul acela.

— Da, confirm eu. Știi și despre otrăvuri?

— Sigur că da. Cei mai mulți dintre noi ne dăm seama singuri. Dar nu suntem în măsură să ne plângem. Viețile noastre sunt și așa mai îndelungate aici decât dacă am fi rămas în Provinciile Exterioare.

— Ky... îmi vine greu să-l întreb, dar trebuie să aflu. Pleci?

Își ridică privirea. Deasupra noastră, soarele urcă pe cer, auriu și aprig.

— Nu sunt sigur. Încă nu ne-au spus. Dar știu că nu mai avem mult timp la dispoziție.

* * *

Când ajungem în vârful Dealului, pare într-o câțiva complet diferit, și totuși la fel. El e tot Ky. Eu sunt tot Cassia. Dar suntem împreună într-un loc în care n-am mai fost niciodată.

E aceeași lume cenușie, albastră, verde și aurie pe care o știu dintotdeauna. Aceeași lume pe care am privit-o pe fereastra bunicului și din vârful micului deal. Dar acum sunt mai sus. Dacă aș avea aripi, mi le-aș putea întinde. M-aș putea avânta în zbor.

— Vreau să păstrezi asta, îmi spune Ky, întinzându-mi artefactul.

— Nu știu să-l folosesc, protestez, căci nu vreau să se vadă cât de mult îmi doresc să accept cadoul.

Cât de mult tânjesc să am o parte din povestea lui și o parte din el.

— Cred că ți-ar putea arăta Xander, zice el cu blândețe, iar eu îmi țin răsuflarea.

Își ia rămas-bun? Îmi spune să am încredere în Xander? Să fiu cu Xander?

Înainte să apuc să întreb, Ky mă trage aproape de el și-mi șoptește cuvinte calde la ureche:

— Te va ajuta să mă găsești. Dacă plec vreodată undeva.

Fața mi se potrivește perfect în adâncitura umărului lui, unde pot să-i aud inima bătând și-i pot simți mirosul pielii. Și aici sunt în siguranță. O parte esențială din mine e mai în siguranță alături de Ky decât oriunde altundeva.

Ky îmi îndeasă încă o bucată de hârtie în mână.

— Ultima parte a poveștii mele, explică el. O s-o păstrezi? Încă nu te uita la ea.

— De ce?

— Mai așteaptă, mă roagă el cu voce joasă, dar puternică. Așteaptă puțin.

— Și eu am ceva pentru tine, recunosc, desprinzându-mă puțin din îmbrățișare și băgând mâna în buzunar.

Îi dau bucata de material, mătasea verde a rochiei.

O ține lângă obrazul meu, să vadă cum am arătat în seara aceea, la Banchetul Alegerii.

— Minunat! exclamă cu blândețe.

Mă cuprinde în brațe, în vârful Dealului. De aici, pot vedea norii, copacii, cupola primăriei și, în depărtare, căsuțele suburbiilor. Preț de o clipă, văd totul, întreaga mea lume, și apoi îl privesc pe Ky.

— Cassia, rostește el și închide ochii.

Îi închid și eu, ca să ne putem întâlni în întuneric. Îi simt brațele și netezimea mătăsii verzui când își lipește palma de spatele meu și mă trage mai aproape, mai aproape.

— Cassia, repetă el încet, atât de aproape, încât, în sfârșit, buzele lui le întâlnesc pe-ale mele. În sfârșit.

Cred că a mai vrut să spună ceva, dar, măcar de data asta, când buzele ni se ating, nu mai e deloc nevoie de cuvinte.

Capitolul 29

În suburbii se aud iar țipete și, de data asta, sunt omenеști.

Deschid ochii. E atît de devreme, încât cerul e mai mult negru decît albastru, iar zorii sunt mai mult o promisiune decît realitate.

Ușa camerei se dă de perete și în dreptunghiul de lumină o văd pe mama.

— Cassia, spune ea ușurată, apoi se întoarce să-l strige pe tata. E bine!

— Și Bram, o anunță el.

Suntem cu toții pe hol și ne îndreptăm către ușa de la intrare, pentru că cineva de pe strada noastră țipă, iar sunetul e atît de neobișnuit, încât ne pătrunde până în străfunduri. În Suburbia Arțarului nu auzim prea des sunetul durerii, dar instinctul de a încerca să ajutăm încă nu ne-a părăsit.

Tata deschide violent ușa și ne uităm cu toții afară.

Lumina felinarelor pare mai slabă; hainele oficialităților sunt mohorâte și cenușii. Merg grăbite, flancând o siluetă, îi urmează alți câțiva oameni. Ofițeri.

Și mai e cineva care țipă. O recunosc chiar și în strălucirea diminuată a felinarelor. Aida Markham. Cineva care a mai cunoscut durerea și o trăiește acum din nou, alergând după silueta înconjurată de oficialități și de ofițeri.

Ky.

— Ky!

Pentru prima dată în viață, fug în public cât pot de repede. Nu există bandă care să mă încetinească sau crengi care să mă oprească. Picioarele îmi zboară pe deasupra ierbii, pe deasupra cimentului. O tai prin peluzele vecinilor și prin straturile de flori, încercând să prind din urmă grupul aflat în față, care se îndreaptă spre stația trenului aerian. Un ofițer se desprinde dintre ei și se grăbește s-o întâmpine pe Aida. Atrage prea mult atenția; ușile celorlalte case s-au deschis și oamenii privesc de pe trepte.

Alerg și mai repede; ajung pe iarba țepoasă și răcoroasă a peluzei lui Em. „Mai sunt doar câteva case.”

— Cassia? mă strigă Em din prag. Unde te duci?

Ky nu m-a auzit din cauza țipetelor Aidei. Aproape c-au ajuns la treptele care duc la stația trenului aerian. Când intră în conul de lumină de la baza scării, văd că l-au încătușat pe Ky.

„Exact ca în desen.”

— Ky! strig din nou, iar el își ridică brusc capul.

Se întoarce cu fața la mine, dar nu sunt suficient de aproape de el ca să-i văd ochii. Trebuie să-i văd ochii.

Un alt ofițer se desprinde din grup și pornește spre mine. Ar fi trebuit să aștept până mă apropiam mai mult de el, înainte să-l strig, dar alerg în continuare. Aproape c-am ajuns.

O parte a minții mele încearcă să înțeleagă ce se întâmplă, „Îl duc la noul lui loc de muncă? în cazul ăsta, de ce o fac dis-de-dimineată? De ce e Aida atât de mândrită? N-ar fi bucurătoare să afle că are o nouă șansă, că va face ceva mai bun decât spălatul recipientelor? De ce are cătușe la mâini? A încercat să li se opună? Au văzut când ne-am sărutat? De-asta se întâmplă așa ceva?”

Văd trenul aerian îndreptându-se spre stație, dar nu e cel obișnuit, alb-argintiu. E cel de distanță mai lungă, de un gri-cărbune, care pleacă doar din centrul orașului. Îl aud venind; e mai greoi și mai zgomotos decât cel alb.

Ceva nu-i în regulă.

Și, dacă n-aș fi fost deja sigură de asta, cuvântul pe care-l strigă Ky când îl obligă să urce scara îmi confirmă. Căci acolo, de față cu toți, instinctele de supraviețuire îl părăsesc și un altfel de instinct preia controlul.

Îmi strigă numele.

— Cassia!

Aud totul în acel unic cuvânt: că mă iubește, că-i e frică. Și aud și acel rămas-bun pe care a încercat să-l rostească ieri, pe Deal. Știa. Nu pleacă doar spre un nou loc de muncă; se duce undeva de unde nu crede că se va mai întoarce.

Aud pași înfundați călcând pe iarbă, în spatele meu, și pași apăsați, pe metal, în fața mea. Mă uit înapoi și văd un ofițer grăbindu-se spre mine; mă uit înainte și zăresc o oficialitate coborând în goană scara de metal. Aida nu mai țipă; vor să mă oprească la fel cum au oprit-o pe ea.

Nu mă pot duce la el. Nu așa. Nu acum. Nu pot trece de ofițerul de pe trepte. Nu sunt suficient de puternică să mă lupt cu ei sau suficient de rapidă să-i întrec...

„Să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor.”

Nu știu dacă a rostit Ky aceste cuvinte în mintea mea sau dacă mă gândesc singură la ele, sau dacă bunicul e pe undeva pe-acolo, în noaptea care se îngemănează cu ziua, strigând cuvinte care sunt apoi purtate de vânt, cuvinte care au aripi, asemenea îngerilor.

O iau spre partea laterală a platformei, alergând pe ciment. Ky vede ce fac și se smucește brusc, mișcare care-i oferă o secundă de libertate înainte ca mâinile lor să-l înșface din nou.

E suficient.

Preț de o clipă, se apleacă peste balustrada platformei luminate și văd ceea ce trebuia să văd. Îi văd ochii, plini de viață și de vâlvătăi, și știu că nu va înceta să lupte. Chiar dacă va fi o luptă tăcută, desfășurată în interior, pe care nu o poți observa mereu. Și nici eu nu voi înceta s-o fac.

Strigătele oficialităților și zgomotul trenului aerian oprindu-se în stație îmi acoperă cuvintele. Ky nu va putea auzi nimic din ce-i spun.

Așa că arăt spre cer. Sper să înțeleagă ce vreau să-i zic, pentru că-i transmit atâtea lucruri - inima mea îi va flutura mereu numele, nu mă voi

pierde în „vraja-acestei nopți ușor”; voi găsi o cale să mă avânt în zbor, precum îngerii din povești, și-l voi găsi.

Și știu că înțelege atunci când se uită fix la mine, privindu-mă în ochi. Buzele i se mișcă fără să scoată niciun sunet, dar pricep ce spune: cuvintele unei poezii pe care le cunosc doar doi oameni din întreaga lume.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar le alung clipind. Pentru că, dacă există vreo clipă în viața mea pe care vreau s-o văd clar, aceasta este.

* * *

Ofițerul ajunge primul la mine, mă apucă de braț și mă trage înapoi.

— Las-o în pace, îl apostrofează tata.

Habar n-aveam că poate să alerge atât de repede.

— N-a făcut nimic!

Mama și Bram străbat în grabă peluza, îndreptându-se spre noi. Xander și familia lui îi urmează îndeaproape.

— Creează agitație, zice cu asprime ofițerul.

— Sigur că da, i se opune tata. I-au luat prietenul din copilărie la primele ore ale dimineții, în vreme ce mama lui țipă întruna. Ce se petrece?

Îmi dau seama cât de puternică e vocea tatei când îndrăznește să pună această întrebare, și-i arunc o privire mamei, să văd ce părere are despre toate astea. Când se uită la tata, pe chipul ei se citește doar mândria.

Spre mirarea mea, tatăl lui Xander ia cuvântul:

— Unde-l duc pe băiat?

O oficialitate înveșmântată în alb preia controlul și ridică glasul, ca să-l poată auzi toată lumea. Vorbește clar și protocolar.

— Îmi pare rău că v-am perturbat această dimineață. Tânărul acesta a primit un nou loc de muncă și nu făceam altceva decât să-l ducem acolo. Cum noul serviciu este în afara provinciei Oria, mama lui s-a ambalat și s-a mahnit.

„Dar de ce sunt prezenți toți acești ofițeri? Și toate oficialitățile? De ce e încătușat?”

Explicația oficialității n-are niciun sens, dar, după o scurtă pauză, toată

lumea dă aprobator din cap, acceptând-o. Cu excepția lui Xander. Deschide gura, gata să zică ceva, dar apoi se uită la mine și o închide la loc.

Mă părăsește toată adrenalina eliberată de încercarea de a-l prinde din urmă pe Ky și încep să înțeleg ceva îngrozitor. „Oriunde e dus Ky, e din cauza mea. Din cauza sortării mele sau a sărutului meu. În orice caz, e vina mea.”

— Minciuni, rostește Patrick Markham.

Toată lumea se întoarce să-l privească. Deși e îmbrăcat în pijama, cu chipul tras și subțiat de atâta suferință, are încă un aer demn - nimeni nu-i poate lua asta. Am mai întâlnit-o la o singură altă persoană. Deși Patrick și Ky nu sunt rude de sânge, dau dovadă de aceeași dârzenie.

— Oficialitățile le-au spus lui Ky și celorlalți muncitori că li s-a oferit un nou serviciu. Unul mai bun. Dar, în realitate, îi trimit în Provinciile Exterioare, la luptă, spune el, uitându-se la mine.

Mă împleticesc în spate de parcă m-a lovit ceva în moalele capului, iar mama întinde brațul să mă sprijine.

Patrick vorbește în continuare.

— Războiul cu inamicul nu decurge cum trebuie. Au nevoie de mai mulți oameni angajați în luptă. Toți sătenii sunt morți. *Toți*. Se oprește și apoi continuă ca pentru sine: Ar fi trebuit să știu că vor convoca mai întâi Aberațiile. Ar fi trebuit să știu că și Ky se va afla pe acea listă... am crezut că, fiindcă am trecut prin atâtea.

Îi tremură vocea.

Aida se întoarce spre el, furioasă și, în același timp, îngăduitoare.

— Uneori, uitam. Dar el n-a uitat-o niciodată. Știa că se va întâmpla asta. L-ai văzut opunându-se? I-ai văzut privirea când l-au luat?

Îl cuprinde pe Patrick pe după gât, iar el o ține strâns în vreme ce femeia plânge în hohote, în aerul răcoros al dimineții.

— O să moară. E o condamnare la moarte. Apoi, se desprinde de soțul ei și le strigă oficialităților: O să *moară*!

Două oficialități înaintează cu repeziciune, răsucindu-le lui Patrick și Aidei mâinile la spate și ducându-i de acolo. Când o oficialitate îi pune căluș lui Patrick ca să-l împiedice să mai zică ceva, bărbatul își lasă brusc

capul pe spate. Procedează la fel cu Aida, ca să-i înăbușe țipetele. N-am mai văzut și n-am mai auzit ca oficialitățile să facă asemenea uz de forță. Nu-și dau seama că, procedând astfel, confirmă spusele celor doi?

O mașină aeriană aterizează lângă noi și din ea ies și mai multe oficialități. Ofițerii îi împing pe cei doi Markham spre vehicul, iar Aida se întinde să-și prindă soțul de mână. Între degetele lor rămâne o distanță de câțiva centimetri; nu are dreptul la acea atingere, singurul lucru care ar mai putea-o alina.

Închid ochii. Aș vrea să nu-i aud strigătele răsunându-mi în urechi și cuvintele pe care știu că nu le voi uita niciodată: „O să moară.” Aș vrea ca mama să mă ducă înapoi în casă și să mă bage în pat, ca atunci când eram mică. Atunci când priveam cum se lasă noaptea dincolo de fereastra camerei mele, fără să am nicio grijă pe lume, când nu știam cum e să-ți dorești să fii liber.

— Scuzați-mă.

Vocea asta mi-e cunoscută. E oficialitatea mea, cea din spațiul verde. Lângă ea se află o oficialitate cu insigna corespunzătoare celui mai înalt rang al guvernului: trei stele aurii, lucind în lumina felinarului. Se lasă tăcerea.

—Vă rog să vă scoateți cu toții recipientele cu pastile, spune bărbatul, cu o voce plăcută. Luați tableta roșie.

Ne supunem. Strâng în mână micul recipient cu cele trei tablete din buzunar. Albastru, și roșu, și verde. Viață, și moarte, și uitare, mereu la îndemână.

—Păstrați tableta roșie și înmânați-i recipientele oficialității Standler, și face semn către oficialitatea mea, care ține în mână un vas pătrat de plastic. La scurt timp după ce ne terminăm treaba aici, veți primi recipiente noi și un alt set de tablete.

Ne supunem încă o dată instrucțiunilor. Las micul cilindru de metal să cadă în vas, alături de-ale celorlalți, dar nu mă uit în ochii oficialității.

—Trebuie să luați pastila roșie. Eu și oficialitatea Standler ne vom asigura că procedați întocmai. Nu trebuie să vă faceți griji.

Oficialitățile par dintr-odată mai multe. Merg pe stradă, asigurându-se

că cei care au rămas în casele lor nu le părăsesc și izolându-ne pe noi, cei aproximativ doisprezece oameni care ne aflăm lângă stația trenului aerian - cei câțiva care știu ce s-a întâmplat azi în Suburbia Arțarului și în întreaga țară. Îmi imaginez că, în alte locuri, totul s-a rezolvat mult mai ușor; cel mai probabil, niciuna dintre celelalte Aberații nu a avut părinți sau familii cu rang suficient de înalt, încât să știe ce se petrece cu adevărat. Și nici măcar Patrick Markham n-a putut face nimic să-și salveze fiul.

E doar vina mea. Nu m-am jucat de-a Dumnezeu sau de-a îngerul; m-am jucat de-a oficialitatea. Mi-am permis să cred că știu ce este mai bine și am schimbat viața cuiva cum am crezut de cuviință. Nu contează dacă informațiile mi-au susținut sau nu decizia; în final, eu am fost cea care a luat-o. Iar sărutul...

Nu pot să mă gândesc la sărut.

Mă uit la tableta roșie, care pare atât de mică în palma mea. Chiar dacă înseamnă moarte sigură, aș primi-o cu bucurie.

Dar nu-i așa. I-am promis lui Ky. I-am arătat cerul și i-am promis. Iar acum, câteva clipe mai târziu, am de gând să renunț?

Dau drumul tabletei pe jos, încercând să fiu cât mai discretă. Preț de o secundă, o văd căzută în iarbă, mică și roșie, și-mi aduc aminte ce-a zis Ky: roșu e culoarea nașterii și a reînnoirii. „Pentru un nou început”, îmi zic și-mi mișc puțin piciorul, ca să zdrobesc pastila; îmi sângerează sub talpă, îmi reamintește de ziua în care l-am zărit pe Ky în încăperea plină de lume de la centrul de jocuri, exact în momentul în care am călcat pe pilulele pierdute.

Doar că acum, când îmi ridic privirea, el nu e acolo.

Nimeni n-a urmat încă instrucțiunile. Chiar dacă oficialitatea asta are cel mai înalt grad pe care l-am văzut vreodată și ne-a ordonat să facem ceva, cu toții am auzit ani de-a rândul diverse zvonuri despre tableta roșie.

— Cine vrea să fie primul?

— Eu, se oferă mama, făcând un pas înainte.

— Nu, protestez eu, dar tata îmi aruncă o privire și mă oprește.

Știu ce încearcă să-mi spună: „Face asta pentru noi. Pentru tine.” Și, cumva, el știe că totul va fi în regulă.

— Și eu, adaugă el, alăturându-i-se mamei.

Sub privirile noastre, își înghit amândoi pastilele. Oficialitatea le cere să deschidă gura ca să verifice și apoi dă scurt din cap.

— Se dizolvă în câteva secunde, ne explică el. Atât de repede, încât nare niciun sens să încercați să o regurgitați; oricum, nu-i cazul. Nu vă va face niciun rău. Doar vă limpezește gândurile.

„Doar vă limpezește gândurile.” Sigur că da. Acum știu de ce trebuie să le luăm. Ca să uităm ce i s-a întâmplat lui Ky, ca să uităm că inamicul câștigă războiul din Provinciile Exterioare și că toți sătenii de-acolo au murit. Apoi, îmi dau seama de ce nu ne-au obligat să luăm pastilele când primul băiat al familiei Markham a pățit ceva: pentru că trebuia să ținem minte cât de periculoase pot fi Anomaliile. Cât de vulnerabili am fi dacă Societatea nu le-ar ține la distanță.

Oare au lăsat acea Anomalie intenționat în libere? Ca să ne reamintească asta?

Ce ne vor spune mai încolo că i s-a întâmplat lui Ky? Ce poveste vom crede cu toții în locul celei adevărate? Vom înghiți după aceea tableta verde, ca să ne liniștim după ce uităm?

„Nu vreau să fiu calmă. Nu vreau să uit.”

Oricât m-ar răni, trebuie să-mi amintesc întreaga lui poveste, chiar și părțile dureroase.

Mama se întoarce să mă privească, și mi-e teamă că voi observa că are ochii goi sau o expresie pierdută. Dar pare în regulă, și la fel și tata.

Curând, toată lumea se aliniază, cu tabletele în palmă, gata să termine odată cu tot și să-și continue viețile. Ce-o să fac când o să-și dea seama că m-am descotorosit de-a mea? Mă uit la iarba de sub picioare, aproape așteptându-mă să văd un petic pârjolit, perfect curățat. Dar arată exact la fel ca înainte. Nici măcar nu pot să zăresc bucățelele roșii de pastilă. Probabil că am zdrobit-o complet.

Bram pare înspăimântat, dar și nerăbdător. Încă nu e suficient de în vârstă ca să aibă propria pilulă roșie, așa că tata îi dă pastila lui de rezervă.

Oficialitatea mea începe și ea să verifice oamenii. Se tot apropie de mine, dar nu mă pot împiedica să mă uit la Bram și apoi la Em, înghițindu - și

pilula. Preț de o clipă, îmi aduc aminte visul meu și mă îngrozesc privind-o. Dar nu se întâmplă nimic. Cel puțin, nimic evident.

Acum, e rândul lui Xander. Observă că-l urmăresc, iar pe chip i se citește durerea pură. Aș vrea să mă uit în altă parte, dar n-o fac. Îl văd cum înclină din cap spre mine și-și ridică tableta roșie, ca și cum ar toasta.

Înainte să-l zăresc înghițind-o, între mine și restul grupului se interpune cineva. E oficialitatea mea.

— Arată-mi, te rog, pastila ta, îmi spune.

— E aici.

Întind mâna, dar nu-mi descleștez pumnul.

Mi se pare c-o văd zâmbind. Deși știu că are tablete suplimentare - le-am văzut -, încă nu-mi oferă una.

Aruncă o privire ierbii de la picioarele mele, apoi se uită la mine. Îmi ridic brațul și mă prefac că bag ceva în gură, apoi înghit zgomotos. Iar ea trece la următoarea persoană.

Deși asta îmi doream să se întâmple, o urăsc. *Vrea* să țin minte ce s-a întâmplat. Ce am făcut.

Capitolul 30

Când, în cele din urmă, se luminează, e o dimineață fierbinte, de culoarea oțelului, fără profunzime sau substanță. Casele din jur par a fi decorul unui film; ar putea fi, la fel de bine, simple imagini pe un ecran. Dacă voi merge prea departe, voi sfâșia peretele de pânză sau de hârtie și mă voi trezi în beznă nimicului și la sfârșitul tuturor lucrurilor.

Cumva, mi-am epuizat frica; în schimb, sunt somnolentă, ceea ce aproape că-i și mai rău. De ce mi-ar păsa de o planetă plată, populată de oameni plați? Cui îi pasă de un loc în care nu mai este Ky?

Îmi dau seama că asta e unul dintre motivele pentru care am nevoie de Ky. Pentru că, atunci când sunt cu el, *simt*.

Dar el a plecat. Iar eu am fost de față.

Și sunt de vină că s-a întâmplat asta.

„Și Sisif a trebuit să facă așa ceva?” mă întreb. „Să se oprească un minut și să se străduiască să rămână pe poziții, să împingă bolovanul suficient cât să-l împiedice să se rostogolească și să-l strivească înainte să îndrăznească măcar să se gândească iar la urcuș?”

* * *

Pastila roșie și-a făcut efectul aproape imediat după ce ofițerii și oficialitățile ne-au condus acasă. Evenimentele din ultimele douăsprezece ore au fost eliminate din mintea familiei mele. În cel mult o oră, ne-au fost trimise noi recipiente și pastile, laolaltă cu o scrisoare în care se explica faptul că ale noastre au fost considerate defecte și ne-au fost luate în cursul dimineții. Toți au acceptat explicația fără s-o pună la îndoială. Au alte lucruri cu care să-și bată capul.

Mama e confuză - unde și-a lăsat aseară scannerul pe care-l folosește la muncă, după ce-a terminat treaba? Bram nu-și aduce aminte dacă și-a terminat tema pe scrib.

— Păi, pornește-l și verifică, scumpule, îl sfătuiește îmbujorată mama.

Și tata pare puțin pierdut, dar nu la fel de confuz. Cred că a mai trecut prin așa ceva, poate chiar de mai multe ori, din cauza domeniului în care lucrează. Tableta și-a făcut efectul, dar pare mai puțin tulburat de senzația de dezorientare.

Ceea ce-i bine, pentru că oficialitățile încă nu au terminat cu noi.

— Mesaj privat pentru Molly Reyes, anunță vocea dispozitivului.

Mama își ridică surprinsă privirea.

— O să întârzii la serviciu, protestează ea încet, deși cel care a trimis mesajul nu o poate auzi.

Și nici n-o poate vedea cum își trage umerii spre spate înainte să pornească spre dispozitiv și să-și pună căștile. Ecranul se întuneacă, iar imaginea afișată e vizibilă doar din locul în care stă ea.

— Ce mai e? întreabă Bram. S-aștept?

— Nu, pleacă la școală, îl sfătuiește tata. N-am vrea să întârzii.

În drum spre ușă, Bram se plânge:

— Mereu ratez *totul*.

Aș vrea să-i pot spune că nu-i adevărat; dar, pe de altă parte, chiar mi-aș dori să țină minte ce s-a întâmplat azi-dimineață?

Când îl văd pe Bram plecând, mi se întâmplă ceva, lucrurile devin iar reale. Bram e real. Eu sunt reală. Și Ky e real și trebuie să încerc să-l găsesc. *Acum*.

— În dimineața asta mă duc în oraș, îl anunț pe tata.

— N-ai drumeție? mă întreabă el, apoi clatină din cap, de parcă-ar vrea să-și limpezească mintea. Scuze, mi-am amintit. Activitățile recreative de vară s-au încheiat pe anul ăsta, nu? De-asta Bram e deja în drum spre școală, și nu spre înot. În dimineața asta gândesc cu încetineală.

Nu pare surprins, ceea ce mă face să mă gândesc că a mai trecut prin așa ceva. Apoi, îmi aduc aminte că a lăsat-o pe mama să ia prima tableta roșie; într-un fel, a știut că nu-i va face rău.

— Încă nu ne-au repartizat o altă activitate în loc de drumeție, îi explic tatei. Așa că am timp să merg în oraș înainte de școală.

Încă o omisiune, o piesă care scârțâie în mașinăria bine unsă a Societății noastre, dovadă că, undeva, ceva nu merge cum trebuie.

Tata nu răspunde. Se uită fix la mama, al cărei chip e alb ca varul când privește ecranul dispozitivului.

— *Molly?* o strigă el.

Nu e permis să întrerupi un mesaj privat, dar el face câțiva pași spre ea. Și alți câțiva.

În cele din urmă, când îi pune mâna pe umăr, mama se întoarce.

— E vina mea, zice ea și, pentru prima dată în viață, o văd privind prin tata, nu la el, cu ochii ațintiți într-un loc îndepărtat. Am fost relocați în Ținuturile Agricole, începând de-acum.

— *Poftim?* face tata, apoi clatină din cap și se uită la dispozitiv. Nu se poate. Ai trimis raportul. Ai spus adevărul.

— Cred că nu vor ca cei care au văzut recoltele să ocupe în continuare poziții de răspundere, completează ea. Știm prea mult. Am putea fi tentați

să procedăm la fel. Ne vor trimite în Ținuturile Agricole, unde nu vom deține controlul. Unde ne pot urmări și ne pot istovi, obligându-ne să plantăm doar ceea ce ne dictează ei.

— Dar măcar vom fi mai aproape de bunica și de bunicul, intervin eu, încercând s-o alin.

— Nu în Ținuturile Agricole din Oria, mă contrazice mama. Ci în cele ale unei alte provincii. Măine plecăm.

Apoi, își mută privirea goală și uimită asupra tatei și văd că-ncepe din nou să simtă. Observ cum emoțiile și capacitatea de înțelegere i se citesc din nou pe chip. Văzându-i reacțiile, simt un impuls atât de puternic care mă mână, încât nu știu dacă mă pot opune. „Trebuie să aflu unde l-au trimis pe Ky. Înainte să plecăm.”

— Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc în Ținuturile Agricole, spune tata, iar mama își lasă capul pe umărul lui, prea obosită ca să plângă și prea copleșită ca să se prefacă a fi totul în ordine.

— Dar am făcut întocmai ce trebuia, șoptește ea. Am făcut ce mi-au cerut.

— *O să fie bine*, ne șoptește tata.

Poate că, dacă aș fi luat tableta roșie, chiar l-aș fi crezut.

* * *

În dreptul casei familiei Markham e parcată mașina aeriană a unei oficialități. În ultimele săptămâni, oficialitățile au acordat mult prea multă atenție suburbiei noastre.

Em țâșnește pe ușa casei ei, care nu mai e umbrită de niciun copac.

— Ai auzit? întreabă ea entuziasmată. Oficialitățile adună toate bunurile familiei Markham. Patrick a fost transferat și va lucra la guvernul central! O asemenea onoare! Și e din suburbia noastră! Apoi, se încruntă. Păcat că n-am apucat să ne luăm rămas-bun de la Ky. O să-mi fie dor de el.

— Știu, spun eu.

Mă doare inima, și mă aplec sub povara de-a fi singura care știe, cu adevărat, ce s-a întâmplat în acea dimineață.

Cu excepția câtorva oficialități. Și nici măcar acestea nu știu ce știu eu. Doar doi oameni știu cu adevărat ce s-a petrecut, și anume că n-am luat tableta roșie. Eu și oficialitatea mea.

—Trebuie să plec, îi zic lui Em și pornesc din loc, îndreptându-mă spre stația trenului aerian.

Nu mă uit înapoi, la casa familiei Markham. Patrick și Aida vor pleca pentru totdeauna. Au fost considerați Aberații sau li s-a oferit o pensie liniștită, undeva, departe de-aici? Au luat și ei pastila roșie? Se uită oare surprinși la noua lor locuință, întrebându-se ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea fiu al lor? Va trebui să încerc să-i găsesc și pe ei, de dragul lui Ky, dar acum trebuie să dau de el. Știu un singur loc unde pot căuta informații despre locul în care s-ar putea să-l fi trimis.

În trenul care se îndreaptă spre primărie, țin capul plecat. Sunt atâtea locuri la care nu mă pot uita: scaunele pe care-am stat cu Ky; podeaua vagonului pe care-și păstra echilibrul cu ușurință și naturalețe. Nu pot să privesc nici pe fereastră, știind că s-ar putea să zăresc Dealul unde am fost ieri. Împreună. Când trenul oprește în stație, permițând și mai multor călători să urce și lăsând să intre o adiere de vânt, mă întreb dacă fâșiile de pânză roșie pe care eu și Ky le-am lăsat acolo flutură bătute de briză. Indicatoare ale unui nou început, deși nu e cel pe care ni l-am dorit.

În sfârșit, se anunță destinația mea.

„Primăria.”

* * *

Ideea mea n-o să funcționeze. Îmi dau seama de asta imediat ce mă aflu pe treptele primăriei, pentru a doua oară în viață. Nu e locul cu uși larg deschise și cu luminițe strălucitoare, care m-a întâmpinat și m-a invitat să arunc o privire în viitor. În timpul zilei, e un loc păzit de gărzi înarmate, un loc în care se desfășoară afaceri, un loc în care sunt închise trecutul și prezentul deopotrivă. N-o să mă lase să intru și, chiar de-ar face-o, n-o să-

mi spună nimic.

S-ar putea să nici nu știe că e ceva de zis. Până și oficialitățile au tablete roșii.

Mă întorc și, de cealaltă parte a străzii, văd o altă opțiune, iar inima îmi bate mai tare. „Sigur că da. De ce nu m-am gândit de la început? Muzeul.”

Muzeul e o clădire lungă, joasă, albă, oarbă. Chiar și geamurile sunt din sticlă albă și mată, pentru ca artefactele dinăuntru să nu fie afectate de lumină. Primăria, aflată vizavi, are ferestre înalte și transparente. Primăria vede totul. Dar muzeul mi-ar putea oferi ceva din spatele ochilor lui strâns închiși. Speranța mă face să grăbesc pasul, când traversez, și mă întărește, când deschid uriașele uși albe.

—Bine ai venit, mă întâmpină un curator de la o masă albă și rotundă. Te pot ajuta cu ceva?

—Mă uit, spun eu, încercând să par relaxată. Am puțin timp liber azi.

—Și-ai venit să ți-l petreci aici? se miră el cu oarecare mulțumire. Minunat. Poate vrei să mergi la etajul al doilea. Acolo sunt unele dintre cele mai populare expoziții.

Nu vreau să atrag prea mult atenția asupra mea, așa că dau aprobator din cap și urc scările; răsunetul lor metalic îmi stârnește amintirea dureroasă a picioarelor lui Ky urcând treptele către stația trenului aerian. „Nu te gândești acum la asta! Rămâi calmă! Mai ții minte când ai venit aici, pe când erai la Școala Primară, înainte de sosirea lui Ky în suburbie? Pe când aveam timp să ne gândim la trecut, înainte să mergem la Școala Secundară, unde nu contează decât viitorul? Mai ții minte când ai intrat în sala de mese de la subsolul muzeului, laolaltă cu ceilalți copii, și erați cu toții atât de entuziasmați că mâncați într-un loc nou și diferit? Mai ții minte capul cu păr blond al lui Xander și felul în care s-a prefăcut că ascultă discursul curatorului, când, de fapt, făcea întruna glume pe care nu le auzea nimeni altcineva?”

Xander. Dacă-l las aici, mi se va smulge oare încă o bucată din inimă?

Sigur că da.

Văd un indicator care arată direcția către Sala Artefactelor, și cotesc la dreapta, dorindu-mi, deodată, să văd expoziția. Să văd unde au pus toate

lucrurile pe care le-au luat. Poate o să zăresc pudriera, butonii lui Xander, ceasul lui Bram. L-aș putea aduce încă o dată aici înainte să plecăm în Ținuturile Agricole.

Mă opresc în mijlocul coridorului, dându-mi seama că niciunul dintre aceste obiecte nu se află aici.

Celelalte vitrine sunt încă înțesate de artefacte, dar noua expoziție constă doar într-o vitrină lungă de sticlă, mare și goală. În mijloc e așezată o plăcuță pe care scrie, cu litere diferite de scrisul lui Ky: „ÎN CURÂND, ARTEFACTE SUPLIMENTARE”. În mediul ăsta sigilat și imaculat, plăcuța s-ar putea păstra o veșnicie. Asemenea bucății de rochie de la Banchetul Alegerii.

Dar am spart deja sticla; am renunțat la rochie; am luat deja o hotărâre. Mă sting fără Ky, și acum trebuie să mă asigur că voi trăi ca să-l găsesc.

Îmi dau seama că artefactele noastre nu vor ajunge, probabil, niciodată în vitrină. S-ar putea ca plăcuța să fie singurul lucru expus aici. Nu știu ce-au făcut cu ele.

Acum, sunt sigură că n-a mai rămas nimic.

Cobor scările până la subsol. Acolo unde e expusă Istoria glorioasă a provinciei Oria, unde mi-am dorit dintotdeauna să merg, înainte ca ocazia de a zări ce s-a pierdut să-mi distragă atenția de la ce trebuie să găsesc.

Mă apropii de geam, mă uit la harta provinciei noastre, pe care sunt înfățișate orașele, ținuturile agricole și râurile, și aud pași pe podeaua de marmură din spatele meu. Un bărbat mărunț, îmbrăcat în uniformă, vine până în dreptul meu.

— Vrei să-ți povestesc mai multe despre istoria provinciei Oria? mă întreabă el.

Ne privim în ochi: ai mei sunt iscoditori, ai lui, luminoși și ageri.

Mă uit la el și înțeleg că nu voi vinde poezia noastră. Sunt egoistă. În afară de bucata de material, singurul lucru pe care i l-am putut oferi lui Ky, noi suntem singurii oameni din lume care știu în întregime poezia. Până și asta e o fundătură, nici măcar ultima mea idee nu va funcționa. Aș putea să transcriu poezia, dar nu mă va ajuta la nimic. Nu pot face schimb cu așa ceva; trebuie să mă descurc altfel.

—Nu, mulțumesc, răspund, deși chiar aș vrea să aflu adevărata istorie a locului în care trăiesc.

Dar nu cred că o mai știe cineva cu adevărat.

Înainte să plec, mă uit încă o dată la harta geografică a Societății noastre. Acolo, chiar în mijlocul hărții, umflate și fericite, văd formele lătărețe ale provinciilor. Sunt înconjurată de Provinciile Exterioare, cu hotarele trasate, dar fără să fie denumite.

— Stai, îl strig.

Bărbatul se întoarce și se uită întrebător la mine.

— Da?

— Știe cineva cum se numesc Provinciile Exterioare?

El flutură din mână, complet neinteresat, acum, că a aflat că nu va obține de la mine nimic potrivit pentru a face schimb.

— Așa se numesc, îmi strigă el. Provinciile Exterioare.

Privirea mi-e ațintită pe Provinciile Exterioare goale și bine delimitate de pe hartă. Harta e plină de litere și de informații și e greu să descifrezi toate numele. Le cercetez fără să le citesc cu adevărat, neștiind ce caut, de fapt.

Ceva îmi atrage atenția, o anumită informație îmi rămâne în mintea de sortator: râul Sisif. Străbate o parte din provinciile de Vest, și apoi două din Provinciile Exterioare, continuându-se în golul care reprezintă Celelalte Țări.

Ky se trage dintr-una din cele două Provinciile Exterioare. Și, pentru că acolo a avut loc atacul când era mic, tot acolo s-ar putea petrece și acum. Mă apropiu de hartă, ca să rețin așezarea celor două locuri în care s-ar putea afla.

Aud iar pași apropiindu-se și mă întorc.

— Ești *sigur* că nu te pot ajuta cu ceva? întreabă bărbatul cel scund.

„Nu vreau să ofer nimic la schimb!” aproape că izbucnesc, apoi îmi dau seama că pare sincer.

Arăt către râul Sisif trasat pe hartă, un fir subțire și negru de speranță, străbătând hârtia.

— Știi ceva despre acest râu?

— Odată, pe când eram tânăr, am auzit o poveste despre el. Cu multă

vreme în urmă, râul a devenit otrăvitor și nimeni n-a mai putut să trăiască lângă malurile sale. Asta-i tot ce știu.

— Mulțumesc, îi zic, căci mi-a venit o idee, datorată lucrurilor pe care le-am aflat despre felul în care mor cei vârstnici.

Oare Societatea a otrăvit apele care pătrund și pe teritoriul inamic? Dar Ky și ai lui n-au fost otrăviți. Poate că locuiau în amonte, în partea superioară a celor două provincii străbătute de râu.

— E doar o poveste, mă avertizează bărbatul.

Probabil că mi-a întrezărit pe chip o rază de speranță.

— Oare nu e totul o poveste? rostesc eu.

Ies din muzeu fără să mai privesc în urmă.

* * *

Oficialitatea mea mă așteaptă în spațiul verde de lângă muzeu. E îmbrăcată în alb și stă pe o bancă albă, iar în spatele ei strălucește soarele alb-gălbui. E prea mult alb; clipesc.

Dacă îmi mijesc ochii, pot să mă prefac că e vorba despre spațiul verde de lângă centrul de jocuri, unde mă voi întâlni pentru prima oară cu oficialitatea mea. Pot să mă prefac că-mi va spune că s-a produs o greșeală în ceea ce privește Perechea mea. Dacă, de data asta, totul va lua o altă întorsătură, astfel încât eu și Ky să putem fi fericiți împreună.

Însă nu există așa ceva, cel puțin nu aici, în Oria.

Îmi face semn să mă așez lângă ea, pe bancă. Îmi dau seama că a ales un loc ciudat de întâlnire, chiar lângă intrarea muzeului. Apoi, realizez că locul e perfect, pustiu și liniștit. Ky avea dreptate. Nimeni nu e interesat de trecut.

Banca de piatră e tare și rece, adăpostită fiind de umbra muzeului. Îmi apăs palma pe suprafața ei, după ce mă așez, întrebându-mă din ce carieră au extras piatra și cine a trebuit s-o transporte.

De data asta, eu deschid discuția.

— Am greșit. Trebuie să-l aduci înapoi.

— În cazul lui Ky Markham s-a făcut deja o excepție. Cele mai multe

Aberații nu au parte de așa ceva, răspunde femeia. Tu ești cea care l-a trimis de-aici. Ne-ai demonstrat punctul tău de vedere. Cei care nu țin cont de date și care se implică emoțional produc mari încurcături.

— Tu ai făcut asta, zic. Tu ai organizat sortarea.

— Dar tu ai dus-o la îndeplinire, mă contrazice ea. Fără cusur, aş putea adăuga. Chiar dacă ești supărată, iar familia lui e devastată de durere, ai luat decizia corectă în ceea ce privește calitățile lui. Știai că e mai mult decât se preface a fi.

— Ar trebui să poată hotărî singur dacă rămâne sau pleacă. Nu eu. Și nici tu. Lasă-l să aleagă.

— Dacă am face asta, totul s-ar duce de râpă, spune ea răbdătoare. De ce crezi că putem să garantăm o speranță de viață atât de mare? Cum crezi că am eradicat cancerul? Alegem Perechile luând în considerare totul. Inclusiv genele.

— Ne garantați o viață îndelungată doar ca să ne omorâți în final. Știu despre otrava din mâncarea bunicului.

— Putem să garantăm și un nivel ridicat de trai până la ultima suflare. Ai idee câți oameni nefericiți, din nenumărate societăți mizere, ar fi dat aproape orice ca să aibă parte de așa ceva? Iar metoda de administrare a...

— Otrăvii.

— Otrăvii, repetă ea fără să șovăie, e incredibil de omenoasă. Doze mici, incluse în mâncărurile preferate ale pacientului.

— Așadar, mâncăm ca să murim.

Nu-mi ia în seamă preocuparea.

— Toată lumea mănâncă doar ca să moară, indiferent ce-am face. Problema e că tu nu respecți nici măcar acum sistemul și ceea ce are el de oferit.

Aproape că-mi vine să izbucnesc în râs. Oficialitatea observă că-mi arcuiesc buzele și începe să-mi înșiruie o listă de exemple, de moduri în care am încălcat regulile Societății în ultimele două luni - și nici măcar nu le știe pe cele mai grave -, dar nu oferă nici măcar un singur exemplu din toți anii anteriori. Dacă ar putea să-mi cerceteze toate amintirile, ar vedea că sunt neprihănite. Că mi-am dorit cu adevărat să mă integrez, să am o

Pereche și să fac totul cum trebuie. Că am crezut cu adevărat.

Partea aceea din mine încă mai crede.

—Oricum, a sosit momentul ca acest mic experiment să ia sfârșit, anunță oficialitatea pe un ton plin de regrete. Nu mai avem personalul necesar să se ocupe de asta. Și, desigur, pentru că situația e de așa natură...

—Ce experiment?

—Cel în care erați implicați tu și Ky.

—Știu deja, rostesc. Știu că i-ați spus. Și știu că a fost vorba despre o greșeală mai mare decât m-ați lăsat să cred atunci când am vorbit prima oară. Ky chiar a intrat în baza de date a Perechilor.

—N-a fost nicio greșeală, mă corectează ea.

Iar mă prăbușesc, tocmai când credeam că am ajuns pe fundul prăpastiei.

—Noi am hotărât să-l introducem pe Ky în baza de date, explică femeia. Din când în când, mai procedăm astfel în cazul unei Aberații, doar ca să obținem informații suplimentare și să observăm ce schimbări au loc. Lumea nu știe asta; nici n-are de ce. Trebuie să înțelegi însă că noi controlam experimentul încă de la bun început.

—Dar șansele de a fi Perechea mea.

—Sunt practic nule, e de acord oficialitatea. Așa că-ți poți da seama de ce am fost atât de intrigată. De ce te-am lăsat să vezi imaginea lui Ky, pentru a-ți stârni curiozitatea. De ce ne-am asigurat că veți face parte din același grup de drumeție și, apoi, că veți fi o echipă. Trebuia să lăsăm experimentul să se desfășoare, cel puțin o vreme. Îmi zâmbește și continuă. A fost atât de interesant; puteam controla nenumărate variabile. Ba chiar ți-am redus porțiile de mâncare, să vedem dacă în felul ăsta îți va crește nivelul de stres și vei fi mai tentată să renunți. Dar n-ai făcut-o. Sigur, nu ne-am purtat niciodată crud. Ai avut mereu parte de suficiente calorii. Și ești puternică. N-ai luat pastila verde.

—Ce contează?

—Asta te face și mai interesantă, răspunde ea. E chiar uimitor. Deși previzibil, evident, modul în care ai procedat ne-a suscitat interesul. Ar fi fost fascinant să urmărim desfășurarea experimentului până la rezultatul

final pe care l-am prezis. Oftează cu tristețe nedisimulată. Aveam de gând să scriu un articol despre asta, pe care să-l pun apoi la dispoziția câtorva oficialități. Ar fi fost o dovadă fără precedent a faptului că e necesar să existe Alegerea Perechilor. De-asta n-am vrut să uiți ce s-a întâmplat azi-dimineață, în stația trenului aerian. Toată munca mea s-ar fi dus pe apa sâmbetei. Măcar acum pot să văd cum iei hotărârea finală, cât timp încă mai știi ce s-a petrecut.

Furia mă cuprinde într-atât, încât nu mai pot să gândesc sau să vorbesc. „Ar fi fost fascinant să urmărim desfășurarea experimentului până la rezultatul final pe care l-am prezis.”

Totul a fost planificat de la bun început. *Totul.*

—Din păcate, abilitățile mele sunt necesare în altă parte. Mângâie scannerul din fața ei. Pur și simplu, nu mai avem timp să monitorizăm ce se întâmplă, așa că nu mai putem prelungi experimentul.

—De ce-mi dezvălui toate astea? o întreb. De ce vrei să aflu toate detaliile?

Pare surprinsă.

—Pentru că ne pasă de tine, Cassia. La fel de mult cum ne pasă de oricare alt cetățean. Fiindcă ești subiectul unui experiment, ai dreptul să afli ce s-a întâmplat. Dreptul de a alege ceea ce noi știm deja că vei alege, fără să mai fii nevoită să aștepți.

E atât de caraghios că folosește cuvântul „a alege” atât de neintenționat de ridicol, încât aș izbucni în râs dacă n-aș crede că râsul meu va suna mai degrabă a plâns.

—Lui Xander i-ați spus?

Pare jignită.

—Sigur că nu. E încă Perechea ta. Pentru ca experimentul să fie ținut sub control, trebuia ca el să nu știe nimic. Habar n-are de toate astea.

„Doar ceea ce i-am zis eu”, mă gândesc și-mi dau seama că ea nu știe.

„Există lucruri pe care nu le cunoaște.” La gândul acesta, mă simt de parcă mi s-ar fi dat ceva înapoi, ceva care îmi pătrunde în conștiință și îmi distilează mânia, până când devine ceva pur și curat. „Și unul dintre lucrurile despre care habar n-are e dragostea.”

—Dar altfel stă situația cu Ky, spune ea. Lui i-am povestit. Ne-am prefăcut că-l avertizăm, dar, desigur, speram că-l vom impulsiona să fie cu tine. Și a funcționat.

Zâmbește cu aroganță, pentru că-și închipuie că nu aflasem despre asta. Dar, desigur, știam.

— Așadar, ne-ai urmărit de la bun început, concluzionez eu.

—Nu mereu, răspunde ea. Te-am urmărit suficient cât să obținem o mostră relevantă a modului în care relaționezi. De exemplu, nu puteam să asistăm la toate întâlnirile voastre de pe Deal și nici măcar la cele de pe dealul mai mic. Zona se află încă sub jurisdicția ofițerului Carter, iar el nu privea cu ochi buni prezența noastră acolo.

Aștept să-mi adreseze întrebarea; știu c-o va face. Chiar dacă are impresia că i-am oferit o mostră relevantă, trebuie să afle mai multe.

— Deci, ce s-a întâmplat între tine și Ky? se interesează ea.

Nu știe că ne-am sărutat. Nu din cauza asta a fost alungat. Momentul acela de pe Deal e încă al nostru, al meu și al lui Ky. *Al nostru*. Nu l-a întinat nimeni.

Trebuie să-mi amintesc lucrul ăsta ca să pot continua. Sărutul, poezia și acei „Te iubesc” pe care i-am scris și i-am rostit.

— Dacă îmi spui, te pot ajuta. Te pot recomanda pentru un loc de muncă în oraș. Ai putea rămâne aici; n-ai mai fi nevoită să pleci în Ținuturile Agricole, cu familia ta. Se apropie de mine și insistă: Spune-mi ce s-a întâmplat.

Mă uit în altă parte. În ciuda a tot ce s-a petrecut, oferta este tentantă. Mi-e teamă să plec din Oria; nu vreau să-i părăsesc pe Xander și pe Em. Nu vreau să plec din locurile care-mi stârnesc atâtea amintiri despre bunicul. Și, mai presus de toate, nu vreau să plec din oraș și din suburbia mea, pentru că aici l-am întâlnit și l-am iubit pe Ky.

Dar el nu mai e. Trebuie să-l găesc altundeva.

„Dilema prizonierului.” Undeva, Ky se încrede încă în mine, iar eu mă pot încrede în el. Nu voi renunța.

— Nu, rostesc limpede.

— M-am gândit că vei refuza, îmi zice femeia, dar îmi dau seama că-i

dezamăgită și, deodată, îmi vine să râd.

Aș vrea s-o întreb dacă nu e obositor să ai tot timpul dreptate. Dar cred că știu deja ce-ar răspunde.

— *Care e rezultatul final pe care l-ați prezis?* o întreb.

— Contează? zice ea și zâmbeste. Este exact ceea ce se va întâmpla. Exact ceea ce urmează să faci. Dar, dacă vrei, o să-ți spun.

Îmi dau seama că nu-i nevoie s-o facă; n-am nevoie să aud nimic din ce are de spus sau vreo predicție pe care crede c-o poate face. Ei nu știu că Xander a ascuns artefactul, iar Ky poate să scrie, sau că bunicul mi-a dat o poezie.

Ce altceva nu mai știe?

— Spui că ați plănuit asta de la bun început, rostesc dintr-odată, instinctiv, de parcă aș vrea doar să mă asigur. Vrei să zici că l-ați introdus *chiar voi* pe Ky în baza de date a Perechilor.

— Da, confirmă ea. Așa am făcut.

De data asta, mă uit fix în ochii ei când răspunde, și atunci observ. Un mic spasm al unui mușchi facial, o mișcare ușoară a ochilor, un ton al vocii de parcă ar juca teatru. Nu e nevoită să mintă prea des; n-a fost niciodată o Aberație, așa că nu-i e ușor, n-a exersat de prea multe ori. Nu-și poate păstra o expresie perfect liniștită pe chip, așa cum face Ky când joacă un joc și știe ce are de făcut, dacă e mai indicat să piardă sau să câștige.

Și, cu toate că i s-a zis cum să joace, nu știe precis ce cărți ține în mână.

„Nu știe cine l-a introdus pe Ky în baza de date. Dacă n-au făcut-o oficialitățile, atunci cine a fost?”

Mă uit din nou la ea. Nu știe și nici nu e atentă la ce spune. Dacă ceea ce era aproape imposibil s-a produs deja

— Faptul că, de două ori, mi-a fost aleasă o Pereche pe care o cunoșteam dinainte atunci se poate întâmpla încă o dată.

Pot să-l găsesc.

Mă ridic să plec. Mi se pare că simt iz de ploaie în aer, deși pe cer nu văd nici urmă de nor. Apoi, îmi aduc aminte. Mi-a mai rămas o parte din povestea lui Ky.

Capitolul 31

Xander stă pe treptele casei mele.

Stă deseori acolo pe timpul verii, în aceeași poziție, care mi-e cunoscută. Cu picioarele întinse, sprijinindu-se în coate de treapta din spatele său. Umbra lui, proiectată de soarele de vară, e mai scundă decât el - o versiune mai întunecată și mai concentrată a lui Xander, alături de original.

Mă privește străbătând aleea și, când mă apropii, îi pot încă distinge durerea în privire, o umbră înapoia albastrului din ochii săi.

Aproape că-mi doresc ca pastila roșie să fi șters mai mult decât ultimele douăsprezece ore din viața lui Xander. Să nu mai țină minte ce i-am spus, cât de mult a durut. Aproape. Dar nu chiar. Deși faptul că am dezvăluit adevărul ne-a rănit pe amândoi, nu văd cum aș fi putut să-i ofer altceva. Doar asta îi puteam da și merita să știe.

— Te-am așteptat, îmi spune el. Am aflat despre familia ta.

— Am fost în oraș, îi explic.

— Stai lângă mine, mă invită Xander.

Șovăi - chiar vorbește serios? Chiar vrea să stau lângă el sau doar mă ajută să jucăm teatru pentru cei care ne urmăresc? Xander se uită în continuare la mine, așteptând.

— Te rog.

— Ești sigur? îl întreb.

— Da, întărește el, și-mi dau seama că e adevărat.

Îl doare. Și pe mine. Înțeleg dintr-odată că poate asta e o parte din ceea ce ne străduim să alegem. Ce durere să simțim.

N-a trecut mult de la Banchetul Alegerii, dar acum suntem diferiți, fără hainele elegante, fără artefacte, fără să ne mai încredem în Sistemul de alegere a perechilor. Stau și mă gândesc la asta. Cât de multe s-au schimbat.

Cât de puține știm.

— Mereu trebuie să vorbesc eu primul? zice Xander, schițând un zâmbet. La final, câștigi întotdeauna cearta.

— Xander, rostesc eu, în timp ce mă așez și mă trag aproape de el.

Mă cuprinde cu brațul și-mi las capul pe umărul lui, iar el își sprijină capul de fruntea mea. Oftez atât de adânc a ușurare, că mă cutremur. Cât de bine e să mă țină așa. Nu o face de ochii Societății, care ne urmărește întotdeauna. E adevărat și e doar pentru mine. O să-mi fie atât de dor de el.

O vreme, păstrăm tăcerea, privind împreună, pentru ultima oară, în josul străzii. S-ar putea să mă întorc, dar n-o să mai locuiesc aici. Odată ce-ai fost relocat, nu mai vii înapoi decât în vizită. Cel mai bine e să tai totul din rădăcină. Iar eu voi face asta când voi porni în căutarea lui Ky. E genul de infracțiune pe care n-o poate trece nimeni cu vederea.

— Am auzit că plecați mâine, zice Xander, iar eu încuviințez, aprobând din cap lângă obrazul lui. Trebuie să-ți spun ceva.

— Ce? întreb eu.

Privesc înainte și-i simt umărul mișcându-se sub cămașă când își schimbă ușor poziția, dar nu mă îndepărtez. Ce-o să-mi spună? Că nu-i vine să creadă că l-am trădat? Că ar vrea să fi avut orice altă Pereche în afară de mine? Merit să aud toate astea, dar nu cred că va rosti așa ceva. Cel puțin, nu Xander.

— Îmi amintesc ce s-a întâmplat de dimineață, îmi șoptește el. Știu ce sa întâmplat, de fapt, cu Ky.

— Cum așa?

Mă îndrept de spate și-l privesc în ochi.

— Pastilele roșii nu au efect asupra mea, îmi mărturisește, murmurându-mi în ureche, ca să nu ne poată auzi nimeni.

Se uită de-a lungul străzii, către casa familiei Markham.

— Și nici asupra lui Ky n-au efect, adaugă el.

— Poftim?

Cum se poate ca acești doi băieți atât de diferiți să fie legați în moduri atât de profunde și de neașteptate? Poate că toți suntem așa, dar nu mai știm să observăm asta.

— Explică-mi!

Xander se uită încă la căsuța cu obloane galbene în care, cu doar câteva ore în urmă, încă mai locuia Ky. Unde Ky a privit și a învățat cum să supraviețuiască. Fără să-și dea seama, Xander i-a arătat o parte din aceste lucruri. Și poate că și Xander a avut de învățat de la Ky.

— Acum multă vreme, l-am provocat s-o înghită, zice încet Xander. Când a venit prima oară aici. Mă purtam prietenește, dar, de fapt, eram gelos. Am observat cum te uitai la el.

— Serios?

Nu-mi amintesc nimic din toate astea, dar sper dintr-odată ca Xander să aibă dreptate. Sper că o parte din mine s-a îndrăgostit de Ky înainte să-mi dicteze altcineva s-o fac.

— Nu-i o amintire cu care să mă mândresc, spune Xander. Într-o zi, l-am rugat să vină cu mine la piscină și, pe drumul într-acolo, i-am zis că știu de artefactul lui. Aflasem de el pentru că, odată, mă întorceam de la un prieten dintr-o altă suburbie, căruia îi dusesem ceva, și l-am surprins pe Ky folosindu-l, încercând să găsească drumul spre casă. Era atât de precaut. Cred că a fost singura dată când l-a scos la iveală, dar și-a ales prost momentul. L-am văzut.

Imaginea asta aproape că-mi frânge inima; o altă parte a lui Ky, pe care n-am cunoscut-o, e pierdută. Să-și asume riscuri. Oricât de bine l-aș cunoaște, oricât l-aș iubi, tot nu știu anumite lucruri despre el. Și asta e valabil pentru toți, chiar și pentru Xander, despre care nu mi-aș fi imaginat vreodată că poate fi atât de crud.

— L-am provocat să găsească și să fure două pastile roșii. Am crezut că-i imposibil. I-am spus că dacă nu le aduce a doua zi la piscină, ca să demonstreze că a reușit, o să le povestesc tuturor despre busolă - despre artefact -, iar Patrick o să dea de necaz.

— Și ce-a făcut?

— Îl știi pe Ky. Nu și-ar pune în pericol unchiul.

Apoi, Xander izbucnește în râs. Îmi încleștez șocată pumnii. I se pare *amuzant*? Ce-i de râs în toată povestea asta?

— Așadar, Ky a făcut rost de pastile. Și ghici de la cine le-a furat? mă

întreabă Xander, râzând în continuare. Ghicește!

— Nu știu. Spune-mi.

— De la părinții mei, răspunde el, oprindu-se din hohotit. Sigur, pe-atunci nu era amuzant. În noaptea cu pricina, părinții mei s-au supărat pentru că le dispăruseră pilulele roșii. Mi-am dat imediat seama ce s-a întâmplat, dar, desigur, n-am zis nimic. Nu puteam să le povestesc despre provocarea pe care i-o adresasem lui Ky.

Xander își coboară privirea și observă că ține în mână un plic mare, din hârtie maro. Asta-mi aduce aminte de povestea lui Ky. Acum aflu încă o parte din ea.

— A ieșit mare scandal. Au venit oficialitățile, și tot tacâmul. Nu știu dacă mai ții minte.

Clatin din cap. Nu-mi amintesc.

— S-au asigurat că n-am luat pastilele și, cumva, și-au putut da seama că n-am făcut-o, iar părinții mei au fost destul de convingători - le-au spus că nu știu ce s-a întâmplat. Intraseră complet în panică. În cele din urmă, oficialitățile au hotărât că părinții mei au pierdut, probabil, tabletele când au fost ei la înot, la începutul săptămânii, și că au fost suficient de neglijenți încât să nu observe mai devreme. Nu mai provocaseră asemenea necazuri, așa că au scăpat fără să fie acuzați de infracțiune. Au primit doar o citație.

— A făcut Ky *așa ceva*? A luat pastilele de la *părinții tăi*?

— Da, confirmă Xander și trage adânc aer în piept. A doua zi, m-am dus la el acasă, gata să-l fac bucăți. Mă aștepta pe treptele de la intrare. Când am ajuns, mi-a întins cele două pastile în văzul tuturor. Desigur, m-am speriat așa de tare, că le-am înșfăcat și l-am întrebat ce-ncerca să facă. Atunci, mi-a spus că nu te joci cu viețile altora. Xander pare rușinat când își amintește asta. Și apoi a adăugat că, dacă vreau, o putem lua de la-nceput. Trebuia doar să luăm pilulele roșii, una de fiecare. Mi-a promis că nu vom păți nimic.

— Și el a dat dovadă de cruzime, comentez eu șocată, dar, spre mirarea mea, Xander nu e de acord.

— Știa că pastilele n-au efect asupra lui; nu-mi dau seama de unde, dar știa. A crezut că, în cazul meu, își vor face efectul. Trăia cu impresia că nu -

mi voi mai aminti cât de groaznic m-am purtat și că voi reuși s-o iau de la capăt.

— Câți oameni se mai prefac oare că pastilele și-au făcut efectul asupra lor, când, de fapt, nu-i așa? mă întreb eu.

— Toți cei care nu vor să dea de necaz, răspunde Xander și-mi aruncă o privire. Se pare că în cazul tău nu funcționează.

— Nu-i chiar același lucru, îl contrazic, dar nu vreau să-i dezvălui întreaga poveste.

Îmi știe deja destule secrete.

Xander mă cercetează preț de o secundă, dar, cum nu mai zic nimic, continuă.

— Că tot vorbeam despre pastile, am un cadou pentru tine. Un cadou de despărțire. Îmi dă plicul și șoptește: Nu-l deschide acum. Înăuntru sunt câteva lucruri care să-ți amintească de suburbie, dar adevăratul cadou e o mână de pastile albastre. În caz că trebuie să pornești într-o călătorie lungă sau ceva asemănător.

Știe că voi încerca să-l găsesc pe Ky. Și mă ajută. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, Xander nu m-a trădat. Și-mi dau seama că nu mi-am pus problema nici măcar o clipă, pe când alergam pe stradă, după Ky, dacă nu cumva Xander a provocat totul. Știam că n-a făcut așa ceva. Credea, în continuare, în mine. E dilema prizonierului. Jocul ăsta periculos pe care trebuie să-l joc cu Ky și, încă o dată, cu Xander. Dar ceea ce eu știu, iar oficialitatea nu, e că ne vom strădui toți trei ca ceilalți să fie în siguranță.

— Ah, Xander, cum ai făcut rost de ele?

— Au stocuri suplimentare în farmacia de la centrul medical, răspunde Xander. Urmau să fie distruse. Sunt pe punctul de a expira, dar cred că vor fi eficiente câteva luni după ce trece termenul de garanție.

— Dar oficialitățile tot vor observa că au dispărut.

Xander ridică din umeri.

— Așa e. O să am grijă, la fel cum ar trebui să faci și tu. Îmi pare rău că n-am putut să-ți aduc mâncare adevărată.

— Nu-mi vine să cred că faci toate astea pentru mine, îmi spun.

Înghite în sec.

— Nu doar pentru tine. Pentru noi toți.

Acum încep să înțeleg. Dacă am putea să schimbăm ceva, poate că, în timp... vom reuși cu toții să alegem.

— Mulțumesc, Xander, îi zic.

Mă gândesc că s-ar putea să reușesc să-l găesc pe Ky, mulțumită busolei lui și pastilelor lui Xander, și îmi dau seama că, datorită lui Xander m-am putut eu îndrăgosti de Ky.

— Ky mi-a zis că ai putea să-mi arăți cum să folosesc artefactul, îi spun. Și acum înțeleg de ce. În ziua în care ți l-am dat, l-ai recunoscut?

— Așa mi s-a părut. Dar trecuse mult timp de-atunci și mi-am ținut promisiunea. Nu l-am deschis.

— Dar știi să-l folosești.

— Mi-am dat seama, în mare, cam ce este după ce l-am văzut. Dar, din când în când, îl mai și întrebam.

— M-ar putea ajuta să-l găesc.

— Și dacă aș fi în stare să-ți arăt, de ce-aș face-o? Xander nu se mai poate stăpâni; durerea îi e amestecată cu amărăciune și furie. Ca să pleci și să fii fericită alături de el? Și cu mine cum rămâne? Eu ce mai sunt atunci?

— Nu spune asta, îl rog. Mi-ai dat pastilele albastre ca să-l găesc, nu? Dacă plec și reușim să schimbăm ceva, poate că o să alegi și tu pe cineva.

— Am făcut-o deja, îmi declară, privindu-mă.

Nu știi ce să mai zic.

— Ar fi mai bine să-mi doresc să vină sfârșitul lumii? mă întreabă Xander, iar în voce i se simte o urmă de ironie.

— Nu sfârșitul lumii. Ci începutul uneia mai bune, răspund la fel de speriată. Oare asta ne dorim cu adevărat? Una în care să-l putem aduce înapoi pe Ky.

— Ky, repetă Xander cu tristețe. Uneori mi se pare că n-am făcut altceva decât să te ajut să te pregătești pentru altcineva.

Nu știi ce să spun, cum să-i arăt că se înșală, că eu m-am înșelat acum câteva clipe, când am crezut același lucru. Da, așa e, Xander ne-a ajutat pe mine și pe Ky de nenumărate ori. Dar cum să-i explic că datorită lui îmi doresc o nouă lume? Că și el e important? Că-l iubesc?

— Pot să-ți arăt, spune, în cele din urmă, Xander. O să-ți trimit câteva instrucțiuni într-un mesaj, prin dispozitiv.

— Dar l-ar putea citi oricine!

— O să-l fac să pară o scrisoare de dragoste. La urma urmei, *încă* suntem o Pereche. Și știm să ne prefacem. Apoi, șoptește: Cassia... Dacă *am* putea să alegem, m-ai fi ales vreodată pe mine?

Mă miră că simte nevoia să întrebe așa ceva. Apoi, îmi dau seama că el nu știe că, la un moment dat, chiar *l-am ales*. Când i-am văzut prima oară chipul pe ecran, iar apoi pe cel al lui Ky, mi-am dorit ceea ce era sigur, cunoscut și așteptat. Mi l-am dorit pe cel care era bun, blând și frumos. L-am dorit pe Xander.

— Sigur că da, răspund.

Ne uităm unul la altul și izbucnim în râs. Nu ne mai putem opri. Râdem atât de tare, încât ne dau lacrimile, iar Xander se desprinde de mine, aplecându-se în față și străduindu-se să tragă aer în piept.

— Am putea fi încă împreună, rostește el. După ce se termină totul.

— Am putea, îl aprob.

— Atunci, de ce-o faci?

Acum sunt iar serioasă. Mi-a luat atâta timp să înțeleg ce-a vrut să zică bunicul. De ce nu a vrut să fie păstrată mostra; de ce nu și-a dorit să aibă șansa de-a trăi veșnic, respectând condițiile impuse de alții.

— Pentru că e vorba să facem propriile alegeri, îi răspund. Țsta e esențialul. Nu-i așa? E mai important decât noi.

Își ridică privirea.

— Știu.

Poate că, pentru Xander, a fost dintotdeauna mai important; căci, de ani de zile, a văzut și a știut mai multe. Ca și Ky.

— De câte ori? îi șoptesc lui Xander.

Clatină nedumerit din cap.

— De câte ori am mai luat pastila și nu ne mai aducem aminte? îl întreb.

— Doar o dată, din câte știu eu. Cetățenii n-o folosesc prea des. Am fost sigur că ne vor obliga s-o luăm după moartea fiului familiei Markham, dar nu s-a întâmplat asta. Dar sunt destul de convins că toți cei din suburbie au

luat-o într-o altă zi.

— Și eu?

— Nu-s sigur, zice el. Nu te-am văzut înghițind-o. Nu știu.

— Ce s-a întâmplat? îl chestionez.

Xander clatină din cap.

— N-am de gând să-ți spun, șoptește el.

Nu mai insist. Nici eu nu i-am dezvăluit totul - despre sărutul de pe Deal, despre poezie - și nu-i pot cere să facă ceva ce eu nu am făcut. Mărturisirea adevărului e un echilibru fragil: cât de mult să zici, cât să ascunzi, care adevăruri vor dura, dar nu vor distruge, și care vor provoca răni prea mari pentru a se vindeca vreodată.

Așa că, în schimb, spre plic.

— Și ce mai e înăuntru în afară de pastile?

Xander ridică din umeri.

— Nu mare lucru. Încercam mai ales să ascund tabletele. Câteva flori de nou-trandafir, ca cei pe care i-am plantat. N-o să țină mult. Am imprimat o copie a uneia dintre cele O sută de picturi, cea despre care ai scris un eseu acum ceva vreme. Nici aia n-o să se păstreze prea mult.

Are dreptate; hârtia din dispozitive se distruge repede. Xander se uită la mine cu tristețe.

— Va trebui să le folosești pe toate în următoarele două luni.

— Mulțumesc. Eu nu ți-am adus nimic; de dimineață, totul s-a petrecut atât de repede...

Mă cufund iar în tăcere. Pentru că i-am dedicat lui Ky puținul timp rămas. Încă o dată, l-am preferat pe Ky lui Xander.

— E-n regulă, mă asigură el. Dar ai putea.

Se uită adânc în ochii mei și-mi dau seama ce-și dorește. Un sărut. Chiar dacă a aflat de Ky. Suntem încă legați; e tot un rămas-bun. Știu deja că sărutul ar fi atât de dulce. Știu că s-ar ancora de amintirea asta așa cum eu mă ancorez de sărutul lui Ky.

Dar nu cred că-i pot oferi așa ceva.

— Xander...

— E-n regulă, repetă el, apoi se ridică în picioare.

Fac și eu la fel, iar el se întinde și mă îmbrățișează. Brațele lui Xander sunt calde, blânde și-mi oferă siguranță, cum au făcut întotdeauna.

Rămânem amândoi așa.

Apoi, el se desprinde și pleacă pe cărare, fără să mai rostească niciun cuvânt. Nu se uită înapoi. Dar eu îl urmăresc cum se îndepărtează. Mă uit după el până ajunge acasă.

* * *

Călătoria până la noul nostru cămin e destul de lipsită de evenimente: un drum cu trenul aerian până în centrul orașului, apoi ne urcăm într-un tren aerian pentru distanțe lungi, care se îndreaptă spre Ținuturile Agricole ale provinciei Keya. Mare parte din lucrurile noastre încap în câte-o valijoară de persoană; cele câteva rămase pe dinafară ne vor fi trimise mai târziu.

Pe când ne îndreptăm toți patru spre stația trenului aerian, vecinii și prietenii ies să-și ia la revedere și să ne ureze toate cele bune. Știu că suntem relocați, dar nu și de ce; nu e politicos să întrebi așa ceva. Când ajungem în capătul străzii, observăm că a fost instalat un alt indicator: Suburbia Grădinii. Fără copaci și fără nume, Suburbia Arțarului a dispărut. Ca și cum n-ar fi existat niciodată. Familia Markham nu mai e. Noi nu vom mai fi. Iar toți ceilalți vor trăi în Suburbia Grădinii. Au adăugat deja tufe suplimentare de nou-trandafiri în toate straturile de flori.

Viteza cu care a dispărut Ky, cu care au dispărut soții Markham, cu care vom dispărea și noi îmi dă fiori pe șira spinării. Ca și cum noi n-am fi fost niciodată. Și-mi aduc brusc aminte de vremea când eram mică și luam trenul aerian spre casă, către Suburbia Pietroasă - pe atunci, aleile care duceau spre case erau pavate cu lespezi.

„Asta s-a mai întâmplat o dată.” Suburbia noastră își tot schimbă numele. Ce alte lucruri rele colcăie dincolo de ceea ce vedem? Ce-am mai îngropat sub pietre, sub copaci, sub flori și sub case? Întâmplarea aia despre care Xander nu vrea să vorbească, atunci când am luat cu toții pastila roșie - ce-a fost oare? Când au plecat și alții, unde s-au dus, de fapt?

Ei nu-și puteau scrie numele, dar eu îl pot scrie pe-al meu și o voi face din nou, undeva unde va dăinui pentru multă vreme. Îl voi găsi pe Ky, și apoi voi găsi locul acela.

* * *

După ce ne-am urcat în trenul de distanță lungă, mama și Bram au adormit, epuizați din pricina emoțiilor și a efortului presupus de această călătorie.

Având în vedere toate cele care s-au întâmplat, mi se pare ciudat că tocmai supunerea mamei ne-a pricinuit relocarea. Știa prea multe, și a și recunoscut-o în acel raport. N-a putut să procedeze altfel.

Drumul e lung, și avem și tovarăși de călătorie. Nu sunt soldați, precum Ky. Aceștia pleacă în niște trenuri speciale. Dar sunt și alte familii obosite, care seamănă mult cu a noastră, un grup de Celibatari care râd și vorbesc cu entuziasm despre slujbele lor și, în ultimul vagon, câteva rânduri de tinere cam de vârsta mea, detașate cu serviciul pentru câteva luni. Mă uit cu interes la ele; n-au obținut locuri definitive de muncă și sunt obligate să plece oriunde e nevoie de ele. Unele par triste și șterse, dezamăgite. Altele se uită fascinate pe fereastră. Mă surprind privindu-le mai mult decât ar fi cazul. Trebuie să fim discreți. Iar eu trebuie să mă concentrez asupra căutării lui Ky. Acum sunt echipată: tablete albastre, artefactul numit busolă, informații despre râul Sisif, amintiri despre un bunic care nu s-a pierdut „în vraja-acelei nopți ușor”.

Tata observă cum le privesc pe fete. În vreme ce mama și Bram continuă să doarmă, îmi șoptește:

—Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat ieri. Dar știu că familia Markham a plecat din suburbie și cred că asta te macină.

Încerc să schimb subiectul și-i arunc o privire mamei.

—De ce n-au pus-o să ia pastila roșie? Atunci, n-am mai fi fost nevoiți să plecăm.

—Pastila roșie? se miră tata. Acelea sunt doar pentru cazuri de urgență. Acum nu-i vorba despre așa ceva. Apoi, spre uimirea mea, continuă. Îmi

vorbește ca unui adult, ba, mai mult, ca unui egal. Eu am aptitudini de sortator, Cassia. Toate informațiile mă duc la concluzia că ceva e în neregulă. Faptul că au luat artefactele. Delegațiile mamei tale în celelalte parcuri dendrologice. Ziua de ieri, din care nu-mi amintesc nimic. Ceva e-n neregulă. Pierd un război și nu-mi dau seama cine-i inamicul - oamenii din interior sau cei din afară. Dar văd semne de dezintegrare.

Dau aprobator din cap. Și Ky mi-a spus aproape același lucru.

Tata continuă:

—Și am mai observat și alte chestii. Cred că ești îndrăgostită de Ky Markham. Cred că vrei să-l găsești, oriunde s-ar afla.

Tata înghite în sec.

Îi arunc mamei o privire. Are ochii deschiși și se uită la mine cu dragoste și înțelegere. Îmi dau seama că știe ce-a făcut tata. Știe ce-mi doresc. Știe totul și, chiar dacă n-ar distruge o mostră de țesut și nici n-ar iubi pe cineva care nu-i este Pereche, pe noi tot ne iubește, deși am făcut toate aceste lucruri.

Tata a încălcat mereu regulile pentru cei dragi, la fel cum mama le-a respectat din același motiv. Poate și de-asta sunt o Pereche perfectă. Mă pot încrede în dragostea părinților mei. Și, dintr-odată, îmi dau seama că e foarte important să te încrezi în așa ceva, să ai parte de așa ceva, indiferent ce s-ar mai întâmpla.

—Nu-ți putem oferi viața pe care ți-o dorești, spune tata, cu ochi umezi. Îi aruncă mamei o privire, iar ea îi face semn să continue. Aș vrea să putem face asta. Dar te putem ajuta să ai ocazia de-a hotărî ce viață preferi.

Închid ochii și le cer îngerilor, lui Ky și bunicului să am destulă putere. Apoi, îi deschid și mă uit fix la tata.

—Cum?

Capitolul 32

Mi-am înfipt mâinile în țărână; corpul mi-e obosit, dar nu voi permite muncii să-mi acapareze gândurile. Pentru că exact asta vor oficialitățile de aici: oameni care muncesc, dar nu gândesc.

„Să nu te pierzi în vraja-acestei nopți ușor.”

Așa că lupt. Lupt în singurul fel pe care-l știu, gândindu-mă la Ky, chiar dacă mi-e atât de dor de el, încât durerea e aproape insuportabilă. Pun semințele în pământ și le acopăr. Vor crește spre soare? Sau ceva va merge prost și nu vor încolți niciodată, nu se vor transforma în altceva, ci doar vor putrezi în pământ? Mă gândesc la el, mă gândesc la el, mă gândesc la el.

Mă gândesc la familia mea. La Bram. La părinții mei. Din toate astea, am învățat ceva despre dragoste - despre dragostea pe care-o simt față de Ky, despre dragostea pentru Xander și despre dragostea pe care părinții mei, Bram și cu mine o nutrim unii față de ceilalți. Când am ajuns la noua

noastră locuință, părinții mei au solicitat să fiu trimisă, vreme de trei luni, într-un detașament de muncă, fiindcă dădeam semne de revoltă. Oficialitățile din noul nostru sat mi-au verificat informațiile; acestea susțineau afirmația părinților mei. Tata chiar a menționat că se gândea la o sarcină anume: munci agricole grele, plantarea unui lot experimental într-o provincie vestică, străbătută de râul Sisif. El, Xander și mama mă țin la curent cu tot ce află despre locul în care s-ar putea să fie Ky. Aici, sunt mai aproape de el; pot s-o simt.

Mă gândesc la Xander. Am fi putut fi fericiți, știu asta, și probabil că tocmai acest lucru e cel mai dificil de suportat. Aș fi putut să-l țin de mână caldă și puternică, am fi putut avea ce au și părinții mei și ar fi fost frumos. Ar fi fost frumos.

Nu suntem prinși în lanțuri, ci pur și simplu n-avem unde să plecăm. Ne epuizează prin muncă; nu ne bat și nici nu ne fac rău. Vor doar să ne obosească.

Iar eu chiar sunt obosită.

Când mă gândesc că, la urma urmei, aș putea renunța, îmi aduc aminte de ultima parte a poveștii pe care mi-a dat-o Ky, partea pe care am citit-o înainte să plecăm pentru totdeauna de acasă.

„Cassia”, a scris el în capul paginii, cu litere lunguiete, lizibile și netemătoare, care se arcuiau și se mișcau transformându-mi numele în ceva frumos, în ceva mai mult decât un simplu cuvânt. O declarație, o parte dintr-un cântec, un fragment de artă înrămat de mâinile lui.

Pe șervețel era desenat un singur Ky. Unul zâmbitor. Un zâmbet în care puteam să disting atât cine a fost, cât și cine a devenit. Avea mâinile goale, cu palmele deschise, și ușor întinse. Către mine.

Cassia.

Acum știu care e viața mea adevărată, indiferent ce s-ar întâmpla. E viața trăită alături de tine.

Din cine știe ce motiv, faptul că fie și o singură persoană îmi cunoaște povestea schimbă totul. Poate că e ca în poezie. Poate că e felul meu de a nu mă pierde în vraja-acestei nopți ușor.

Te iubesc.

A trebuit să incinerez și partea asta a poveștii, dar am păstrat căldura aceluia „Te iubesc”, ca și cum ar fi roșu, ca și cum ar fi un nou început.

Dacă n-aș cunoaște bucățile din povestea lui Ky și cuvintele poeziilor mele, aș renunța. Dar mă gândesc la cuvintele mele și la locul în care am ascuns pastilele și busola, la familia mea și la Xander, care-mi trimite mesaje prin dispozitivul taberei de muncă, în care-mi spun că încă mai caută; că încă mă ajută.

Uneori, când mă uit la semințele deschise la culoare pe care le împrăstii în noroiul negru, îmi aduc aminte de noaptea Banchetului Alegerii, când mi-am imaginat că pot zbura. Nu mă îngrijorează întunericul dinapoia mea și nici stelele dinainte. Mă gândesc că cel mai bine ar fi să zbori strângând pământ în pumni, ca să nu uiți niciodată de unde vii și cât de greu e, uneori, să pășești.

Îmi privesc mâinile care gesticulează în ritmul propriilor mele invenții, al propriilor mele cuvinte. E greu, și încă nu mă pricep să le redau. Le scriu în țărâna în care însămânțez și apoi le calc în picioare, sap gropi în ele și pun înăuntru semințe, să văd dacă vor crește. Fur o bucată de lemn carbonizat dintr-un foc aprins în lan și scriu pe un șervețel. Mai târziu, la un alt foc, mâna mea întinde șervețelul deasupra flăcărilor, iar cuvintele mor. Cenușă și nimic.

Cuvintele mele nu durează foarte mult. Trebuie să le distrug înainte să le vadă cineva.

Dar mi le amintesc pe toate. Din cine știe ce motiv, faptul că le scriu mă face să-mi amintesc. Fiecare cuvânt mă ajută să le găsesc pe cele corecte. Și, când îl voi vedea iar pe Ky - știu sigur că se va întâmpla asta -, îi voi șopti la ureche cuvintele pe care le-am scris și i le voi imprima pe buze. Iar ele, vor deveni din cenușă și nimic, sânge și carne.